

Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi

Contents

Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi	2
1. Chương 1: Xuyên Cổ Kỳ Gã	2
2. Chương 2: Sơ Lập Uy Tín	6
3. Chương 3: Giết Gà Dọa Khỉ	9
4. Chương 4: Trấn Quốc Công Tử	12
5. Chương 5: Muội Muội Chi Tình	15
6. Chương 6: Động Phòng Hoa Chúc	17
7. Chương 7: Khách Không Mời Mà Đến	19
8. Chương 8: Phu Nhân Vương Phủ	22
9. Chương 9: Hữu Cầu Mà Đến	25
10. Chương 10: Du Quy Việt Cự	27
11. Chương 11: Thay Muội Chịu Phạt	29
12. Chương 12: Mê Chi Bạch Vương	32
13. Chương 13: Thiếp Thất Khiêu Khích	34
14. Chương 14: Tuyệt Bất Vi Thiện	37
15. Chương 15: Vương Phủ Thưởng Hoan	39
16. Chương 16: Ninh Quy Chi Nhật	42
17. Chương 17: Bạch Vương Lạnh Triệt	44
18. Chương 18: Tiểu Khởi Phong Ba	47
19. Chương 19: Tâm Hư Mư Tính	49
20. Chương 20: Hư Tình Giả Ý	52
21. Chương 21: Âm Nhan Tương Mư	54
22. Chương 22: Thung Dung Bó Cục	57
23. Chương 23: Hí Khai Duy Mạc	59
24. Chương 24: Dạ Hữu Lai Nhân	62
25. Chương 25: Lai Giả Hà Ý	64
26. Chương 26: Dĩ Kế Hoàn Kế	66
27. Chương 27: Tróc Thùy Dích Gian	67
28. Chương 28: Tróc “gian” Tại Tháp	70
29. Chương 29: Như Hà Giải Thoát	72
30. Chương 30: Thức Phá Chuyết Kế	74
31. Chương 31: Tọa Thực Tội Danh	76
32. Chương 32: Tọa Thực Tội Danh 2	78
33. Chương 33: Tọa Thực Tội Danh 3	80
34. Chương 34: Tâm Tư Thùy Minh	83
35. Chương 35: Đồ Ngộ Sinh Nhân	85
36. Chương 36: Lộ Kiến Bất Bình	88
37. Chương 37: Thủy Trì Tiểu Nhân	90
38. Chương 38: Sơ Trùng Ôn Tâm	92
39. Chương 39: Dữ “phụ” Đối Trĩ	95
40. Chương 40: Xà Thử Tiểu Nhân	97
41. Chương 41: Đăng Kiến Bạch Vương	99

42. Chương 42: Phu Thê Tương Kiến	101
43. Chương 43: Bệnh Nhược Chi Mê	103
44. Chương 44: Điều Hi Bạch Vương	105
45. Chương 45: Phu Thê Giao Dịch	107
46. Chương 46: Thi Hành Cứu Trị	110
47. Chương 47: Thánh Thượng Dẫn Thần	112
48. Chương 48: Phóng Tuyến Câu Cá	114
49. Chương 49: Oan Gia Ngõ Hẹp	116
50. Chương 50: Đế Vương Di Quốc	119

Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, ngôn tình Editor: LunaHuangChương: 126Ở hiện đại, Ôn Nhu nàng chính là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nich-sung-chi-ton-cuong-phi>

1. Chương 1: Xuyên Cổ Kỳ Gả

Đế đô Di quốc, vạn người đều đổ xô ra đường, tuyết trắng từ bầu trời cao màu xám xanh không ngừng lá tả rơi xuống.

“Nhìn xem! Đến rồi đến rồi!” Mãn chen trong đám người, đột nhiên có người hô to một tiếng, đưa tay chỉ về phương hướng của Trấn Quốc Công phủ.

“Ai ai ai! Chớ đẩy ta a! Còn xa! Còn chưa đến trước mặt!” Trong đám người có người oán giận, “Có bản lĩnh đến phía trước xem đi! Đừng ở chỗ này chen lão tử!”

“Lý công tử! Xem người nói như thế, nghe như thế nào, đều giống mang theo một mùi dấm chua, mọi người nói xem, có đúng hay không a?” Có người chế nhạo trào phúng.

“Không có lý nào như vậy! Chúng ta ai không biết, Lý công tử thế nhưng mỗi ngày nhớ Ôn đại tiểu thư, đáng tiếc a, từ trước nàng không phải người của Lý công tử, đã là người đàn bà dấm dăng, bây giờ cũng không phải là người của Lý công tử!”

“Người người người! Người nói vậy bực mình gì đó!”

“Được rồi Lý công tử, người cũng đừng cãi chày cãi cối, mỹ mạo của Ôn đại tiểu thư mọi người đều biết! Làm nam nhân, người nào không muốn cưới được Ôn đại tiểu thư mỹ kiều nương như vậy? Chỉ bất quá, hắc hắc hắc. . .” Người nói ý vị thâm trường.

“Phi! Nam nhân không biết xấu hổ này! Cái gì mỹ kiều nương! Nữ nhân như nàng vậy nên ngâm lồng heo! Lại còn dám rêu rao khắp nơi muốn gả ra ngoài!” Một âm thanh bén nhọn mạnh mẽ của phụ nhân vang

lên.

“Ô, dô dô! Nương tử nàng nhẹ chút nhẹ chút! Vi phu có thể chưa từng nghĩ tới Ôn đại tiểu thư a!”

“Hừ! Cái gì mà đích nữ Trần Quốc Công, cái gì mà khuynh quốc khuynh thành, kết quả là, bất quá chỉ là nữ nhân dám dăng bị vạ người phỉ nhổ, thật không nghĩ tới nàng còn có thể gả ra ngoài.” Có tiểu thư cười nhạt dè bĩu, vẻ mặt ngạo mạn đầy khinh thường.

“Suyt! Tiểu thư, nhỏ giọng chút, người Ôn tiểu thư phải gả là Bạch vương.”

“Hừ! Bạch vương có gì đặc biệt hơn người! Liên Huyền gia một đầu ngón tay đều không so được, ai không biết, Bạch vương trời sinh bệnh tật, những năm gần đây tựa hồ bệnh nặng hơn, một vương gia bệnh tật yếu ớt, chỉ có thể bị khi dễ! Đây không phải là, việc trước mắt chính là mình chứng tốt nhất sao!”

“Tiểu thư người xem, Ôn đại tiểu thư đến rồi!”

Một con bạch mã, trên lưng ngựa một bóng dáng yếu điệu đội khăn hỉ, hàng vạn ánh nhìn hướng đến Trần Quốc Công phủ chậm rãi di chuyển, tuyết trắng rơi vào trên đầu nàng, trên vai, khiến bóng dáng yếu điệu của nàng thoát nhìn đơn bạc mà lạnh lẽo.

Nhưng mà, rõ ràng xuất giá vốn nên là phi thường náo nhiệt, hôm nay, cái con đường dài này, ngoại trừ chỉ có một con bạch mã ra, ngoại trừ tuyết trắng rơi không tình cảm ra, thì không còn gì nữa, không có âm thanh kèn trống vui mừng, không có hỉ phục đẹp để đồ cưới, thậm chí ngay cả kiệu cũng không có, bách tính ven đường đều chỉ chỗ bàn tán, người người manh động, liên tiếp chửi rửa, tuyết một màu trắng, đem giá y đỏ thắm chèn ép cô đơn vắng lặng.

Đây, chính là tình cảnh xuất giá của đích nữ Trần Quốc công.

Di quốc có một tập tục, nữ tử trước khi xuất giá làm ra chuuyện đòi phong bại tục, lúc xuất giá, lấy ngựa thay kiệu, để cho nàng lộ mặt ra trước ánh nhìn của hàng vạn người.

Tuy rằng đây chỉ là tập tục, thế nhưng ở Di quốc rất ít phát sinh ra những chuyện như vậy, lại thêm người xuất giá là Trần Quốc Công phủ chi nữ, vì gả cho một trong sáu vương của Di quốc Bạch vương, có thể nói là vạ người chú ý rồi.

Đột nhiên, chỉ thấy người trên lưng ngựa thân thể có chút lay động, sau đó thân thể ngã về bên phải, cứ vậy mà từ trên lưng ngựa ngã xuống.

Xuyên qua chi Đại Tế Ti hằng ngày! rất nhanh, liền thấy có máu tươi dọc theo khăn hỉ tình tế chảy ra, chảy lên nền tuyết trắng, trắng đỏ hòa hợp, cực kỳ chói mắt.

Con ngựa trắng phảng phất giống như có linh tính, cảm thấy được người ngồi trên lưng ngựa ngã xuống đất, cũng không rời đi, chỉ là móng ngựa đạp bên người nữ tử, khi thì dùng miệng cọ cọ vào vai nữ tử, khi thì nhìn bốn phía, ngửa cổ hí, hình như mong chờ bách tính xem náo nhiệt xung quanh có thể hỗ trợ vậy.

Nhưng mà, không ai trong đám người đi ra, bọn họ chỉ là mắt lạnh quan sát, hoặc đổ kị, hoặc cười nhạt, có thể bọn họ đang suy nghĩ, một nữ tử không biết liêm sỉ như vậy, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành thì thế nào, chết ở chỗ này mới là tốt nhất.

Ôn Nhu chỉ cảm thấy đầu óc mê mẩn, trong miệng có vị ngọt của máu tươi, rõ ràng nhắm chặt hai mắt, lại cảm thấy trước mắt có vô số ảo biến xuất hiện, không ngừng nghe được những âm thanh chửi rửa dửng mành bay thẳng vào tai, tựa hồ đem nàng bao phủ, ngột thở rất khó chịu.

Còn có hàn ý lạnh thấu xương, lạnh, rất lạnh, lạnh đến nỗi đem nàng nuốt chửng.

Không! Sai!

Ôn Nhu bỗng dưng mở mắt ra! Một mảnh phi sắc sương mù liền rơi vài mi mắt, tách hình ảnh ảo biến trước, đầu óc mê mẩn, nhưng bên tai nghe tiếng âm ỉ không ngừng.

Sự cảnh giác của sát thủ khiến nàng ngay lập tức kết hợp suy nghĩ trước mắt, nhanh chóng gạt đi cái khăn màu đỏ che tầm mắt của nàng, bất chấp hàn ý, mạnh mẽ đứng lên!

Chỉ thấy, người vậy xem như hít phải một hơi lạnh, tiếng động lớn vốn có liền nhất thời im lặng, người không chớp mắt nhìn chăm chăm chiếc khăn hỉ vừa rơi của Ôn Nhu, chỉ là kinh ngạc của nàng cử động, càng nhiều hơn chính là bị dung mạo của nàng làm khiếp sợ.

Tay thon thả, da nõn nà, cổ như ấu trùng, răng như tê bầu, trán bóng loáng, hai mắt thanh khiết thấu đáo, như thể phảng phất hết những thứ hỗn độn của trần thế, mũi cao, cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, tóc búi đơn giản, chỉ có một cây trâm hoa hải đường ngọc bích gài trong tóc, mi tâm có một điểm chu sa, làm lộ ra dung nhan như tranh vẽ làm khuynh đảo mọi người.

Quả thực, là trăm nghe không bằng một thấy mỹ nhân!

Nhưng mà, ánh mắt của Ôn Nhu vừa chạm đến đến, đúng là nàng chưa từng thấy qua cảnh tượng, người vận trang phục cổ đại đứng chen lấn trên đường, phía sau đoàn người là các lầu cổ kính từ lâu, còn có, trên người nàng còn có hồng trù y thêu uyển ương hí thủy, trên tay phải có cầm khăn tơ lụa đỏ thắm.

Đây là giá ý của cổ đại, làm sao lại mặc trên người nàng? Tại sao nàng lại ở cái chỗ này?

Đây là cái tình huống gì? Nàng nhớ mình bị tổ chức vứt bỏ, mặc kệ nàng liên lạc thế nào thì cũng không cùng tổ chức liên lạc được, sau đó, nàng đến Giang Hộ, phải hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao cho nàng, nàng còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, lại ——

“Nhìn xem! Nữ nhân này thật là không biết xấu hổ! Trước mặt mọi người như vậy gạt khăn che mặt! Không biết cảm thấy thẹn! Không biết cảm thấy thẹn!” Có người phỉ nhổ.

“Lão nương cũng nói rồi nữ nhân không biết xấu hổ như vậy thì phải mang đi ngâm lồng heo! Thật không nghĩ đến cư nhiên có thể vô sỉ đến loại tình cảnh này!”

“Chẹp chẹp, lão tử nói trên đời chưa từng thấy người đẹp như vậy!”

“Phi! Loại nữ nhân không biết xấu hổ này!”

“Đúng đó đúng đó! Chúng ta còn phải xem xem nữ nhân này như thế nào đi ra ngoài! ! Đây chính là kỳ cảnh trăm năm khó gặp.”

“Thật bần! Cũng xuất giá rồi mà mặt cũng không lau sạch sẽ, khóe miệng cũng còn vương máu!”

“Thật mất hứng, còn tưởng rằng nữ nhân không biết xấu hổ này sẽ té chết chứ.”

“Nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, có đẹp hơn nữa thì có ích lợi gì!”

Nam nhân đều kinh hãi thán, nữ nhân đổ ky, âm thanh chửi rủa và tán thưởng không ngừng truyền vào trong tai của Ôn Nhu.

Nghe nói người muốn cạy bả ta? [xuyên nhanh].

A! Dâm phụ? Giày rách? Đáy lòng của Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, nguyên bản còn sót lại ở trong mắt kinh ngạc chậm rãi bị lạnh lẽo bao trùm, như lúc này băng hàn khí trời.

Nàng là sát thủ, nàng bất luận là phải đối mặt với trường hợp nào nàng cũng có thể làm được bởi nàng đủ bình tĩnh, nàng không ngốc, nàng nhớ rõ bị đạn bắn xuyên qua thái dương, hôm nay nàng xuất hiện ở đây như vậy ở địa phương dị phục dị cảnh, tám mươi phần trăm có thể là, nàng chuyển kiếp, dùng thân thể của người khác để lấy sinh mệnh mới.

Mà nhìn tình huống trước mắt, ước chừng là chủ nhân của thân thể này phải xuất giá, mà xung quanh toàn là những ánh nhìn khinh bỉ những lời nói phỉ nhổ, là đang cười nhạo nàng.

Có một số ký ức của chủ cũ liên tục tràn vào trong não nàng, trong nháy mắt Ôn Nhu cảm thấy đầu óc có chút mê man, cổ nhắm nghiền hai mắt, ký ức liên tục tràn vào não của nàng.

Bỗng dưng mở mắt ra! Ánh mắt trầm lãnh như băng khiến mọi người xung quanh không khỏi ngẩn ra, phảng phất bị một cổ hàn khí không rõ ở đâu khiến cho không dám mở miệng tùy ý nói linh tinh.

“Đạp Tuyết, đi thôi.” Giơ tay lên lấy mu bàn tay lau vết máu ở khóe miệng, đem máu trong miệng hunghăng nuốt xuống bụng, duỗi tay vỗ vỗ lên lưng con ngựa trắng bên cạnh, trong miệng Ôn Nhu tự nhiên phun ra một cái tên, sau đó giơ tay lên một cái, đem cầm bạc cầm trong tay ném xuống đất.

Không phải là danh tiếng kém một chút? Không phải là gả chồng? Lại không phải đi long đàm hổ huyệt, cứ như vậy một chút việc nhỏ, nằng cần bản không để vào mắt, điều này có thể làm cho Ôn Nhu không chịu nổi những lưu ngôn phỉ nhổ mà cần lưỡi tự sát, mà nằng không phải lại đại tiểu thư Ôn Nhu mềm yếu kia mặc người khác chen ép nữa! Ôn Nhu nằng tỏ ra một ánh mắt không quan tâm thể tục!

Trong mắt của hàng vạn người, Ôn Nhu dắt cương ngựa, nén hàn ý xuống, ngẩng đầu, từng bước một đi đến Bạch vương phủ.

Muốn nhìn nằng bị chê cười? Cũng không biết ngày sau là ai xem ai chê cười, Bạch vương, gả thì có làm sao đâu!

Nhu đi xa, đủ loại màu sắc hình dạng ngôn luận tùy ý cuốn lên.

“Ha hã. . . Có ý tứ, thật đúng là thú vị.” Trong một trà lâu trên gác, trên đài gác đối diện đường, một gã hắc y nam tử nâng lên ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt cười ra tiếng, “Đây là đại tiểu thư của Trần Quốc Công phủ bị người người phỉ nhổ trong truyền thuyết sao? Quả nhiên là mỹ nhân.”

Một đôi mắt xéch hẹp dài, sóng mắt nhàn nhạt lưu chuyển, thoáng như phong cảnh Giang Nam, lăng mi ngọn núi, mũi cao ngất như ngọn núi, đôi môi mỏng tước gợi cảm, trên đầu đỉnh đầu hắc ngọc quan bốn tất, mái tóc đen như mực rũ xuống trước ngực, cả người quanh thân tản ra nhàn nhạt quang vũng, khiến cho nam tử mặc y phục màu nâu bên thân cũng không khỏi sợ hãi nam tử tuần mỹ như tiên tử này.

“Hồi công tử, là thật.” Nam tử mặc y phục màu nâu nhìn theo bóng dáng càng ngày càng xa, không khỏi nhúu mày, hẳn không nghĩ ra, một nữ nhân bị người người phỉ nhổ như vậy có gì chỗ đáng giá để công tử chú ý.

“Không nghĩ tới đại ca phải lấy một nữ nhân thú vị như vậy.” Ánh mắt của nam tử rơi vào trên bóng lưng của Ôn Nhu, khóe miệng hơi nhếch lên, “Ngũ đệ cũng thú vị, cứ nhiên đem nữ nhân như thế tặng cho đại ca.”

Có ý tứ? Hẳn có thể không cảm thấy, mi của nam tử mặc y phục màu nâu nhúu càng lúc càng chặt.

“Mộc Phong, sao lại cau mày, thế nhưng cảm thấy ta nói sai? Từ xưa đến nay, chưa từng có vị nữ tử nào ở thời điểm xuất giá trên đường xốc khăn hỉ, lại tự mình đến nhà phụ gia?” Hắc y nam tử đem đường nhìn thu hồi, lại lần nữa nhấp ngụm nước trà, hướng Mộc Phong bên cạnh liếc mắt.

“Cái này. . . Đích xác không có, ” Lâm Mộc Phong vội vã trả lời, “Chỉ là vi thần đang suy nghĩ, công tử không đi hướng Bạch vương gia ăn mừng?”

“Ăn mừng tất nhiên là không cần, lễ cũng sắp đến, ta nhớ kỹ đại ca thế nhưng từng nói, không mở tiệc chiêu đãi tân khách, lúc này đi, bất quá là không thức thời, thôi đi.” Nam tử đem tách trà trong tay buông xuống, chậm rãi đứng dậy, “Đi thôi, náo nhiệt xem xong rồi, chúng ta cũng nên đi, đỡ phải nhìn chăm chăm người của chúng ta chăm chăm, cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi tiến công chiếm đóng thượng tướng.”

“Vâng.”

Một chỗ khác.

“Gia, Huyền Vương gia đi.” Xa xa trông thấy hắc y nam tử đi ra từ trà lâu, Kham Diệc hướng lưng của lam y nam tử bấm báo.

Nam tử lộ ra gương mặt nhu hòa góc cạnh, một đôi mắt phượng, dung mạo cùng hắc y nam tử lúc nãy có ba phần thương tự, có thể nói là ngũ quan tuần mỹ, da trắng nõn nà, phối cùng hẳn là một thân hải lam sắc bào, càng lộ ra vẻ tuần dật phi phàm.

“Ừ.” Nam tử áo lam khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Bạch vương phủ, khẽ mỉm cười, “Không thể tưởng, Bạch vương cười vợ, cứ nhiên cũng có thể khiến cho Huyền vương hứng thú.”

“Gia, nếu không phải Thanh Vương gia đề ra, sợ là gia ngày hôm nay cũng không có náo nhiệt đến xem.” Kham Diệc cười nói.

“Mọi người đều biết đại ca thân thể không tốt, Ngũ đệ nháo như thế, chẳng phải là cấp đại ca bệnh tình họa vô đơn chí sao? Ta thật thay đại ca lo lắng.” Nam tử áo lam lộ ra ưu sầu thần tình, nhưng mà tự hấn đáy mắt lưu lộ ra ngoài, cũng sâu đậm tiêu ý.

“Gia, có muốn hay không đi cấp Bạch vương gia tặng hạ lễ?”

“Hạ lễ tự nhiên phải tặng” Nam tử lam y khẽ mỉm cười, “Đại hôn của đại ca, làm huynh đệ nếu không tặng chút hạ lễ, chẳng phải để người chê cười? Bất quá có người chờ không kịp hạ lễ lúc này.”

“Vâng, tiểu nhân hiểu rõ.”

Tuyết rơi ngày một to, lại không cách nào giải tán bách tính xem náo nhiệt, trái lại càng hăng hái tăng mạnh, người người đều suy đoán Ôn đại tiểu thư này gả đến Bạch vương phủ thì như thế nào, đó là đối với quốc gia đại sự, bọn họ cũng không có quan tâm như vậy.

“Khụ khụ khụ. . .” Một trận nhẹ nhàng tiếng ho khan, từ cửa sổ khắt hoa truyền ra, mang theo một chút khàn khàn, “Túc Dạ.”

Âm thanh đó như lúc băng tuyết tan rã vậy, có chút tình cảm ấm áp, nhưng càng nhiều hơn chính là băng lãnh, phảng phất có thể dựa vào gần, rồi lại vĩnh viễn vô pháp tới gần.

“Gia, hôm nay là đông chí, thuốc ta đã mang đến rồi.” Danh hoán Túc Dạ nam tử đáp.

“Ừ, bưng tới đi.” Ngón tay tthon dài trắng nõn, nhận lấy chén thuốc từ Túc Dạ.

” Túc Dạ, có lời muốn nói?” Âm thanh của nam tử nhẹ nhàng truyền đến, khiến Túc Dạ nhất thời quỳ một chân xuống đất.

“Gia, Túc Dạ có một chuyện không hiểu.” Túc Dạ nói lý, lộ ra một chút tức giận bất bình.

Trầm ngâm chỉ chốc lát, giọng nam vang lên lần nữa, “Ta biết các ngươi đang suy nghĩ gì, đứng lên mà nói thôi.”

Gia vì sao lần nữa nhường nhịn, Thanh vương quả thực chính là khinh người quá đáng!” Túc Dạ hận hận nói, trong mắt bính ra bén nhọn quang, “Bọn họ chính là nhìn chuẩn vào đông đến rồi, lại như thế đối gạt người! Năm kia là đưa tới nữ tử Tây Vực! Năm ngoái lại đưa đến mấy vị tiểu thư thứ nữ của mấy đại nhân! Năm nay lại là —— còn là vị trí chính phi! Túc Dạ thay gia bất bình!”

“Túc Dạ, ta đã nói, không muốn lặp lại.”

“Túc Dạ luống cuống, thỉnh gia thứ tội.” Nghe được âm thanh của nam tử gọn sóng không sợ hãi, Túc Dạ lập tức đem trong mắt sắc bén thu liễm.

“Đi thôi, thay ta nghênh tiếp Ôn tiểu thư, tuy nói từng là nữ nhân của Thanh vương, nhưng là hoàng thượng khâm ban cho, chậm trễ lại không tốt.” Khẩu khí của nam tử nhàn nhạt, nghe không ra ấm lạnh, “Trong phủ chuyện, liền toàn quyền giao cho ngươi.”

“Vâng, Túc Dạ tuân mệnh.”

Khẩn cấp như vậy, có đúng hay không năm nay vào đông nhất định phải chỉnh ra chút gì? A. . .

2. Chương 2: Sơ Lập Uy Tín

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu nhìn đại môn sơn đỏ trước mặt, trong mắt quang lưu chuyển bất định.

Hôm nay vào cánh cửa này, ngày sau đây là nhà của nàng rồi?

Nhà? Trong lòng Ôn Nhu cười nhạt, nhà cái dạng gì có thể gọi là “nhà”?

Bởi vì Bạch vương yêu cầu, không mở tiệc chiêu đãi tân khách, cho nên nơi cửa chính chỉ có mấy người đón dâu nha hoàn bà tử, đại môn của vương phủ không có giăng đèn kết hoa, vắng ngắt, càng lộ ra cuộc hôn lễ này không giống tầm thường.

Độ lượng.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, một không muốn gả, một không muốn thú, cuộc hôn nhân như vậy, còn hy vọng xa vời cái gì?

Ôn Nhu lại không thêm để ý, cuộc sống của nàng, chẳng bao giờ trông cậy quá vào hôn nhân, cũng chẳng bao giờ trông cậy quá vào nam nhân, nàng đã được trùng sinh, cuộc đời như vậy, nàng không muốn lại phải vì ai mà sống nữa, nàng thậm nghĩ vì mình mà sống.

An bình sinh hoạt không có gì không tốt, nàng đời này muốn an tĩnh sinh hoạt.

Muốn nói đặc biệt, đó là đứng ở trước mặt mấy nha hoàn bà tử, nam tử trẻ tuổi mặc miên bào màu xám nhạt chấm dất, chỉ thấy mặt hắc tuấn lãng, vốn cũng nên là một công tử khí chất khỏe mạnh, hết lần này đến lần khác bị biểu tình lạnh như băng trên mặt hắc chèn ép xuống, càng nhìn nàng đi bộ mà đến, khăn hỉ lại không mang của Ôn Nhu, đẩy mắt lộ ra một sự kinh ngạc, một sự chán ghét, rồi rất nhanh biến mất.

Tuy rằng tình cảm trong mắt của Túc Dạ biến mất rất nhanh, nhưng vẫn là bị Ôn Nhu chính xác bắt được, Ôn Nhu không khỏi đem nang tử đó quan sát sơ qua một lần, có thể đem tâm tình ẩn giấu hoàn hảo, cũng không phải là người đơn giản.

“Thuộc hạ Túc Dạ, là đại quân sự của Bạch vương phủ, thay Vương gia nghênh tiếp Vương phi.” Mặc dù không tình nguyện, Túc Dạ vẫn là nhất mực cung kính dập lễ nghĩa đều có đủ, “Vương phi một đường đến đây, đúng giờ vừa lạnh vừa phạt, thuộc hạ đã sai người ở chính sảnh đốt chậu than lửa, liền đưa Vương phi vào.”

Ôn Nhu khẽ gật đầu, đem cương ngựa trong tay giao cho gã sai vặt đang tiến đến, theo Túc Dạ tiến vào bên trong phủ, nàng quả thực rất lạnh, quả thực cần một chút lửa than.

Không hỏi nàng vì sao mà đi bộ đến, không hỏi nàng vì sao sớm đem khăn hỉ tháo xuống, thậm chí ngay cả quá nhiều kinh ngạc cũng không có, tất không phải là không có nghe phô thiên cái địa lưu ngôn phi ngữ còn có thể đối với nàng tôn trọng như vậy, một quả sự nhỏ nhỏ liền có thể có được sắc mặt hỉ nộ cũng không lộ ra, đem tâm tình che giấu tốt như vậy, như vậy, chủ nhân của cái vương phủ này lại là người như thế nào?

Không có hăng hái đi thưởng thức cảnh trí bên người, bởi vì lúc này nàng phải đi tiếp thu ký ức của chủ nhân thân thể đang tuôn ra trong đầu.

” Người đến, đem xiêm y đã được chuẩn bị xong đến, đưa Vương phi đến nội thất hoán xiêm y.” Cước bộ mới bước vào chính sảnh, liền nghe được Túc Dạ hướng một phân phó.

” Nga?” Đôi mi thanh tú của Ôn Nhu nhướng lên một cái, không cùng nha hoàn dẫn đường đi vào trong, chỉ là quay người lại, nhìn Túc Dạ phía sau.

“Mong rằng Vương phi thông cảm, gia thân thể luôn luôn không tốt, lễ này tự là không thể toàn bộ rồi.” Túc Dạ không nhanh không chậm giải thích, “Xin hãy Vương phi trước đến nội thất thay xiêm y ấm áp, trời giá rét đất đông lạnh, thân thể của Vương phi quan trọng hơn.”

Không có kiêu hoa nghênh tiếp, không có tân khách khách hỉ, không có tam bái cửu gõ, không có động phòng hoa chúc, cái thành hôn này, quả là cho người khác cười đến vạn năm.

Bên ngoài thị nữ không nhìn được ý cười, lấy tay che miệng lặng lẽ cúi đầu, giấu sự hèn mọn ở đáy mắt, người nào mà không biết Trấn Quốc Công phủ Ôn đại tiểu thư Ôn Nhu mỹ mạo chỉ là một cái giày rách, có thể có người thú cú cho là tốt, còn trông cậy vào bái thiên địa nhập động phòng sao?

“Đa tạ đại quân sự quan tâm,” Ôn Nhu không để ý tới Túc Dạ nữa, trong ánh mắt của Túc Dạ hơi khiếp sợ ngồi xuống ghế chính ở bên phải, trong mắt kia quang mang băng lãnh khiến cho Túc Dạ lặn nửa giạt

mình kinh ngạc, chỉ nghe Ôn Nhu lạnh lùng mở miệng, “Ta là vương thượng khâm ban cho Bạch vương phi, hôm nay vào cái cửa này, ta đó là nữ chủ nhân của Bạch vương phủ, ta nói có đúng không? Đại quân sự?”

Túc Dạ hơi run sợ, không biết Ôn Nhu này đang muốn nói đến chuyện gì, vẫn là gật đầu đáp: “Vương phi nói không sai/”

” Như vậy ——” Ôn Nhu dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ bên cạnh bàn trà, cố ý đem lời nói kéo dài, ánh mắt lạnh như băng nhẹ nhàng quét lên người của từng người ở sảnh chính, ánh mắt tràn đầy sắc bén, khiến cho đám hạ nhân ở đây cảm thấy lưng tự nhiên lạnh, “Không biết người đối bốn vương phi bất kính người, phải xử trí như thế nào?”

Khóe miệng của Ôn Nhu cong lên mỉm cười, ánh mắt trời vào người của hai thị nữ đang đứng cúi đầu, “Vừa này là ai cười ta tới? Là muốn ta đem các ngươi ra đây, hay là muốn tự mình bước ra.”

Chỉ thấy vai của hai thị nữ lạnh run, sau đó “phịch” một tiếng quỳ trên đất, trán hung hăng đập xuống mặt đất lạnh như băng của buổi sáng, run rẩy mở miệng: “Vương phi tha mạng.”

Vòng giải trí chó ảnh đế! Vương phi tha mạng!”

“Nga? Ngẩng đầu lên, để bốn vương phi nhìn.”

Đám thị nữ do dự một chút, người run rẩy chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ôn Nhu cư cao lâm hạ cư cao lâm hạ nhìn các nàng một dáng dấp diễm đạm đáng yêu, nhãn thần như sương, nói “Dung mạo tốt như thế, không chừng còn có thể theo bốn phi trở thành tỷ muội.”

Một cái chớp mắt, sắc mặt của đám thị nữ trắng bệch được thay thế bằng sự vui sướng, Túc Dạ lần nữa lại kinh lặng, ngụ ý này rất rõ ràng, là cấp Vương gia nạp thiếp, có thể từ nhà nào lại chủ động cấp trượng phu nạp thiếp? Huống chi là mới nhập môn thê tử!?

“Chỉ bất quá ——” Ôn Nhu nhất cú chuyển ngoặt, phả vớ về mặt mong chờ của đám thị nữ, “Đáng tiếc dung mạo tốt như vậy, các ngươi nói, có ai sẽ dưỡng hổ vi hoạn? Hôm nay các ngươi có thể đối với ta cười nhạt, không chừng ngày mai các ngươi là có thể cười lên trên cổ ta, đối với các ngươi nhân từ, chính là đối với ta bất nhân từ, cho nên —— ”

“Vương phi tha mạng! Vương phi tha mạng! Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ cũng không dám nữa! Nô tỳ ngày sau nhất định sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ của người! Cầu người bỏ qua cho nô tỳ đi! Không nên đuổi nô tỳ ra phủ!” Thị nữ từng chút từng chút dập đầu, trầm muộn tiếng va chạm quanh quẩn ở trong sảnh đường, để cho mọi người cũng không khỏi nhú mày.

“Yên tâm, bốn vương phi còn không đến mức vô tình như vậy, sẽ không để cho người một cô nương gia nhu nhược như thế lưu lạc bên ngoài khí trời rét lạnh.” Ôn Nhu nói xong vân đạm phong khinh, phảng phất giống như là thực sự đồng tình người trước mặt, sau đó phân phó nói cho Túc Dạ đang ở một bên nói: “Đại quân sự, trong phủ còn nam nhân nào chưa thành gia?”

Thị nữ nghe xong câu nói này của Ôn Nhu, đồng thời đầu ngẩng mạnh, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, kinh khủng muôn dạng, máu từ trên trán của các nàng chảy xuống, sắc mặt trắng bệch càng thêm trắng một bậc.

Hồi Vương phi, chỉ có hậu viện Hoàng thúc bữa cũi. . .” Túc Dạ cau mày.

“Không! Ta không lấy chồng! Ta không lấy chồng! Vương phi! Vương phi! Cầu người tha cho ta đi!” Thị nữ hướng Ôn Nhu dùng đầu gối đi đến, một mặt cầu xin tha thứ, “Hoàng thúc đã năm mươi mấy rồi! lại còn què một chân! Gả cho hán nô tỳ sẽ chết!”

“Ai nói cho người gả cho hán? Không phải sợ, bốn vương phi chỉ là đem người đưa cho hán mà thôi.” Không muốn cùng thị nữ nói những lời vô nghĩa, Ôn Nhu nhìn về phía gã sai vặt đang đứng ở hai bên trái phải, , tuy là cười nhạt một tiếng, thế nhưng nụ cười kia lại có thể hàn thấu nhân tâm, “Đem nàng đưa đi cấp Hoàng thúc, liền nói là phần thưởng bốn phi cấp cho hán.”

“Vâng! Tiểu nhân tuân mệnh!” Bị ánh mắt ôn nhu làm kinh sợ, gã sai vặt không dám có chút do dự, mặc kệ thị nữ giãy giụa, đem nàng kéo xuống.

Nhìn thị nữ bị bắt ở phía xa, hạ nhân khắp phòng không khỏi hết hồn, còn nghe được âm thanh kêu gào cầu xin tha thứ của thị nữ bị bắt đi còn quanh quẩn ở chính sảnh, cho người đồng tình, người nào không biết Hoàng thúc có khuynh hướng ngược đãi, nên đã năm mười mấy vẫn không có lấy được vợ....

Xem ra, vị tân vương này, không giống theo như đồn đãi Ôn Nhu mềm yếu. . .

Mọi người nhìn về phía gương mặt lạnh lùng của Ôn Nhu đang ngồi ở ghế chính bên phải, giá y đỏ rực, trong mắt tản ra sự sắc bén băng lãnh khiến cho người khác không dám chạm đến, phảng phất bọn họ nhìn đây không phải tân nương tử mà là Tu La đến từ địa ngục môn.

“Như vậy, còn người? Có đúng hay không cũng muốn giống nàng một dạng cầu xin tha thứ?” Ôn Nhu đem đường nhìn từ thị nữ bị bắt phía xa thu hồi, chuyển ánh nhìn rơi vào trên người của thị nữ trước mặt, khóe miệng cười, khiến người sợ hãi đến cực hạn.

3. Chương 3: Giết Gà Dọa Khỉ

“Vương phi! Van cầu người buông tha Tô tử đi! Tô tử không phải cố ý muốn mạo phạm Vương phi!” Còn không chờ Tô tử đang quỳ gối dưới đất mở miệng, từ một bên một tiểu nha hoàn đã lao ra, trước hướng Ôn Nhu nặng nề dập đầu vài cái, sau lại ngẩng đầu cầm lấy tay áo của Tô tử, gương mặt lo lắng khẩn trương, “Tô tử! người mau hướng Vương phi cầu xin tha thứ cầu xin tha thứ a! Đại quân sự, người giúp Tô tử một tay đi! Đại quân sự!”

” Đại quân sự, người phải giúp thị nữ này cầu tình sao?” Ôn Nhu khẽ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Túc Dạ, ánh mắt của nàng tràn đầy hàn ý, khiến Túc Dạ có chút không dám nhìn thẳng.

Còn không chờ Túc Dạ mở miệng, Tô tử đẩy tiểu thị nữ thay nàng cầu tình ra xa, thẳng tắp nhìn Ôn Nhu, không lớn không nhỏ nói: “Tô tử không cần bắt luận kẻ nào cầu tình, Tô tử không có sai!”

Nhìn thủ đoạn mới vừa xử trí với Liên nhi, vị tân Vương phi này tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng, cho dù buông tha nàng, cũng sẽ để cho nàng giống Liên nhi một dạng sống không bằng chết, nàng không ngốc, từ nhỏ nàng đã bị bán vào hào trạch làm thị nữ, loại chuyện giết gà dọa khỉ này, không phải lần đầu tiên này được nhìn thấy, chỉ là không nghĩ sẽ có một ngày phát sinh trên người mình.

“Đúng, người không có sai, bất quá người chỉ là một thị nữ cười chế giễu một nữ nhân giàu có đáng thương, vừa nhìn đã bị vạn người phỉ nhổ là dâm phụ, giày rách.” Ôn Nhu chỗ ngồi đứng lên, đi tới bên người Tô tử, người hơi cúi, nhìn chằm chằm vào diện mạo xinh đẹp của Tô tử, “Ta nói có đúng không?”

Tuy rằng Tô tử đã sớm chuẩn bị khiến cho bản thân đủ lãnh tĩnh, thế nhưng đối mặt với Ôn Nhu không có chút ôn độ nào lại phảng phất như nội tâm của nàng bị xuyên thủng bằng ánh mắt, nàng vẫn không thể tự mình khủng hoảng, cố ổn định nỗi lòng, Tô tử nhìn thẳng vào hai mắt của Ôn Nhu, không chút kiêng kỵ nào nói: “Lẽ nào Vương phi cho rằng Tô tử nói không đúng? Vương phi người chính là bị vạn người phỉ nhổ là giày rách, không xứng làm Bạch vương phi.”

Lời của Tô tử vừa nói ra, đừng nói là hạ nhân đang đứng đầy ở chính sảnh, mà Túc Dạ, cũng bị khiếp sợ không thôi, con mắt chăm chú nhìn trên người của Ôn Nhu, hẳn muốn biết, Vương phi mới nhập môn này sẽ có phản ứng như thế nào.

“Ừ, có cốt khí, có can đảm.” Ngoài ý liệu, Ôn Nhu không có giận tím mặt như trong tưởng tượng của người bên ngoài, nét mặt như trước gọn sóng không sợ hãi, “Bốn vương thích, thế nhưng người nói ra như thế là dĩ hạ phạm thượng, tuy là bốn vương muốn lưu người, chỉ sợ cũng lưu không được.”

Tô tử chấn động, nguyên lai, nàng là muốn chính miệng nàng nói ra những lời dĩ hạ phạm thượng như vậy, xem ra Mẫn phu nhân tính toán sai rồi, vị Vương phi mới đến này không phải là trái hồng mềm mại cho người khác gây khó dễ.

Người là quý của ta.

“Đại quân sự, người xem, tuy là ta có lòng muốn thả nha đầu kia, cũng không được có đúng hay không?”

“Vương phi quản giáo chí phải, ngài là nữ chủ nhân của Bạch vương phủ này, mà Túc Dạ bất quá cũng chỉ là thuộc hạ, Vương phi làm chuyện gì cũng không cần thiết phải đến hỏi Túc Dạ.” Túc Dạ thấy rõ ràng, trực giác nói cho hắn biết, Ôn gia đại tiểu thư này không đơn giản.

“Được rồi, vậy mang xuống, trưng tể đi.” Ôn Nhu nói xong vân đạm phong khinh, cúi đầu hý hoáy đen ngón tay chon đũa, phảng phất nàng muốn lấy không phải một cái mạng.

Vương phi Vương phi! Cầu người buông tha Tô tử đi! Van cầu người!” Mắt thấy Tô tử bị mang xuống cũng không cầu xin tha thứ, tiểu nha đầu vừa nãy lại nhào tới dưới chân của Ôn Nhu thay nàng ta cầu xin.

“Được rồi, đã có người thay người cầu xin tha thứ, vậy bổn Vương phi liền vông khai một diện, lại nói, một cô nương dung mạo tốt như vậy, như thế rất đáng tiếc có phải hay không? Cứ như vậy đi, đưa đến quân doanh an ủi tướng sĩ của quốc gia đi.” Hy vọng trong nháy mắt, lại đem người thả vào địa ngục!

“Ha ha ha!” Tô tử đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, sau đó nhanh chóng tránh khỏi sự kìm hãm của gã sai vặt, hướng cây cột ở một bên lao đến, rống lên một tiếng, “”Ôn Nhu! Ta nguyện rửa người chết không được tử tể!”

Chỉ thấy thời điểm cái trán của Tô tử hung hăng đập vào cây cột, nàng lại đột nhiên ngã xuống, giọng nói nhàn nhạt của Ôn Nhu truyền đến, “Canh giữ nàng thật kỹ, đừng để phát sinh ra những chuyện tương tự nữ, dẫn đi đi.”

Ôn Nhu nhìn tay trái trống rỗng của mình, thực sự đáng tiếc một chiếc nhẫn bạch ngọc, như vậy đập vào chân của người hoàn toàn không đem nàng để vào mắt khiến cho chân nàng ta khuy xuống.

Trong khoảnh khắc, nguyên bản chính sảnh còn tỏ ra tình cảm ấm áp nhàn nhạ nhanh chóng bị một tầng hàn băng vô hình bao trùm, ép đến đám người hít thở không thông, đều nơm nớp lo sợ nhìn dưới đất không dám thở mạnh.

Người người đều tưởng rằng Ôn đại tiểu thư bị vạn người phỉ nhổ kia sau khi tiến vào Bạch vương phủ sẽ cảm thấy thẹn mà không ngóc đầu lên được, không nghĩ tới, so với bất kỳ vị phu nhân nào nhập phủ trước đó đều là lợi hại hơn. . .

Mọi người đều âm thầm thay mình lau mồ hôi, may là mới vừa rồi bản thân không có sai lầm, nếu không. . .Không dám tưởng tượng. . .

“Vương phi, trà nóng, trước uống một chén.” Túc Dạ nhận lấy trà nóng từ một thị nữ rồi bưng đến, đưa cho Ôn Nhu, Ôn Nhu nhẹ nhàng tiếp nhận rồi nhấp một ngụm, chỉ nghe thấy Túc Dạ lại nói, “Người đến, đưa Vương phi đến Yên Thủy các.”

“Vương phi, ngày sau Yên Thủy các sẽ là nơi ở của người, hôm nay người tất là mệt mỏi, mời theo thị nữ đi nghỉ ngơi.”

“Ừ, phiền đại quân sự quan tâm.” Ôn Nhu chung trà buông xuống, liếc mắt nhìn Túc Dạ, rồi đứng dậy đi theo thị nữ.

Tuy những người khác cho rằng Tô tử là tự mình trượt chân té ngã, thế nhưng Túc Dạ thấy rõ ràng, Tô tử là đột nhiên chịu lực chân bị cong lại mà té ngã, xuất thủ của đối phương lại rất nhanh, đến hắn cũng hầu như không có phát hiện ra, nể không phải thấy chiếc nhẫn bạch ngọc rơi xuống đất. . .

Túc Dạ nhìn chằm chằm theo bóng lưng của Ôn Nhu trong chốc lát, xoay người hướng Thiên môn rời đi.

Bầu trời mùa đông, lúc nào cũng mù mịt, hình như trên trời cũng có ưu phiền một dạng, không mở ra tiểu sắc, tuyết trắng lả tả rơi xuống, lòng bàn tay khê mở ra đón lấy, tuyết trắng chợt tan ra trong lòng bàn tay, chỉ để lại cái cảm giác lạnh lẽo, mới đến cho Ôn Nhu cảm thấy nàng vẫn còn sống trên cõi đời này.

Nàng là sát thủ, nàng phải cũng đủ kiên cường, cũng phải đủ nhẫn tâm, mới có thể sống sót ở thế giới hỗn loạn này, không phải nàng lãnh huyết, không phải nàng thích lấy mạng người, không nên lấy mạng của hai thị nữ, là nàng buộc phải làm như vậy, ở đây nàng không thể giống như Ôn đại tiểu thư mềm yếu mà sống như vậy.

Nàng nói qua, đời này, không ai được nắm trong tay vận mệnh của nàng, nàng muốn vì mình mà sống.

“Vương phi, nô tỳ đến hầu hạ người.” Một tiếng tinh tế âm thanh nhẹ nhàng cắt đứt trầm tư của Ôn Nhu, nghiêng đầu nhìn một cái, là một nha hoàn mi thanh mục tú, mặc một bộ áo bông màu xám xanh, chải song kể, tuổi ước chừng hai tám tiểu cô nương khoanh tay đứng một bên, đôi mắt to mọng nước nhẹ nhàng chớp, dè dặt nhìn nàng.

Đại Minh · Từ Hậu Truyền.

Không phải ai khác mà chính là nàng, chẳng biết lúc nào đã ngồi xuống trước bàn trang điểm, trong gương đồng, ảnh ngược lộ ra một nữ tử dung nhan mỹ mạo.

Ôn Nhu không khỏi hơi giật mình, giơ tay lên gò má của mình, đây là dung mạo kiếp này của nàng sao? Đích xác rất đẹp, như tranh vẽ một dạng.

Thế nhưng trong nét đẹp này, thứ thiếu hụt nhất chính là, sự trưởng thành và suy tính.

Không giống như những nữ nhân khác khi xuất giá phải búi tóc phiền phức, đầu đầy trâm thoa châu ngọc, có thể thấy được nhà của nàng, đối với nàng như người ngoài một dạng, nàng cười nhạt, hận không thể đem nàng xuất môn càng nhanh càng tốt, mà vốn là Ôn Nhu, rõ ràng là đã biết được, lại không có can đảm đi tranh thủ đi tìm hạnh phúc của mình, càng không có can đảm đối mặt với cuộc sống sau này, kết quả là tự kết thúc sinh mạng của mình.

Yên tâm, Ôn Nhu, không nói đến ta mượn thân thể của người, cũng giống như tên họ của chúng ta một dạng, cứ cho là không vì chính ta, ta cũng sẽ vì người hảo hảo sống sót, giúp người đoạt lại những thứ thuộc về người, tuyệt đối không để người ôm hận ở cửu tuyền.

“Đến đây đi, giúp ta tháo gỡ tóc.” Ôn Nhu nhìn tiểu cô nương thận trọng kia, phảng phất nhìn thấy một tiểu hài tử cực kỳ đơn thuần, không khỏi khiến nàng cười nhạt một cái.

Chỉ là nàng nụ cười này, để tiểu cô nương có chút thụ sủng nhược kinh kia, hòa tan tất cả sự bất an trong lòng nàng, vội vã đi tới phía sau Ôn Nhu, nhẹ nhàng vì nàng gỡ xuống cây trâm châu trên đầu.

Ai nói tân vương làm cho người ta rất sợ hãi? Nàng cảm thấy tân vương này so với các phu nhân trước ôn nhu hơn nhiều, hơn nữa, tân vương phi lớn lên so với bất luận vị phu nhân nào cũng đẹp hơn.

“Người tên là gì? vốn là thị nữ của người nào?” Xuyên qua gương đồng nàng chú ý cử động tinh tế của tiểu cô nương, Ôn Nhu nhàn nhạt hỏi một câu.

“Hồi Vương phi, nô tỳ gọi Duẫn nhi.” Toàn bộ sự chú ý của Duẫn nhi đều đặt lên hết trên búi tóc của Ôn Nhu, rất sợ gỡ không cẩn thận, rơi ra một sợi tóc nào, thời điểm nghe được câu hỏi của Ôn Nhu, ngẩng đầu lên hướng về Ôn Nhu trong gương đồng nở một nụ cười ngọt ngào, lại tiếp tục cúi đầu, “Nô tỳ chưa từng hậu hạ qua bất kỳ vị chủ tử nào, nô tỳ chỉ là một trong những thị nữ ở hậu viện phụ trách bưng trà đưa nước, hôm nay Lâm ma ma đem nô tỳ đưa đến, nói Vương phi người ở đây nhân thủ không đủ, bảo nô tỳ đến giúp đỡ.”

Nhan thủ thiếu? Nàng không tin một Bạch vương phủ to như vậy, một chính phi đến thị nữ bà tử cũng không cho an bài nhân thủ, rõ ràng là trước khi sự uy nghiêm của nàng có tác dụng, các nàng không dám tới mà thôi, rất sợ trêu chọc phải một đôi giày rách hưng ác như nàng.

Bất quá, cũng tốt, nàng muốn đạt đến chính là cái hiệu quả này.

” Duẫn nhi phải không? Ngày sau liền lưu lại Yên Thủy các của ta thôi, không cần về hậu viện nữa.”

Duẫn nhi ngẩng đầu mạnh, sau đó chỉ thấy hai hàng lệ nóng của nàng chảy ra, “phịch” một tiếng quỳ gối xuống đất, hướng Ôn Nhu dập đầu một cái thật vang dội, “Nô tỳ Tạ vương phi chỉ điểm!”

Cuộc sống ở Yên Thủy các, so với cuộc sống ở hậu viện bưng trà đưa nước thì tốt hơn rất nhiều, tri ân báo đáp, là muốn nha đầu kia hiểu rõ đạo lý này.

Nhà nhỏ bằng gỗ than củi trong lò tách tách mà cháy, thỉnh thoảng lại bắn ra vài đóm tinh tử hỏa, khiến cho gian phòng vốn tràn đầy hàn ý dần dần trở nên ấm áp.

“Vương phi, thị nữ có việc bẩm báo.” Thời điểm Duẫn nhi cùng Ôn Nhu trò chuyện về những chủ tử trong vương phủ, bên ngoài lầu các có âm thanh bẩm báo của thị nữ truyền vào.

“Vào đi.” Ôn Nhu không có nhìn vào thị nữ, chỉ là tựa ở ghế thái sư nhắm mắt dưỡng thần, tùy ý Duẫn nhi vì nàng buộc tóc: “Nói đi, chuyện gì?”

“Đại quân sự để nô tỳ đến bẩm báo Vương phi, Trấn Quốc công tử đến đây chúc mừng.”

Ôn Nhu bỗng dưng mở mắt ra!

4. Chương 4: Trấn Quốc Công Tử

Phong chi đại lục, tứ quốc đỉnh lập.

Đông chi Hải quốc, tây chi Viêm quốc, bắc chi Mạc quốc, nam chi Di quốc, Hải quốc thực lực của một nước cường thịnh nhất, thứ hai Mạc quốc, Viêm quốc và Di quốc tương đương.

Đương niên, thời điểm thái tổ hoàng đế của Di quốc mở rộng giang sơn, là tổ tiên Ôn gia cùng Thái tổ hoàng đế chinh chiến sa trường, vào sinh ra tử, trong một trận huyết chiến, Ôn Như Cố thay Thái tổ hoàng đế cầm một mũi tên, máu tươi bắn lên chết tại chỗ.

Sau này, Thái tổ hoàng đế xưng đại Di đế vương, thành công cùng với tam quốc chia thiên hạ làm bốn. Cảm động và nhớ nhung ân đức của Ôn Như Cố, truy phong Ôn Như Cố tước vị Trấn Quốc Công, tước vị cho phép tử nữ(con trai, con gái) đời đời kế tục, chỉ là, hậu nhân Ôn gia mặc dù kế tục tước vị Trấn Quốc Công, lại giống nhau xưng Trấn Quốc công tử, mà không phải là Trấn Quốc Công.

Trấn Quốc Công phủ không chỉ có là sĩ tộc môn phiệt, vừa là danh môn vọng tộc, đời đời đều có nhân tài, Trấn Quốc công tử truyền tới đời đồng lứa với Ôn Nhu đã là đời thứ mười, mà tổ phụ của Ôn Nhu Ôn Tri Tân đã là đời thứ chín của Trấn Quốc công tử, vừa là thừa tướng của đại Di, đời thứ mười của tước vị Trấn Quốc công tử, Ôn Tri Tân không có truyền cho con trai duy nhất của mình mà là truyền cháu gái mà hắn yêu thương nhất, Ôn Nhu.

Sở dĩ Ôn Tri Tân không có đem tước vị Trấn Quốc công tử truyền cho phụ thân của Ôn Nhu Ôn Thế Nghi, là bởi vì Ôn Thế Nghi ngâm thìa vàng ra đời, từ nhỏ liền ngu dần bất kham, không học vấn không nghề nghiệp, sau khi lớn lên mỗi ngày ra vào nơi yên hoa liễu hạng, thành một hoàn khổ tử.

Ôn Tri Tân luôn luôn cảm thấy không chỉ có ở đời này của hắn mà đồng lứa nam đình của Trấn Quốc Công phủ cũng y như vậy, cũng là con trai độc nhất, vì để cho nam hài của mình đi vào quỹ đạo, bất luận Ôn Tri Tân thử bao nhiêu biện pháp cũng không thấy tác dụng, dưới sự tức giận chỉ có thể đem hy vọng gửi trên người nữ tử. Vì vậy Ôn Thế Nghi lấy tướng quân chi nữ, ai biết điều này cũng không cứu được “Bệnh nguy kịch” của nhi tử của hắn.

Vì vậy, Ôn Tri Tân chỉ có thể đem hy vọng của mình toàn bộ gửi trên người của một tiểu hài nữ sơ sinh, tuy là danh nữ anh, Ôn Tri Tân cũng thương yêu có thừa, tự mình làm đặt cho nàng tên là Ôn Nhu, nữ tử dịu dàng như nước, giống thê tử của hắn, cũng may Ôn Nhu không có cô phụ kỳ vọng của tổ phụ, không chỉ có là cầm kỳ thư họa, mà là công phu quyền cước cũng không kém, càng gấp đôi đáng đáp của tổ mẫu đã qua đời của mình, Ôn Tri Tân càng yêu thích, vào năm Ôn Nhu mười tuổi, Ôn Tri Tân chính thức công bố khắp nơi, đem tước vị Trấn Quốc công tử đời thứ mười truyền cho Ôn Nhu.

Sống lại làm phách sủng quân môn lãnh thê.

Nói cách khác, Ôn Nhu không chỉ có là ngâm thìa vàng ra đời, mà còn lớn lên trong sự yêu thương của mọi người.

Chỉ là, thế sự khó lường, vào năm Ôn Nhu cập kê, tổ phụ cùng mẫu thân rời khỏi nàng, cũng cùng năm đó, phụ thân Ôn Thế Nghi liền không thèm để mắt đến nàng, mà nàng lại cho rằng phụ thân là sợ nhìn thấy

nàng sẽ nhớ tới tổ phụ cùng mẫu thân, nhớ lại hồi ức thương tâm nên không muốn gặp nàng, cũng không oán hận phụ thân.

Từ nhỏ Ôn Nhu cùng Thanh vương đã có hôn ước, nhưng mà Ôn Nhu chưa từng thấy qua Thanh vương, càng nghe nói Thanh vương đối với muội muội của mình có chú ý, phiền muộn là lúc một lần dạo chơi trong hoa viên vô tình gặp được một vị công tử, hai người vừa gặp đã thương, lưỡng tình tương duyệt, liền liên tục qua lại, thế nhưng nàng cùng Thanh vương có hôn ước, còn là tiên vương tứ hôn, muốn hủy cũng không hủy được. Vì vậy hai người liền sinh ra ý định bỏ trốn.

Khuynh quốc khuynh thành thì như thế nào, Ôn đại tiểu thư cũng là nữ nhân khuê phòng, nữ nhi nhân gia, thường cùng muội muội thổ lộ tình cảm, chính là muốn cùng người ái mộ cao bay xa chạy cũng cùng muội muội thân cận nhất nói, lại không biết sau cùng không đợi được người trong lòng đến, mà lại chờ được tiếng xầu bay khắp trời xanh.

Bởi vì phá hủy danh tiếng của Trần Quốc công tử, hoàng thượng hạ chỉ, đem tước vị Trần Quốc công tử của nàng tước đoạt, chuyển giao cấp muội muội Ôn Tâm, mà nguyên bản Thanh vương cùng nàng có hôn ước, cũng bị hủy bỏ luôn một thể, khiến cho danh tiếng của nàng tệ hơn một tầng, cuối cùng lại không biết vì sao, thánh thượng chỉ hôn cho nàng, để cho nàng phối hôn cùng Bạch vương!

Cuối cùng lưng nàng đeo không được tiếng chửi rủa của thế tục, ngậm hận ý, cắn lưỡi tự sát, để linh hồn nàng mượn xác nàng sống lại! Ôn Nhu nhìn mình tròn gương đồng một chút, tóc mai ôm bên tai, hướng thị nữ vừa bấm báo phía trước khẽ gật đầu, “Trở về nói với đại quân sự, ta lát nữa sẽ đến đó.”

Quả nhiên như lời đồn đãi một dạng, dung mạo của Ôn đại tiểu thư nghiêng nước nghiêng thành, đến nàng cũng cảm thấy kinh diễm.

“Vâng, Vương phi.” Thị nữ cẩn thận lui ra.

” Duẫn nhi, chậm rãi búi tóc, không cần gấp.” Liền để cho Trần Quốc công tử từ từ chờ vậy.

Tiền thính, nước trà trong tay của Ôn Tâm lạnh lại thay mới, nóng lại trở nên lạnh, không biết qua bao lâu, Túc Dạ có chút xấu hổ không biết nên ứng phó như thế nào trước mặt Trần Quốc công tử, lúc này, Ôn Nhu mới chậm rãi xuất hiện trong mắt của mọi người.

Chỉ thấy hàng vạn hàng nghìn tóc đen được búi thành một lưu vân kế, trên tóc cài một cây thúy sắc như ý trám, lớp trang điểm cũng được rửa sạch, lúc này không cần phấn trang điểm, một kiện thanh duệ địa nghe váy, trên vai một kiện tú vân văn thủy vân vân, quả thật là Ôn gia đại tiểu thư danh chấn đế đô, thời khắc này nàng, lại khiến cho mọi người cảm thấy một loại đậm xuất trần thế, phảng phất như tiên tử lạc xuống thế gian, nhất là một đôi mâu tử thanh lãnh, thanh thanh lãnh lãnh, rồi lại thấu thấu triệt triệt, phảng phất thấm đến đáy lòng người.

Khi Ôn Tâm nhìn đến một khắc kia của Ôn Nhu, ly trà cầm trong tay bỗng nhiên căng thẳng, đáy mắt chợt lóe lên hận ý, lại rất nhanh thay thành thần thái ân cần ân cần, đứng lên hướng Ôn Nhu nghênh đón.

” Tỷ tỷ!” Ôn Tâm tiến đến cầm lấy tay Ôn Nhu, tuy chỉ hai chữ, nhưng mà một tiếng này của nàng, ngữ điệu ôn mềm, giống như âm thanh của linh tước, nhu nhu, mềm, đủ để làm tê đại thần kinh của mỗi người, “Tỷ tỷ đại hôn, Tâm nhi cố ý đến vì tỷ tỷ chúc mừng.”

Ôn Nhu liền quan sát tinh tế vị hảo muội muội này của mình, mặc dù dung mạo không tính là tuyệt sắc, nhưng lại thanh lệ phảng phất là một gốc cây nụ hoa sen chờ nở của sáng sớm mùa hè, mặc dù không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng mê người khiến người lóa mắt.

” Muội muội có chút tâm, tỷ tỷ thực sự là vui vẻ.” Ôn Nhu hướng nàng cười nhạt một tiếng, cũng không ngừng ngại gạt tay của Ôn Tâm, đi tới chỗ ngồi xuống, “Trời giá rét đất đông lạnh, muội muội tự mình đến như vậy, nếu là đông lạnh phá hủy thân thể, ta đây làm tỷ tỷ thế nào hướng phụ thân cùng nhị nương ăn nói?”

Đáy lòng Ôn Nhu cười nhạt, cố ý đến chúc mừng, nói dễ nghe, nàng cũng không cảm thấy muội muội này của mình lòng và mặt không đồng dạng, đều là giả dối.

“Đâu có tỷ tỷ, tỷ tỷ đại hôn, Tâm nhi làm muội muội làm sao có thể không đến?” Ôn Tâm nói, viền mắt bỗng dưng đỏ lên, tiếp đó là giọt nước mắt chảy xuống, một bộ dáng đáng yêu, “Thế nhưng, thật không ngờ Bạch vương gia tuy là không mở tiệc chiêu đãi tân khách, lại cư nhiên quạnh quẽ như vậy, Tâm nhi, Tâm nhi ủy khuất thay tỷ tỷ.”

“Ôn thiếu bá sủng thiên kim liệt thê.”

Có thật không thay nàng cảm thấy ủy khuất sao?

“Muội muội sao lại nói như vậy, Vương gia ngoài sáng là biểu lộ không mở tiệc chiêu đãi tân khách, thế nhưng thực tế, cũng là đang vì tỷ tỷ lo lắng, nếu như mời tân khách, không chừng lại muốn đối với tỷ tỷ chỉ trích thuyết tam đạo tứ không phải? Vương gia đây chính là đang vì tỷ tỷ suy nghĩ, vì tỷ tỷ tốt, đại quân sự, người nói như thế có đúng không?”

Túc Dạ cau mày, gia lúc nào nghĩ qua như vậy? Nếu như là vậy, cũng không có thể hủy đi đãi của Vương phi, liền cung kính gật đầu xác nhận.

Ôn Tâm thật không ngờ Ôn Nhu sẽ nói như vậy sẽ nói như vậy, hơi ngắc ra một chút, trong lòng suy đoán, nét mặt lại vẫn là một bộ biểu tình lo lắng, “Đó chính là Bạch vương gia đối đãi tốt với tỷ tỷ, thế nhưng, tại sao không có nhìn thấy Bạch vương gia đâu.”

Bạch vương gia sẽ đối đãi tốt với Ôn Nhu? Ôn Tâm Nàng không tin, thế nhưng luôn luôn ôn nhu nói với Ôn Nhu, sẽ nói láo sao?

” Vương gia mới vừa bái xong thiên địa, nói thân thể khó chịu, tỷ tỷ liền dìu hắn đến Yên Thủy các ngủ rồi.” Ôn Nhu tiếp nhận nước trà Duẫn nhi đưa tới, nhẹ nhàng nhắm một ngụm, lại ngẩng đầu nhìn Ôn Tâm, vẫn là vẻ mặt mang theo biểu tình lạnh nhạt, “Thế nào? Muội muội muốn gặp Vương gia sao? Có lẽ là không được, thế nhưng muội muội có chuyện gì muốn gặp Vương gia sao?”

Ôn Nhu vừa hỏi đến cái này, khiến những lời mà Ôn Tâm lời chuẩn bị xong bị nghẹn trong miệng, phun cũng phun không ra, nếu nàng nói không muốn gặp, không thể nghi ngờ là không thể nghi ngờ là mang tảng đá đập chân của mình, nói muốn thấy, có ai trong đại hôn của tỷ tỷ như thế không kịp chờ đợi muốn nhanh chóng nhìn thấy tỷ phu của mình, truyền ra ngoài chẳng phải là người chê cười sao? Ôn Nhu này, lúc nào học được khoa môi múa mép rồi?

Ôn Nhu nhìn ở trong mắt, cười nhạt một tiếng, phân phó Duẫn nhi bên cạnh: “Duẫn nhi, không nhìn thấy trà của Trần Quốc công tử trà nguội lạnh rồi sao? Còn không mau đi hoán một ly khác?”

“Vâng, Vương phi.”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ nhưng vẫn là đang trách Tâm nhi, thế nhưng Tâm nhi cũng thực sự không biết nên làm thế nào mới tốt, Tâm nhi cũng muốn thay tỷ tỷ ở trước mặt Thanh Vương gia nói một nói, thế nhưng. . . Tính tình của Thanh Vương gia tỷ tỷ cũng là biết đến. . .” Ôn Tâm điềm điềm đáng yêu điềm điềm đáng yêu nhìn Ôn Nhu, lấy khăn che mặt, giọt nước mắt trong suốt, đáng đáp thật khiến cho người triu mến.

Di quốc ai không biết người cùng Thanh vương có hôn ước là Ôn Nhu, mà Thanh vương hết lần này tới lần khác đối với Ôn Tâm có tình, lúc này Ôn Tâm cố ý nói như vậy, không thể nghi ngờ là muốn cho nàng càng thêm khó chịu.

” Xem muội muội nói, tỷ tỷ làm sao sẽ trách muội muội, tỷ tỷ phải cảm tạ muội muội mới đúng.” Ôn Nhu nhàn nhạt tiểu ý nhìn Ôn Tâm, “Nếu không phải muội muội, tỷ tỷ sao có phần hảo nhân duyên của ngày hôm nay? Muội muội nói, đúng không?”

Ôn Tâm ngắc ra, ngắc đầu nhìn ngắc đầu nhìn vẻ mặt vân đạm phong khinh của Ôn Nhu dù cho nàng có nói gì cũng mặc kệ, nàng luôn cảm thấy, Ôn Nhu trước mặt không phải là Ôn Nhu, mà trong lời của nàng, tựa hồ trong lời nói còn có vấn đề khác.

Hừ, làm sao có thể, Ôn Nhu ngu xuẩn kia làm sao sẽ biết chút gì, loại cảm giác bất đồng này, bất quá chỉ là ảo giác của nàng thôi mà.

” Muội muội không cầu thứ khác, chỉ cầu tỷ tỷ có thể sống tốt.” Ôn Tâm dùng ánh mắt của chân thành tha thiết không gì sánh được nhìn Ôn Nhu, “Chỉ cần tỷ tỷ có thể hạnh phúc, Tâm nhi cùng phụ mẫu mới có

thể an lòng.”

Thật không? Nàng thật như vậy vì nàng tốt như vậy sao?

” Thực sự là hảo muội muội, tỷ tỷ nhất định sẽ sống thật tốt, người, tỷ tỷ vừa mới mới vừa vào, Vương gia liền đem nha hoàn bà khắp phòng này thưởng cho tỷ tỷ, tỷ tỷ sao có thể sống không tốt được?”

Mi tâm của Túc Dạ càng nhấn càng chặt hơn, thật là một mắt to một mắt nhỏ cũng có thể nói nói dối được, phải biết rằng, cứ cho là gia không quan tâm, trong vương phủ này các phu nhân đều không phải là tỉnh du đích đẳng.

” Nói vậy, Tâm nhi yên tâm rồi,” Ôn Tâm dùng khăn chà lau lệ ngắn rơi trên khóe mắt, trong nháy mắt liền đổi lại cười duyên, đi tới bên người Ôn Nhu, thân mật theo nàng, “Thế nhưng, tỷ tỷ, Tâm nhi hôm nay đến, là cố ý vội tới là tặng lễ vật cho tỷ tỷ.”

5. Chương 5: Muội Muội Chi Tình

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu lạnh mắt nhìn đám thị nữ mang đến bách tử thiên tôn ngọc khí lăng la tượng trưng cho phu thê hảo hợp, tuy là cười, nhưng trong mắt lại không hiện tiếu ý.

” Tỷ tỷ, những thứ này đều là phụ mẫu vì tỷ tỷ đặt mua, tỷ tỷ nghìn vạn lần không nên oán không nên oán phụ mẫu, muốn trách thì trách Tâm nhi được rồi, phụ mẫu đều là vì tỷ tỷ mà đau, chỉ là tập tục của đại Di như vậy, phụ mẫu cũng không có cách nào. . .” Ôn Tâm giải thích, không ngờ lại tiếp tục rơi lệ.

Trong mắt mọi người xung quanh, thật là một muội muội sẵn sóc Ôn Nhu, hiểu nữ biết vì phụ mẫu thương cảm, thế nhưng nàng lại thấy rõ ràng, bất quá nàng dùng mấy thứ này đến để châm chọc nàng, ai không biết Bạch vương gia ốm yếu bất kham, có thể đảm bảo tính mạng sống sót liền xem như may mắn lắm rồi, còn trông cậy vào có thể nối dõi tông đường?

Diễn thật tốt, đến một sát thủ mang danh hiệu “Thiên diện” như nàng cũng bị động tâm, người diễn dụng tâm như vậy, nàng cũng không thể chỉ là xem kịch vui mà không tỏ thái độ được.

” Muội muội, người biết tỷ tỷ luôn luôn ngốc, còn không có học được thương hương tiếc ngọc, muội muội vẫn là không nên khóc.” Không để ý tương sắc trên mặt của Ôn Tâm, Ôn Nhu vừa mở miệng cười nhạt, “Tỷ tỷ tạ phụ thân cùng nhị nương, không ngoài một năm, tỷ tỷ nhất định sẽ làm cho để cho bọn họ bế tôn nhi.”

Ôn Nhu nói ra một câu nói này, Tâm nhi cũng hy vọng tỷ tỷ và Bạch vương gia sống thật tốt.” Trong nháy mắt Ôn Tâm đổi lại biểu tình quan tâm, “Tỷ tỷ, Tâm nhi cũng có lễ vật muốn tặng cho tỷ tỷ.”

“Nga?” Ôn Nhu nhướn mi.

Chỉ thấy Ôn Tâm nhẹ nhàng vỗ tay hoan nghênh hai tiếng, một nữ tử mặc một thân váy lưu dài thêu cây mẫu đơn yếu điệu trên váy liền thân nhiên đập môn mà vào.

“Muội muội Ôn Nhan gặp qua hai vị tỷ tỷ.” Tiếng như oanh hót, uyển chuyển êm tai, Ôn Nhan ở trước mặt Ôn Nhu cùng Ôn Tâm phúc thân, “Muội muội chúc mừng tân hôn của đại tỷ.”

Cũng không chờ Ôn Nhu nói, Ôn Tâm liền tiến lên nâng hai tay của Ôn Nhan, hướng Ôn Nhu khẽ cười nói: “Tâm nhi rất sợ tỷ tỷ mới tới Bạch vương, ở không quen, vốn là ở Trấn Quốc Công phủ thiếp thân thị nữ của tỷ tỷ cũng đã gả cho người khác, tỷ tỷ khó tránh khỏi sẽ cô đơn phiền muộn, cho nên, Tâm nhi cố ý để Tam muội muội đến Bạch vương bồi tỷ tỷ, tỷ tỷ có thể tiếp nhận phần tâm ý này của muội muội không?”

” Nếu là nhị muội muội có lòng, tỷ tỷ có thể nào không tiếp thụ đây.” Trong nháy mắt nhìn đến dáng dấp của Ôn Tâm đang cần rằng nghiêng lợi cần rằng nghiêng lợi, Ôn Nhu cười yếu ớt rồi cầm lấy tay của Ôn Nhan, “Đến đây, tam muội muội, ngừng đầu để đại tỷ tỷ xem thật kỹ một chút, đã lâu không gặp tam muội muội rồi.”

Ở trong trí nhớ của Ôn Nhu, nàng tình tường nhớ kỹ, đời này Ôn Tâm hận nhất là người khác là người khác gọi nàng là “Nhị cô nương”, “Nhị tiểu thư”, xưng hô như thế, khiến cho để cho nàng cảm thấy, hình như vô

thì vô khắc có người nhắc nhở nàng, thân phận của nàng thân phận của nàng là thứ xuất, cả đời này nàng chỉ có thể làm thứ nữ, mà Ôn Nhu hết lần này tới lần khác gọi nàng một tiếng “Nhị muội muội”, nàng có thể nào không hận?

Ôn Nhu tinh tế thưởng thức Ôn Nhan trước mắt, tuy rằng không phải xinh đẹp như hoa xinh đẹp như hoa, nhưng cũng là mỹ nhân.

” Kể từ khi biết tỷ tỷ phải gả đến Bạch vương, Tâm nhi liền suy nghĩ, phải làm thế nào mới có thể đến giúp tỷ tỷ, thế nhưng, bản thân muội muội sức lực của một người thực sự là quá mức nhỏ yếu, không có thể đến giúp tỷ tỷ được, rất sợ tỷ tỷ một mình ở vương phủ cô đơn tịch mịch, chỉ có thể nghĩ thế nào mới có thể làm cho tỷ tỷ ở Bạch vương phủ sống vui vẻ một chút, cũng muốn mỗi ngày đều đến chơi cùng tỷ tỷ, thế nhưng tỷ tỷ cũng biết, trong phủ phụ mẫu đều thích gọi lấy chủ kiến, không thể phân thân không thể phân thân, cho nên mới để tam muội muội đến, mong rằng tỷ tỷ không nên trách không nên trách muội muội mới tốt.” Ôn Tâm lại bắt đầu điềm điềm đáng yêu điềm điềm đáng yêu nói lên bất đắc dĩ của mình.

Thật là một hảo muội muội, vô thì vô khắc đều ở đây vì nhớ nàng, chỉ bất quá thấy nhiều thế sự ảm lạnh, lại là người thân cận thì như thế nào, tùy thời cũng có thể phản bội, giống như nàng khẳng khẳng một mực vì tổ chức phục vụ, lấy xong rồi thì có kết quả gì?

Cho nên, đời này, nàng sẽ không đơn giản tiếp tục đem tâm của mình giao ra lần nữa.

Khoái lạc viên chi vãng hồng.

” Nhị muội muội quan tâm tỷ tỷ, đối đãi với tỷ tỷ thật tốt, tỷ tỷ đương nhiên biết, cho nên nhị muội muội phần lễ này, tỷ tỷ nhận.” Ôn Nhu tinh tường bắt được đáy mắt của Ôn Nhan chợt lóe lên vài tia vui sướng.

” Thế nhưng, tam muội muội mỹ lệ động lòng người như vậy, ở trong Bạch vương phủ làm bạn với tỷ tỷ, chẳng phải là không công chôn vùi phương hoa tốt sao?” Ôn Nhu nhìn Ôn Nhan biết vâng lời biết vâng lời, khẽ nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

” Đại tỷ tỷ, muội muội thăm nghĩ cùng đại tỷ tỷ là tốt rồi, những thứ khác, đều không quan tâm.” Ôn Nhan cấp cấp giải thích, lại không nhìn thấy Ôn Tâm bên cạnh nàng đang hung hăng liếc mắt nhìn nàng.

” Khó có được tam muội muội vì tỷ tỷ suy nghĩ như thế, tỷ tỷ thật là vui mừng.” Ôn Nhu không có vẻ mặt đặc biệt vui mừng, “Yên tâm đi, tam muội muội, nếu người khẳng buông tha phương hoa tốt đến bầu bạn cùng tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng sẽ không bạc đãi người không phải? Có thể ở trong Bạch vương phủ này, chúng ta cũng có thể xưng là tỷ muội không phải?”

Ngụ ý lại rất rõ ràng bất quá, nàng sẽ làm nàng trở thành một trong những nữ nhân một trong những nữ nhân trong vương phủ.

” Muội muội tạ qua tỷ tỷ.” Ôn Nhan nhớ tới mấy ngày trước Ôn Tâm nói với nàng, phải học thông minh một chút, không được giống như mới vừa rồi vậy vội vàng biểu đạt ý nghĩ của mình ra ngoài, chỉ hơi kéo khóe môi lên, vén lên ánh mắt mê người nhất cười yếu ớt.

” Tỷ tỷ, thời gian không còn sớm, muội muội cũng cần phải trở về, suýt nữa đã quên cùng Thanh Vương gia còn có hẹn.” Đột nhiên Ôn Tâm giống như tựa như nhớ tới cái gì, giả vờ kinh ngạc, sau đó hướng Ôn Nhu xin lỗi cười.

Thanh vương, đáy mắt của Ôn Nhu hiện lên một tia sát ý, chợt biến mất, nhìn trên mặt Ôn Tâm thản nhiên mang tiểu ý, chỉ cảm thấy chán ghét, nhưng vẫn là nhưng vẫn là cười nhạt nói: “Vây muội muội hay là nhanh chút trở về mới tốt, nếu không Thanh vương tìm không được muội muội, chạy đi pháo hoa liễu có thể sẽ không tốt.”

” Đại quân sự, thay ta tiễn nhị muội muội thân ái một đoạn.” Ôn Tâm tức giận nhìn chằm chằm Ôn Nhu nhìn chằm chằm, nàng nghĩ không ra, mới không gặp một ngày, tỷ tỷ nhu nhược này của nàng làm sao sẽ đột nhiên biến thành người khác vậy, cư nhiên ứng phó cực nhanh, thế nhưng còn không chờ nàng đánh trả, đối phương lại hạ lệnh tiễn khách, nàng cũng không tiện cũng không tiện, chỉ vung tay áo, xoay người chân thành rời đi.

Chỉ là, Ôn Nhu này, không có giống như ngày thường nàng hay nhìn thấy vô cùng thân thiết, thậm chí còn có một loại cảm giác xa cách, còn có trên mặt nàng trên mặt nàng đậm nhiên không chút biểu tình không sợ hãi, nàng chưa có từng gặp qua, là ảo giác của nàng sao?

Xác định là ảo giác của nàng, một người làm sao có thể chỉ trong một ngày mà thoát thai hoán cốt được, nhất định là nàng không thể tiếp nhận được chuyện phải gả cho Bạch vương, không thể trách được.

” Người đến, thay ta đưa Ngũ cô nương an bài tốt.” Đột nhiên cảm thấy Ôn Nhu đột nhiên cảm thấy có chút hơi mệt, nhú mi tâm, đứng dậy đi đến Yên Thủy các, lưu lại Ôn Nhan trong đáy lòng không biết đang tính toán gì.

Đẩy cửa phòng ra, Ôn Nhu dựa trên quý phi tháp, nghe âm thanh than lửa thiêu đốt nho nhỏ phát ra, đang muốn chớp mắt, bỗng nhiên khóe mắt đảo qua bàn trang điểm, nàng lập tức ngồi dậy, đi tới trước bàn trang điểm.

” Duẫn nhi.” Gọi Duẫn nhi.

” Vương phi, có nô tỳ.”

” Đi hỏi một chút, mới vừa rồi thời điểm ta ở chính sảnh, có ai đã tới Yên Thủy các này.”

“Vâng, Vương phi.”

Đợi Duẫn nhi đi rồi, Ôn Nhu mới mới vừa rồi lòng bàn tay ra, đặt ở trên bàn trang điểm tiên tử sắc.

Nàng nhớ kỹ, thời điểm trước khi rời khỏi Yên Thủy các, trên bàn trang điểm không có tiên tử này.

6. Chương 6: Động Phòng Hoa Chúc

Editor: Luna Huang

“Hồi Vương phi, nô tỳ hỏi qua những người khác, nói là không có người đến qua Yên Thủy các.” Sau một lát, Duẫn nhi chạy bộ đến trước mặt Ôn Nhu.

“Ta đã biết, người lui xuống trước đi.”

Không ai tới, như vậy chỉ tiên tử là thế nào có thể nằm trên bàn trang điểm?

Giờ tý canh ba, thanh tử ven hồ.

Chữ viết tuấn đạt, rõ ràng tay của nam tử viết ra, không có lạc khoản.

Ôn Nhu bước đến bên chậu than lửa, đem tiên tử cầm trong tay nhẹ nhàng cho vào chậu than, ngọn lửa to nhất thời vọt lên, đem tiên tử thiêu rụi.

Ôn Nhu nàng không phải người ngu, sẽ không vì một lá thư không có lời mời ghi rõ nơi hẹn, mới đến thế giới này, nàng phải cẩn thận một chút, quyết không thể để người khác nắm được nhược điểm gì của nàng.

Quản hấn có đúng hay không cùng thân thể này là người quen cũ, hôm nay nàng không phải nàng, không cần thiết bận tâm, nàng cũng không muốn tự chuốc lấy phiền toái không cần thiết.

Ban đêm.

Bởi vì tuyết rơi, không có ánh trăng, trời cao một màu xám xịt mờ, chỉ có từ cửa sổ lộ ra ánh sáng nhè nhẹ, chiếu rọi trên mặt tuyết, hiện ra bạch quang nhàn nhạt, chợt có tuyết đọng từ mái hiên rơi xuống, phát ra một âm hưởng nhẹ nhàng.

Ôn Nhu nằm ở trên chăn mềm mại, không có ngủ, chỉ là nằm ở trên giường, mở to mắt, nghe âm thanh của hoa tuyết tuôn rơi xuống ngói, đáy lòng đang trầm tư.

Đây là một triều đại không hề có ghi lại trong lịch sử, Phong chi đại lục, tứ quốc đỉnh lập.

Hai trăm năm trước, Hải, Mạc, Di, Viêm tứ quốc thống nhất Phong quốc độc bá thiên hạ mà chia ra làm bốn, từ đó, Phong chi đại lục lập thành bốn quốc gia nhỏ, tứ quốc chiến tranh qua lại, rồi lại ước muốn ngôi vị hoàng đế của nhau, hai trăm năm qua, tiểu chiến liên miên, đại chiến không ngừng, có thể nói loạn thế.

Mỗi một nước mỗi một đời đế vương, đều ôm giấc mộng có thể thống nhất lại Phong chi đại lục, cho nên mới tạo thành một loạn thế kéo dài không ngừng, chính là hợp lâu nhất định phân ly, ngày này cuối cùng là sắp đến, chỉ bất quá không biết thành quốc gia nào.

Chiếu theo tính hướng hiện nay các quốc gia, thực lực của Hải quốc là cường thịnh nhất không có gì nghi ngờ, chỉ cần thiên thời địa lợi nhân hoà, Hải quốc tất sẽ cử binh tây tiến, đến lúc đó, mục tiêu thứ nhất của Hải quốc sẽ là Di quốc.

Gần mười mấy năm nay, Hải quốc không ngừng phát binh quấy nhiễu biên giới hai bên, mà đế vương đời trước của Di quốc Di Linh vương hoa mắt ù tai vô năng, nhát gan sợ phiền phức, rất sợ trêu chọc phải Hải quốc cường thịnh mà tự rước lấy tai ương diệt quốc, không để ý sự phản đối của triều thần, tự ý không ngừng hướng Hải quốc cắt đất cầu hoà, có thể dùng thực lực vốn có cùng Hải quốc chống lại Di quốc, biến thành một quốc gia yếu nhất trong tứ quốc.

Dưới trướng của Di Linh vương có thất tử (bảy người con), thất tử đều là nhân trung long phượng, trưởng tử Lãnh Triệt, phong Bạch vương; thứ tử Lãnh Li, phong Huyền vương; tam tử lãnh tịch, phong Tử vương; tứ tử Lãnh Trạch, phong Lam vương; ngũ tử Lãnh Hoàng, phong Thanh vương; lục tử Lãnh Ưng, phong Xích vương; ấu tử Lãnh Hạo, phong thái tử.

Di Linh vương hoa mắt ù tai trình độ chỉ thích nghe và tin tưởng những lời đường mật ở trên giường, đối với những lời của đại thần cương trực khuyên ngăn chỉ cười nhạt, suốt ngày trầm mê tửu sắc, không hỏi triều chính, cho nên, Di Linh vương không có dựa theo tổ chế đem trưởng tử phong làm thái tử, mà là đem hài tử của Lệ Cơ hần sủng ái nhất phong làm thái tử, chính vì như vậy nên các đại thần thi nhau mang tấu chương đến khuyên nhủ, Di Linh vương vì biểu hiện vương, vô tình chém giết hết những đại thần dân tấu khuyên ngăn, từ đó, triều đình ám trầm như hàn đàm, không có người nào dám nói thật lòng.

Minh châu tại chưởng [khoái lạc viên].

Vì vậy, lúc Di Linh vương băng hà, trong cung phát sinh biến loạn, Xích vương lĩnh binh đánh vào hoàng thành, thế lực để vị, cuối cùng do sớm có an bài lực lượng nên, Xích vương bị giết tại chỗ ở trước Chu Huyền điện.

Cũng may Lãnh Hạo mới nhậm chức đế vương, toàn tâm toàn ý vì nước vì dân, chăm lo việc nước muốn đem Di quốc lại lần nữa trở nên lớn mạnh, sự oán hận của bá tánh do Di Linh vương lưu lại mới dần dần bị áp xuống, nội bộ Di quốc cũng bắt đầu thoáng khỏi phức bầu không khí của Di Linh vương trước kia.

Đây là nguyên bản trong đầu óc ký ức của Ôn Nhu cùng cách nhìn của nàng, làm cho Ôn Nhu lúc này cũng không khỏi bội phục, Ôn đại tiểu thư cũng không phải là ngu dốt mềm yếu, mà ngược lại rất có kiến giải trong chính trị, chỉ là quá mức thiện lương, quá mức tin tưởng người khác, không có tâm cơ, mới có thể hương tiêu ngọc vấn sớm như vậy.

Mà đây là đêm động phòng hoa chúc mỗi một nữ tử trên thén gian đều mong đợi, hôm nay nàng cũng chỉ có thể cô đơn một mình, không có hỉ chúc(nén), không có lễ rượu hợp cẩn, thậm chí, đến trượng phu nàng cũng chưa từng thấy qua, ngay cả Yên Thủy các này, ngoại trừ tia lửa phát ra từ chậu than lửa như sao trên trời ra, thì không có một tia đỏ thắm vui mừng trang sức.

Mười dặm đường đón dâu, là một mình nàng đi hết, nếu như đây là hiện đại, chắc chắn bị người nhạo báng bị người nhạo báng cả đời, huống chi ở thời cổ đại nam tôn nữ ti này, có thể thấy được, nàng xuất giá có bao nhiêu người không thích nàng, thậm chí, là chán ghét nàng.

Cũng may, Bạch vương phủ cũng không có đối đãi gì khác với nàng, dụng cụ y vật(quần áo + đồ vật), mọi thứ đều chuẩn bị đầy đủ, vả lại đều là đồ vật chất lượng tốt, nếu chán ghét nàng, lúc nàng vài phủ đã đem nàng ném vào viện hoang vu không người đặt chân đến, quay về với chính nghĩa quay về với chính nghĩa trong miệng người khác nàng là một dam phụ như vậy, ngược lại kẻ khác vui sướng, không có người tiếc hận, thế nhưng vì sao hèn cho nàng ở Yên Thủy các nhỏ nhả tình tế này.

Nguyên nhân chính là như vậy, đáy lòng Ôn Nhu không khỏi đối với vị phu quân chưa gặp qua mặt này suy đoán một phen, có như vậy một chút *, muốn biết hẳn là người thế nào, loại ý nghĩ này, kiếp trước nàng chưa bao giờ có.

Kiếp trước, nàng là sát thủ, vì hoàn thành nhiệm vụ của tổ chức, nàng hóa thành nhiều loại người để tới gần mục tiêu, bất luận mục tiêu là nông tình mật ý, hay là bạc tình bạc nghĩa, nàng đều vô tình không muốn, cuối cùng bọn họ đều chỉ có thể nằm ở dưới chân của nàng, nằm trong vũng máu của chính bọn họ, cho nên nàng mới có biệt hiệu là “Thiên diện” như vậy, giỏi thay đổi thiên diện, mô phỏng theo mô phỏng theo thiên y vô phòng.

Nhưng mà, tuy là nàng như vậy, đối mặt với nhiều loại người, ngoại trừ nhiệm vụ tổ chức giao cho, nàng chưa bao giờ chân chính muốn tìm hiểu qua bất kỳ người nào, hôm nay nàng lại đối với một người chưa từng gặp mặt như vậy thậm chí cả đời đều sẽ không gặp được nổi lên hứng thú, thật là quái lạ.

Cũng được, quay về với chính nghĩa là Ôn Nhu đáng thương chung quy cũng chết ở trên đường thành thân, mà nàng không cần nam nhân, đợi đến khi thời cơ thành thực, nàng nhất định phải rời khỏi Bạch vương phủ này, đi du lãm du lãm thanh sơn lục thủy, đây chính là điều mà kiếp trước nàng muốn làm lại không thể lại không thể làm được, có được cơ hội trùng sinh, nàng muốn làm chuyện bản thân muốn làm.

Giơ tay lên sờ sờ huyết thái dương của mình, ở đây, vốn nên bị đạn bắn qua, đáy lòng Ôn Nhu cười nhạt, buồn cười suốt đời nàng vì tổ chức mà bán mạng, đến cuối cùng bị tổ chức vứt bỏ, nàng cũng muốn phải hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng tổ chức giao cho, lại chưa bao giờ nghĩ tới, người lấy mạng của nàng lại chính là tổ chức!

Bỗng dưng nắm ngón tay nắm chặt thành quyền, Ôn Nhu xóc chặn lên, đi tới bên cạnh bàn rót cho mình một ly trà nguội, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch, nàng cần cảm giác mát đến dập ngọn lửa giận trong lòng lửa giận trong lòng nàng, nếu không nàng sợ nàng không thể kiềm chế được uất ức của bản thân, xông ra xé hết đám tiểu nhân giả nhân giả nghĩa.

“Phanh —” Đột nhiên truyền đến âm thanh cửa bị người cố sức đẩy ra, lại trở tay đóng cửa lại, Ôn Nhu cấp tốc đứng lên, cũng không né giấu, tay phải rất nhanh nắm lấy cổ tay tay trái, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chằm chằm phương hướng cửa phòng, tỉ mỉ nghe động tĩnh quanh mình.

Quanh mình không vang động, người tới chỉ có một người, mang theo cảm giác tử ý (ngà ngà say), là ai, có thể tiến vào Bạch vương phủ, đến Yên Thủy các của nàng? Nhưng lại dám đến vào hôm nay!

Đến tột cùng là ai?

— — — Phân Cách Tuyến Luna Huang — — —

>“< sao=”” không=”” thấy=”” ai=”” cmt=”” hết=”” vậy=””>“< các=”” nàng=”” là=”” không=”” thích=””>

7. Chương 7: Khách Không Mời Mà Đến

Editor: Luna Huang

Tay phải của Ôn Nhu cảnh giác khoát lên trên cổ tay tay trái, nhãn thần như sương, chỉ cần người đến đối với nàng bất lợi, trong ống tay áo bên trái của nàng ám tiễn sẽ lập tức xuyên thủng yết hầu của người đến.

Trong lúc Tinh thần bay lộn, chỉ thấy một nam tử mặc y (màu mực-đen) cực bộ thông dong hướng nàng đi tới, ánh mắt sáng quắc, dường như muốn đem nàng thiêu rụi.

Mỹ nam, đích xác chính là tư bản của mỹ nam, mà hẳn xuất hiện một khắc trong tầm mắt Ôn Nhu, Ôn Nhu liền đem tay phải tay t từ trên cổ tay tay trái cầm lên, ngồi xuống lần nữa, chỉ là, đáy mắt càng lạnh hơn, đối mặt với ánh mắt sáng quắc của nam tử, nàng giống như làm như không thấy.

”Nhu nhi. . .” Âm thanh ôn nhu, nỉ non, mang theo sự hối hận sâu đậm, vẽ mặt đau thương nam tử nhìn Ôn Nhu, “Nhu nhi, như thế nào hôm nay nàng không đến nơi đó với ta, cũng biết ta một mực ở thanh tử ven hồ chờ nàng? Không chờ được nàng đến, ta liền tới, nàng có thể trách oán ta?”

”Nghiêm công tử, xin chú ý xưng hô của người, ta bây giờ là Bạch vương, tên của ta, tựa hồ không phải Nghiêm công tử có thể tùy ý có thể tùy ý gọi thiện thâm.” Ôn Nhu lạnh lùng nhìn nam tử mị nhân như tơ trước mắt, “Huống hồ, Nghiêm công tử làm sao khuya như vậy xông vào Yên Thủy các của ta, về tình về lý, cũng không nên đi?”

Trong con người đẹp mắt của Nghiêm Vô Ly, đau thương càng thêm lộ rõ, “Nhu nhi. . .nàng là làm sao? Từ trước đến nay đều là gọi ‘Vô Ly’. . .”

“Thật không? Ta thế nào không nhớ rõ?” Ánh mắt của Ôn Nhu như đao, nhưng cho tới bây giờ nàng không biết, người có thể vô sỉ đến loại tình trạng này, cũng chỉ có Ôn tiểu thư mất bị mù thế này mới có thể coi trọng người như vậy, thậm chí liên lụy đến suốt cuộc đời của mình.

”Nhu nhi, là ta phụ nàng, ta biết nàng oán ta, hận ta, thế nhưng ngày ấy, ta thật là có vạn phần việc khẩn cấp. . .” Nghiêm Vô Ly vội vàng giải thích, bắt được cổ tay trắng tinh của Ôn Nhu, “Thế nhưng, Nhu nhi, vì sao nàng gả cho Bạch vương rồi. . . Vì sao không chịu cho ta một cơ hội. . .”

Ôn Nhu hung hăng bỏ qua Nghiêm Vô Ly, lực đạo to lớn chấn động hắc rồi lui về sau ba bước, kinh ngạc nhìn kinh ngạc nhìn nàng.

”Như vậy, Nghiêm công tử, thấy ta gả cho Bạch vương người hài lòng sao?? Đây không phải là kết quả người muốn kết quả người muốn sao?”

”Cơ hội? Ta còn muốn Ta còn muốn cho người cơ hội gì? Đợi lát nữa cùng người lại bỏ trốn thêm một lần? Cả đời sống trong sự chế nhạo của người khác?”

”Ta như thế nào sẽ còn hận người? Như thế nào sẽ oán người chứ? Bởi vì ở trong lòng ta, căn bản không có người, càng không đáng để ta phải hận người oán người.”

Nàng là nhận được ký ức của Ôn Nhu, nhưng lại không nhận ái hận tình cừu tình cừu của nàng, cho nên, người hiện tại đang đứng trước mặt nàng là nam nhân đã từng được Ôn Nhu yêu đến tận xương, rồi lại hận thấu xương, ở trong mắt nàng, đều là người xa lạ.

Thì ra là chỉ có mỗi mình Ôn Nhu mới có thể ngốc như vậy, ngốc đến nỗi yêu một nam nhân không biết rõ thân phận liền hứa chuyện chung thân cùng hắn, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào muốn cùng hắn bỏ trốn, cuối cùng lại bị một cái tội danh dâm phụ chụp lên đầu.

”Nhu nhi! Ta biết nàng là đang nói lấy! Sở dĩ nàng oán ta hận ta, thế nhưng nàng làm sao có thể lấy chung thân đại sự của mình ra làm trò đùa? Mọi người đều biết, Bạch vương quanh năm suốt tháng bệnh tật, mạng cũng không biết có giữ được không! Nàng làm sao. . .nàng làm sao. . .? Đấy mắt của Nghiêm Vô Ly có sự phẫn nộ, có đau thương, có hối hận, có cả sự rất không cam lòng.

”Như vậy thử hỏi Nghiêm công tử, hôn sự tùy vào ta chọn sao? Hửm? Một nữ nhân bỏ cả chung thân đại sự cùng người bỏ trốn, ở toàn bộ Phong chi đại lục này, còn có ai dám thú, Nghiêm công tử, người nói, cái này có phải hay không là người cũng có công lao?”

Ôn Nhu nói như là người gây sự, một câu đều làm cho Nghiêm Vô Ly khó có thể trả lời, Nghiêm Vô Ly càng giật mình nhìn Ôn Nhu, đau lòng chỉ cực đáng ghét, bởi vì tại trong mắt hắn, Ôn Nhu vẫn là tao nhã, mỗi khi vừa thấy hắn cũng sẽ dịu dàng mỉm cười, mà không phải giống như hiện tại vậy nhanh mồm nhanh miệng, oán hận, đều là oán hận, là hận là hận hận Ôn Nhu rồi.

Lúc trước tuy rằng hắn ôm mục đích tới gần nàng, lại không biết, bản thân thực sự yêu nàng lúc trước nói muốn cùng nàng cao bay xa chạy, hắn cũng là hạ quyết tâm, nhưng không ngờ ngày ấy ngay lúc hắn hẹn, hắn có việc quan trọng, bắt buộc dĩ mới thất hứa, vốn nghĩ giải quyết suy nghĩ chuyện rồi liền lập tức đi tìm nàng, vậy mà lại nghe được tin tức nàng phải gả cho Bạch vương!

Thế nhưng hắn không biết, Ôn Nhu trước mặt hắn, không còn là Ôn Nhu đồng ý cùng hắn đi xa thiên nhai.

” Bạch vương có gì không tốt? Bạch vương không ngại, không để ý tới nghìn vạn ánh mắt người khác mà thú ta qua cửa, ta có một nơi tốt, Nghiêm công tử không phải là nên chúc phúc sao?”

” Nhu nhi, nàng không nên tự lừa mình dối người! Bạch vương hấn căn bản cũng không căn bản cũng không thích, tối nay hấn chưa có tới, chính là chứng minh tốt nhất chứng minh tốt nhất!” Nghiêm Vô Ly bị Ôn Nhu trước mặt làm cho nổi giận.

” Nga? Như vậy Nghiêm công tử là nhìn chuẩn vào cái lỗ hổng này, nên mới đến phải thay thế Vương gia làm bạn với ta sao?” Ôn Nhu từng chữ mỉa mai.

” Nhu nhi. . .ta. . .” Hấn chưa từng có ý nghĩ như vậy, hấn chỉ là muốn thấy nàng, cho nên mới tìm hiểu tin tức của Bạch vương phủ, hấn cũng biết, bất luận là đêm nay, hay là về sau, Bạch vương cũng sẽ không cũng sẽ không xuất hiện ở Yên Thủy các.

Hoán thân thể đùa nghịch.

” Nghiêm công tử đã nói xong? Nói xong rồi liền thỉnh rời khỏi đi, ta nghĩ, Nghiêm công tử không muốn lại lần nữa khiến ta thân bại danh liệt?” Không đợi Nghiêm Vô Ly nói hết lời, Ôn Nhu lạnh lùng hạ lệnh trực khách, “Còn có, thỉnh Nghiêm công tử chờ quên, đây là bạch vương phủ, không phải tiểu di viên, không phải mặc cho người muốn tới liền tới, mặc cho người muốn đi liền đi, hưởng hồ, tối nay là đại hôn chi dạ của ta, Nghiêm công tử một mình đến đây, có cần hay không ta thông báo mọi người trong vương phủ một tiếng?”

Nghiêm Vô Ly muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ đau thương nói, “Nhu nhi, ta sẽ trở lại thăm người.”

Nghiêm Vô Ly nói xong, nhanh rời đi.

Đợi Nghiêm Vô Ly đi rồi, Ôn Nhu chậm rãi bước đến trước cửa phòng, kéo cửa phòng ra.

Nhìn trước cửa có một số bước chân lưu lại gần như bị bị gió tuyết vùi lấp, cười lạnh.

Trời mùa đông, tảng sáng trẻ, thế nhưng đám thị nữ như trước giờ mẹo năm khắc đứng giờ rời giường, bắt đầu một ngày làm việc.

Duẩn nhi hôm qua bị mọi người đẩy đến Yên Thủy các hầu hạ một tân vương phi mà bị nói là như lang như hổ như hổ vậy làm thiếp thân tỳ nữ, cảnh này khiến người đầy sân đều đối với nàng đổ kị không ngớt, nhìn ánh mắt của nàng đều tốt giống như cát giấu đao, hận không thể tiến lên oan hạ một mảnh thịt của nàng.

Thẳng đến khi Duẩn nhi bị Ôn Nhu gọi đi, nàng mới xóa sạch lệ khô trên khóe mắt, đem tay áo cao buông xuống, mới múc nước nóng vào thau đồng rồi bước vào Yên Thủy các.

” Vương phi, nô tỳ đến hầu hạ người rửa mặt chải đầu.” Duẩn nhi cung cung kính kính phúc, đem thau đồng đặt ở trên giá gỗ, vắt khăn mặt trong thau đồng rồi đưa cho Ôn Nhu.

Ôn Nhu tiếp nhận khăn rồi đắp lên mặt, nhẹ nhàng lau “Ừ” một tiếng.

” Vương phi, người đêm qua ngủ không ngon ngủ không ngon sao?” Đợi Ôn Nhu lau xong mặt, Duẩn nhi dời tới phía sau nàng, bắt đầu vì nàng chải tóc, nhìn trong gương đồng Ôn Nhu mang theo vết bầm đen nhàn nhạt dưới mí mắt, bật thốt lên hỏi, sau khi hỏi xong mới phát hiện mình lẩm mồm, vội vã quỳ xuống, “Vương phi thứ tội, nô tỳ không phải có ý lẩm mồm.”

Ôn Nhu hơi nhíu mày, thần nhiên nói thần nhiên nói: “Đứng lên đi, ta không trách tội người.”

Loại thời đại này, quả nhiên là quả nhiên là không thể đi sai một bước, nếu không, ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.

”Nô tỳ tạ Vương phi.” Duẩn nhi khấu đầu một cái, mới đứng lên tiếp tục vì Ôn Nhu chải tóc.

“Duẩn nhi, hôm qua ta xử trí hai thị nữ như vậy, người có biết không?” Hai bên trái phải thị nữ đưa đến một ly trà vừa pha xong, Ôn Nhu nhấp một ngụm, hỏi.

“Hồi Vương phi, Liên nhi cùng Tô tỷ là người của Mẫn phu nhân, thường ngày rất ít đến hậu viện, Duẩn nhi chỉ là thấy qua, chưa từng nhận biết.”

Lông mi của Ôn Nhu hơi rũ, thảo nào. . .

“Vương phi, hôm nay các phu nhân khác sẽ đến đây hướng người kính trà, người muốn mang cây trâm nào?”

Ôn Nhu nhìn mình trong gương, rất hài lòng với tay nghề búi tóc của Duẫn nhi, từ trên bàn trang điểm lấy ra một cây trâm ngọc liên lưu to, “Cây này đi.”

“Vâng, Vương phi.” Duẫn nhi đưa tay đón lấy cây trâm, không cẩn thận lộ ra cổ tay, nàng vội vã xả ống tay áo xuống che khuất cổ tay, cẩn thận thay Ôn Nhu cài trâm lên tóc.

Động tác của Duẫn nhi mặc dù nhanh, nhưng Ôn Nhu cũng nhìn thấy trên cổ tay nàng có vết bầm đen đậm, nàng tựa hồ nhớ kỹ, hôm qua lúc Duẫn nhi thay nàng búi tóc, trên cổ tay vẫn chưa có bị thương.

“Duẫn nhi, vén ống tay áo của ngươi lên, để ta nhìn cánh tay của ngươi một chút.” Nàng luôn có một loại suy đoán, Duẫn nhi là hôm qua được nàng nâng lên làm thiếp thân thị nữ, hôm nay trên cổ tay liền xuất hiện vết thương, là trùng hợp sao?

8. Chương 8: Phu Nhân Vương Phủ

Editor: Luna Huang

Duẫn nhi không dám nhìn ánh mắt ôn nhu của Ôn Nhu, chỉ là cúi đầu, sau đó lắc mạnh đầu, “Cánh tay của nô tỳ rất khó coi, sợ dơ mắt của Vương phi.”

“Không chịu cũng được, vậy ngươi vẫn là nên trở lại hậu viện thôi.”

“Phịch” một tiếng, Duẫn nhi lại quỳ trên mặt đất, hướng Ôn Nhu dập đầu, “Cầu Vương phi không nên đem nô tỳ đánh đuổi! Cầu Vương phi không nên đem nô tỳ đánh đuổi! Nô tỳ nghe Vương phi.”

Duẫn nhi nói xong, vội vàng đem ống tay áo mở lên.

Hai cánh tay gầy yếu của nàng ứ đọng máu để lại những vết bầm to nhỏ, da thịt thanh bạch, xanh tím ứ thương, xếp chồng lên nhau, khiến thần thái lạnh nhạt của Ôn Nhu trở nên băng lãnh.

“Nói, ai làm?” Đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân có phải không? Dám như thế ngược đãi thị nữ thiếp thân của nàng, xem ra thực sự có người muốn cùng nàng gây sự rồi.

“Hồi Vương phi, là, là Thanh nhi. . .” Duẫn nhi cúi đầu, chiến chiến nguy nguy nói rằng, nàng vốn muốn nói dối, nhưng đối mặt với Vương phi, nàng nói không nên lời, cũng không dám nói dối.

“Thanh nhi, là người của người nào?” Khẩu khí của Ôn Nhu lạnh lùng, trong lời nói không có nghi vấn, không cần suy nghĩ cũng biết, không có người ở sau lưng làm chỗ dựa, một thị nữ nhỏ nhoi, có can đảm bao nhiêu cũng không dám làm như thế.

“Là. . . Âm phu nhân. . .” Nói đến Âm phu nhân, Duẫn nhi liền cực sợ, đến thanh âm cũng run rẩy vài phần.

Nàng thiếu chút nữa là chết dưới côn của Âm phu nhân rồi, cũng bởi vì nàng làm đổ một ly trà ở trước mặt Âm phu nhân, đã bị đánh đến năm mươi trượng, cũng may mạng nàng cứng rắn, nằm trên giường một tháng, vẫn còn sống, trong lòng nàng, Âm phu nhân chính là cơn ác mộng đáng sợ nhất.

Quả nhiên giống với dự tưởng của nàng, ngày hôm qua là thị nữ của Mẫn phu nhân, hôm nay, lại là khi dễ thị nữ của nàng, xem ra, nàng ở trong vương phủ này, không thể bình an được rồi.

Nghe ra được sự sợ hãi trong lời nói của Duẫn nhi, Ôn Nhu mở hồ có thể cảm nhận được cái tâm cao khí ngạo của Âm phu nhân trong vương phủ.

Ôn Nhu tự mình cúi người xuống, đỡ Duẩn nhi từ trên mặt đất lên, Duẩn nhi thụ sủng nhược kinh, lại thay nàng đem ống tay áo buông xuống, chậm rãi nói: “Sau này trong Bạch vương phủ, sẽ không ai dám tiếp tục khi dễ người.”

Trong nhất thời Duẩn nhi không thể tin được, nhưng khi nhìn thấy tình cảm trong mâu tử của Ôn Nhu, nàng nhất thời cảm thấy ấm áp, lại muốn quỳ xuống, nhưng bị Ôn Nhu ngăn cản.

Yêu mưu.

“Nô tỳ, nô tỳ phát thệ, cuộc đời này chỉ trung thành với Vương phi!” Thân là thị nữ, không thể nghi ngờ muốn tìm người có thể bảo hộ mình, từ ánh mắt của Vương phi, nàng lựa chọn tin tưởng.

Tốt, Ôn Nhu chờ chính là nàng những lời này của nàng.

Nàng tự nhận mình không phải là người lương thiện, sẽ không đồng tình quan tâm đến mỗi một người, chỉ là ở đây chỉ có một mình nàng ở thời không, nàng cần người trung thành với mình.

“Duẩn nhi, người mới nói, hôm nay các vị phu nhân khác muốn hướng ta kính trà?” Nói về vấn đề chính, hiện tại nàng phải làm, là hiểu rõ Bạch vương phủ.

“Đứng vậy.” Duẩn nhi đáp, “Hai năm qua, vương thượng liên tục tặng cho Vương gia rất nhiều nữ tử làm lễ vật, chỉ là thân phận của các nàng đều là thứ nữ, ca cơ, cho nên Vương gia chỉ cho các nàng là trắc và phu nhân, Vương gia luôn luôn bệnh, chỉ là cấp cho các phu nhân danh hào để che đậy, trong ngày thường các phu nhân cũng sẽ không nhìn thấy mặt Vương gia, hôm qua là ngày Vương phi vào phủ, Vương phi là chính phi, dựa theo lễ nghi của đại Di, các phu nhân phải hướng Vương phi kính trà.”

“Như vậy chiếu theo lời người nói, Vương gia rất ít xuất hiện trong phủ, vậy công việc của Bạch vương phủ đều do ai quản?” Rất ít xuất hiện? Chi dù là người thân mắc bệnh nan y, cũng sẽ không có đạo lý không bước ra khỏi nhà, Bạch vương gia này, rốt cuộc là bệnh gì?

“Hỏi Vương phi, việc trong Bạch vương phủ, đều do Túc Dạ đại quân sự quản.”

“Ừ.” Ôn Nhu gật đầu nhẹ, cái nàng nàng cũng có thể đoán ra được, “Như vậy, nói đúng là, người duy nhất có thể nhìn thấy Vương gia chỉ có thể là đại quân sự?”

“Đúng vậy, chỉ có Túc Dạ đại quân sự có thể tùy ý ra vào Ngõa Phủ Lôi Minh của Vương gia.”

” Ngõa Phủ Lôi Minh?”

Ngõa Phủ Lôi Minh, tỉ dụ như là người vô đức vô tài chiếm địa vị cao, uy phong một thời, Bạch vương lại lấy một câu thành ngữ như vậy để đặt làm tên viện của mình, trước giờ chưa ai dám làm như vậy a.

” Ngõa Phủ Lôi Minh là chỗ ở của Vương gia, là nơi sâu nhất của vương phủ, trong ngày thường không ai dám đặt chân đến đó, chính là các phu nhân cũng không được, nô tỳ cũng chưa từng đến Ngõa Phủ Lôi Minh, Vương gia thân thể không tốt, rất ít ra khỏi Ngõa Phủ Lôi Minh.”

Xem ra, chuyện liên quan đến Bạch vương gia tạm thời để sau vậy, quay lại với vấn đề chính, hiện tại vấn đề nàng phải hiểu chính là, bất luận làm gì cũng sẽ không làm phu nhân nhân rồi.

“Như vậy, người cùng nói ta nói một chút chuyện về các phu nhân đi.” Vị tri kỷ tri bỉ, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, đây mới là đạo lý cứng rắn.

Âm thanh bị thiêu đốt của huân hương trong phòng du dương vang lên, lượn lờ, hệ thống sưởi lửa than bốn phía, Ôn Nhu nghe Duẩn nhi một bên kể rõ, một bên tinh tế thưởng thức trà.

Lát sau một tiếng thị nữ truyền báo, phá hủy không gian thanh nhã thư thái trong phòng.

“Vương phi Mẫn phu nhân, Khiết phu nhân cùng Du phu nhân đến đây vấn an.”

Ôn Nhu ngồi ở ghế chủ vị, chân thành thưởng thức các phu nhân sắp đến.

Chỉ thấy một người dẫn đầu bước vào trong phòng dẫn theo hai người sóng vai bước vào, nhìn dung mạo hình thái, bên trái một vị, ánh mắt như sóng, mi cong như liễu, áo khoác màu gạo trắng đem thân thể yếu diệu của nàng ôm trọn, chỉ lộ ra chiếc váy xếp màu hồng nhạt cùng giày thêu tú công tinh xảo, nhưng cũng

không lẫn át được khí chất tao nhã của nàng, búi linh xà, cài một cây trâm châu phước tạp, mắt ngọc mày ngài, khí chất tao nhã thanh tao lịch sự, nói vậy, là ở Mẫn phu nhân danh tiếng tốt nhất ở B Bạch vương phủ.

Bên cạnh Vương Như Mẫn, đại khái đó là Khiết phu nhân, Bình An quận chủ hữu danh vô thực, Tống Tử Khiết, khí chất tướng mạo so ra kém Vương Như Mẫn, nhưng là một đôi mâu tử siêu việt người bên ngoài đều không thể bằng, đẹp không sao tả xiết, chỉ thấy nàng một kiện tay áo hoa hẹp đối với váy, thập phần làm người khác chú ý, nhưng cũng xinh đẹp.

Cuối cùng một vị, thanh thúy hoàn bội đỉnh đương, không cần nghĩ cũng biết, là ca cơ Tây Vực vào phủ sớm nhất, Du phu nhân, ca cơ Tây Vực vô danh không họ, nàng cũng như vậy, Du, khi nàng vào phủ, Bạch vương ban cho tên cho nàng, nhưng mà, có thể đoán rằng, lộ ra một bộ kiêu nhan vạn người nhìn ca cơ Tây Vực, tuy là làm chủ tử, cũng không có thể phục chúng, Bạch vương phủ này, nhất định cũng không ngoại lệ, không biết nàng là như thế nào có thể sinh sống hai năm trong vương phủ?

Nàng có mâu tử không giống người Trung Nguyên, màu hổ phách, trong nhạt mê người, mũi nhọn như tơ, phảng phất cười liền có thể liền có thể khuynh đảo vạn người, tuy là đổi lại phục sức của vùng Trung Nguyên, nhưng cũng che giấu không được dị quốc phong tình của nàng, nhất là trên thắt lưng nàng có treo một chuỗi tiểu chuông đồng, mỗi bước nàng đi. Phát sinh âm hưởng thanh thúy, giống như âm thanh của thiếu nữ cười khê, dễ nghe êm tai.

Nữ hoàng thỉnh người kiểm tiết tháo.

Ba vị đều là mỹ nhân, có thể nói là Ôn Nhu là có phúc được thấy, tuy rằng kiếp trước nàng cũng duyệt qua vô số mỹ nhân, mà trước mắt, cũng mỗi người một vẻ, cái này không dễ khiến cho nàng không khỏi đoán rằng, Bạch vương gia bất quá là một ma ốm, có gì ?? Dẫn tới những. . . Mỹ nhân này gả đến cho hần? Còn nữa, gả cho hần hần cũng vô phúc hưởng thụ, chỉ là đem đám mỹ nhân để trong phủ.

Nếu như nàng là nam nhân, nàng nhất định sẽ không bạc đãi những mỹ nhân như hoa như ngọc như hoa như ngọc này, đáng tiếc, nàng không phải, mà các nàng, dung mạo xinh đẹp, không biết lòng dạ là như thế nào, các nàng cùng nhau tồn tại trong Bạch vương phủ, quyết định các nàng là địch không phải bạn.

” Muội muội, gặp qua Vương phi, hướng Vương phi tỷ tỷ thỉnh an.” Một ngum đồng thanh, nhiều tiếng dễ nghe, như hoàng oanh như hoàng oanh hót vậy rất êm tai, Ôn Nhu nghe được một trận thích ý, cũng nhân thần như sương.

Ôn Nhu làm ra một động tác hư, cười nói: “Các muội muội không cần đa lễ, đều mời ngồi đi.”

” Thuộc hạ gặp qua Vương phi.” Lúc ba vị phu nhân ngồi xuống, Túc Dạ tiến đến hành lễ, “Vương phi, Âm phu nhân nói đêm qua cảm nhiễm phong hàn, hôm nay không thể đích thân đến, bảo thuộc hạ hướng Vương phi truyền báo, nàng hôm nay không thể tới kính trà tấn..”

” Vậy liền Vậy liền để cho nàng nghỉ ngơi, đừng nhiễm thêm bệnh gì khách nữa.” Ôn Nhu lạnh lùng nói, nếu nói đây là ra oai phủ đầu? Muốn cho nàng xem địa vị của nàng trong vương phủ?

” Đại quân sự, ở đây không còn việc của người nữa, người lui xuống trước đi, ta và các muội muội hảo hảo tâm sự.”

Túc Dạ gật đầu xác nhận, xoay người lui ra, Ôn Nhu nhìn đến ánh mắt bắn khoả của hần một chút, tâm trạng không khỏi có chút hiểu rõ tại sao hần lại tự mình đến vì Âm phu nhân truyền báo.

” Không biết chúng ta đến vào giờ này, có thể hay không quấy rối tỷ tỷ?” Vương Như Mẫn là người đầu tiên đặt ra câu hỏi, âm thanh thanh nhã, khiến Ôn Nhu cảm thấy cực kỳ êm tai, Ôn Nhu không khỏi đưa mắt dừng trên người nàng.

Người không thể xem bề ngoài, Ôn Nhu tin tưởng, thủy chung là những lời này, dung mạo có tốt đến đâu thì cũng chỉ là ở bên ngoài mà thôi.

“Không có gì, ngược lại ta ở trong phủ cũng không việc gì để làm, các muội muội nên đến đây nhiều cùng ta tâm sự mới đúng, các muội muội vào cửa so với ta sớm, là ta phải hướng các muội muội học tập.” Ôn Nhu nói xong uyển chuyển, khẽ mỉm cười, cũng tỉ mỉ quan sát đến biểu tình trên mặt mỗi người.

Cũng không biết là bọn họ che giấu quá tốt, hay là các nàng thật là tôn kính nàng vị Vương phi này, mỗi chữ mỗi câu, quân chuyên gia khéo, không có chút ý tứ hàm xúc đối địch nào, các nàng nói liên miên rãi nhải dất Ôn Nhu đi lòng vòng cho đến đây giờ cũng không có nói đến trọng tâm của câu truyện.

Nhiên, Ôn Nhu lại chú ý tới, Du phu nhân từ đầu chí cuối cũng chỉ là an tĩnh ngồi ở một bên, không có lời thừa thừa, thỉnh thoảng đậm đậm nhất tiếu, khẽ gật đầu, không bằng hai vị phu nhân khác hữu thuyết hữu tiếu.

Kính trà cũng không có cố ý làm sai chuyện gì, ba người đều là thập phần cung kính hướng nàng kính lên một ly trà, coi như thực sự đối với nàng ngồi trên vị trí chính phi này không một chút dị nghị nào, thế nhưng, Ôn Nhu lại không tin các nàng tìm nàng chỉ để cho nàng thấy thực sự thần phục với nàng như vậy.

Ôn Nhu không muốn không muốn những nữ nhân này thêm phí nước bọt, chỉ nói đem qua bản thân không có nghĩ ngợi tốt, rồi đuổi các nàng về viện.

Ba người lần lượt xin cáo lui, Du phu nhân như cũ đi sau cùng, chỉ là, lúc nàng bước ra ngưỡng cửa trong nháy mắt, quay đầu lại liếc mắt nhìn Ôn Nhu.

Đó là ánh mắt ý vị thâm trường.

9. Chương 9: Hữu Cầu Mà Đến

Editor: Luna Huang

Thời gian tuyết ngừng, là lúc mặt trời lặn, mùa đông, màn đêm luôn luôn phủ xuống rất sớm.

Ôn Nhu rất là úy hàn, đó là bởi vì năm mươi tuổi đã tiếp nhận sự huấn luyện của tổ chức, trong tuyết đầu cùng dã lang, trên mặt băng, cứ như vậy suốt một mùa đông dài, nàng cho là nàng sẽ không chịu được, nhìn đám bạn đồng lứa đang lần lượt ngã xuống, nàng đem toàn bộ máu đang chảy ra ở dưới mỗi phát thệ, nàng muốn sống sót, cùng với đám bạn đồng lứa sống sót.

Rốt cục, nàng thành công, nàng vẫn còn sống, cũng tự khí đó bắt đầu, nàng bắt đầu độc lập đi hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao cho, thế nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới, tổ chức mà nàng xuất phát từ nội tâm mà đối đãi, cũng chính là chính tay đâm lên người nàng, nàng nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra.

Khi đó bắt đầu, nàng liền bệnh căn không dứt, vừa bước vào mùa đông, liền thập phần úy hàn.

” Ba —” Trong lò lửa than thiêu đốt vật liệu, đột nhiên thanh âm của cửa hỏa hoa bắn toé lên, Ôn Nhu đứng ở cửa hiên ngẩng đầu nhìn trời cao, áo khoác trên người phủ xuống, xoay người trở về nhà.

Cũng may Bạch vương gia đối đãi với mỗi nữ nhân nhập phủ đều không kém, tất cả vật dụng đều có đủ, thế nhưng lại không sủng hạnh bất kỳ một phu nhân nào, vì sao? Ôn Nhu lại bắt đầu đoán vị trượng phu chưa từng gặp mặt này.

” Vương phi.” Ôn Nhu mới bước vào, Duẫn nhi liền từ bên ngoài viện chạy chậm đến, “Bẩm Vương phi, Du phu nhân ở bên ngoài viện cầu kiến.”

Du phu nhân? Ôn Nhu suy nghĩ chốc lát, liền hướng Duẫn nhi nhẹ nhàng xua tay, “Để cho nàng đi vào.”

Sau một lát, một nữ tử mặc y phục của nha hoàn từ từ tiến đến, đã không có hoàn bội đính đương bên thắt lưng như lúc này, nhưng cũng vẫn như cũ phong tình biệt dạng.

” Thiếp gặp qua Vương phi tỷ tỷ.” Du phu nhân hướng Ôn Nhu hơi phúc thân, “Thiếp một thân trang phục như thế này mà đến, thực không muốn làm người khác chú ý, mong rằng tỷ tỷ thứ lỗi.”

” Đâu nói, muội muội mời được vào phòng ngồi.” Ôn Nhu khẽ gật đầu, mặc kệ người tới có ý gì, lại dò xét nói: “Duẫn nhi, dâng trà.”

” Không biết muội muội đêm khuya đến đây, thế nhưng có chuyện quan trọng gì muốn nói?” Ôn Nhu nhìn Du phu nhân ngồi ở đối diện nàng, nước trà trong tay nàng trong tay nàng sương khí dày đặc phủ lên dung mạo, phảng phất như một đóa hoa sen mới nở, sương mù mà mê người.

” Hôm nay Vương phi có thể thấy qua Ôn Nhan cô nương sao?” Du phu nhân ngắc đầu nhìn Ôn Nhu, không kiêng kỵ không tránh né, mâu tử quyền rũ mà sáng sửa.

” Muội muội cái này là ý gì?”

” Thiếp chỉ là muốn cùng tỷ tỷ nói, phòng người chi tâm không thể không có, cũng không phải là thiếp muốn gây xích mích ly gián.”

” Muội muội thế nhưng nhìn thấy gì?” Bằng không nàng sẽ không vô duyên vô cớ nói với nàng những lời này.

” Đêm qua ta chưa ngủ, ở trong phủ đi lại đi một chút, nhìn thấy Ôn Nhan cô nương trong tay bưng canh nóng Yên Thủy các vội vã chạy ra, thần sắc hoang mang, rồi lại nhếch miệng cười.” Du phu nhân nói xong, cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Đêm qua lúc Nghiêm Vô Ly trong phòng cùng nàng lúc nói chuyện, nàng liền phát hiện có người đang nghe trộm ngoài cửa, bất quá nàng không muốn đả thảo kinh xà nên thôi, lại không biết, đúng là Ôn Nhan, không nghĩ tới, động tác của nàng rất nhanh, nàng chỉ biết, Ôn Tâm sẽ không có chân chính xuất phát từ xuất phát từ quan tâm nàng mà đem Ôn Nhan đưa đến bên người nàng.

” Đa tạ muội muội nhắc nhở,” Ôn Nhu nhìn chằm chằm Du phu nhân, “Muội muội có hay không thực sự muốn gây xích mích ly gián, tỷ tỷ có thể nhìn ra được, chỉ bất quá, muội muội cùng ta đây nói những thứ này, mục đích là gì?”

Nàng không cảm thấy vô duyên vô cớ, Du phu nhân sẽ cố ý ban đêm chạy tới cùng nàng nói những thứ này.

” Tỷ tỷ, hứa giúp ta.” Du phu nhân đứng lên, đi tới trước mặt Ôn Nhu, thẳng tắp quỳ xuống, thần tình kiên quyết.

Ôn Nhu nhíu mày, cũng không vội để cho nàng đứng dậy, từ hôm nay nàng nhìn ra được, Du phu nhân đối với nàng cũng địch ý, nhưng là cũng không hề để cho nàng sử dụng.

” Dứt lời, người muốn ta đồng ý giúp người cái gì?” Không phải là muốn từ nàng đây đạt được thứ mà nàng muốn có được.

Du phu nhân ngắc đầu, mắt sáng như đuốc,” Hứa giúp ta rời khỏi Bạch vương phủ!”

” Bất quá Ta cũng chỉ là mới đến Bạch vương phủ, ba vị phu nhân khác, bất kỳ một cái nào ai cũng có thể giúp người, vì sao người muốn tìm ta? Bất quá ta chỉ là nữ nhân lưng mang theo danh xấu bị bêu khắp nơi mà thôi.” Cho nên, nàng phải rời đi, cũng muốn rửa đi cái thanh danh ô uế này, quang minh chính đại rời khỏi.

Tâm hung sách.

” Thế nhưng thiếp nhìn ra được, tỷ tỷ và các nàng không giống nhau.”

Du phu nhân từng từ có tư vị, để khoe miệng của Ôn Nhu giật giật lên, duỗi tay đỡ Du phu nhân đang quỳ gối trước mặt đứng dậy, Du phu nhân cũng không khước từ, đứng lên.

” Vậy Du muội muội trái lại nói một chút, ta và ba vị muội muội kia có gì không giống nhau.”

” Bởi vì, thiếp nhìn ra được, lòng của tỷ tỷ không ở Bạch vương phủ.”

Thật có thể nói là từng từ châu ngọc, khiến Ôn Nhu nao nao, tâm trạng không khỏi bội phục.

” Muội muội trái lại biết xem tướng?” Ánh mắt của Ôn Nhu nhìn chằm chằm Du phu nhân nhìn chằm chằm, “Bất quá, muội muội phải rời đi, bỏ được sao?”

Du phu nhân khiếp sợ, không thể tin đón nhận ánh mắt của Ôn Nhu, rồi lại cấp tốc cúi đầu, cười khổ, “Ta là một ca cơ, tự biết thân phận thấp, vốn cũng không có hy vọng xa vời hy vọng xa vời có thể bay lên làm

phượng hoàng, hai năm trước vào Bạch vương phủ cũng không phải ý của ta, đối với ta có gì là không thể? Bất quá cầu an an ổn ổn sống thôi, đều biết cung đình tường cao ngày sâu tựa như biển, vốn tưởng rằng an phận thủ thường là có thể cầu được an bình qua ngày, lại không biết bất luận bản thân có chém giết tranh đấu hay không, hay là không tranh không đoạt, đều không có thể an bình qua ngày, mà ta vô tâm cùng vương phủ này, chỉ cầu có thể rời xa nơi này, tìm địa phương chân chính thuộc về mình.”

” Thế nhưng, muội muội cho rằng, cho dù chiếm được sự trợ giúp của ta, người liền thật có thể rời khỏi sao??” Từ hôm nay ánh mắt của Túc Dạ, nàng cảm thấy được, ánh mắt của Túc Dạ luôn luôn rơi vào trên người Du phu nhân, bởi vậy có thể đoán rằng, hai người đến tột cùng là quan hệ như thế nào? Mà trước mặt Du phu nhân này, thật đáng giá để nàng giúp sao?

“Hai năm trước ta không có được như ta mong muốn, hai năm sau ta vẫn như cũ không chiếm được thứ ta mong muốn, ở lại đây thì còn có ý nghĩ gì, chỉ làm khiến cho bản thân càng thêm bi thương.” Du phu nhân cúi đầu, tay trái vẫn vuốt ve vòng tay thủy ngọc đeo trên cổ tay phải.

“Muốn ta giúp người cũng không phải là không thể, chỉ là — ”

” Tỷ tỷ cứ nói, chỉ cần là chuyện muội muội có thể làm được, chắc chắn sẽ làm.”

“Tốt, như vậy người nói cho ta biết trước, người và Túc Dạ là quan hệ như thế nào, ta không muốn ngày sau sẽ rước phải thứ phiền phức không cần thiết gì vào người.” Ôn Nhu lạnh nhạt nói xong, trên mặt Du phu nhân xuất hiện biểu tình khiếp sợ kịch liệt trắng xanh hình thành cường liệt đối lập, trong lúc nhất thời nắm thật chặt vòng ngọc trên cổ tay phải, hàm răng cắn chặt đem đôi môi hồng nhuận biến thành vô huyết.

” Ba —” Ngoài cửa sổ một tiếng nhỏ nhẹ vang lên, trên má hiện tuyết đông quá dày, không thể tiếp thêm được trọng lực liền rơi xuống trên tuyết.

Bên trong, hương thơm lượn lờ, lửa than toát ra tình cảm ấm áp tình cảm ấm áp nhàn nhạt, hai tay run run Du phu nhân nâng lên chung trà hơi lạnh, nhấp một cái, buông xuống chung trà, tay trái vẫn như cũ vuốt ve vòng ngọc trên cổ tay phải, động tác mềm nhẹ, nhìn ra được, đó là trang sức đối với nàng vô cùng quan trọng.

“Ở Tây Vực, nữ tử thân phận thấp đều không được ban tên họ, ta cũng như vậy, hai năm trước, ta vào Bạch vương phủ, mọi chuyện xa lạ, là Túc Dạ chiếu cố ta, một ngày, hắn nói phụng mệnh của Vương gia, ban tên họ cho ta.”

” Thiên Du, một cái tên rất thông thường, là không biết đối với một người không có tên họ như ta là có bao nhiêu ân huệ.”

Ôn Nhu cúi đầu nhìn ly trà trong tay phản chiếu ảnh ngược của mình, tinh tế lắng nghe thiên kể rõ.

” Vương phi, tiền thính có người đến truyền lời, nói đại quân sự thỉnh người đến chính sảnh xem.” Đột nhiên, thanh âm của Duẩn nhi bên ngoài phòng đột ngột truyền đến.

“Đã vào đêm, người đến có thể nói đại quân sự có chuyện gì?”

“Nô tỳ không biết, người đến cũng không nói, nhưng cho tới bây giờ nhìn nhân thần sắc của người đó, tựa hồ là việc gấp.”

“Hiểu, ta đây liền có thể liền có thể đi.”

10. Chương 10: Du Quy Việt Cự

Editor: Luna Huang

Còn chưa đi chính sảnh, Ôn Nhu liền nghe tiếng khóc nức nở, không khỏi khiến nàng khẽ nhíu mày, tâm trạng liền cũng biết vì sao Túc Dạ sẽ vào ban đêm thời thần đem nàng gọi đến đây.

Một bước tiến chính sảnh, Ôn Nhu liền nhìn thấy mặt trầm như sương của Túc Dạ đứng trong chính sảnh cúi thấp đầu, Ôn Nhan dùng khăn không ngừng lau nơi khóe mắt.

“Thuộc hạ gặp qua Vương phi.” Cước bộ mới bước vào chính sảnh, Túc Dạ liền khom mình hành lễ, “Đêm khuya quấy rầy Vương phi, mong rằng Vương phi thứ lỗi, thực ra việc này Vương phi cũng không ở hiện trường, thuộc hạ không thể tự định đoạt.”

”Nghe được thanh âm của Túc Dạ, Ôn Nhan ngẩng đầu mạnh, chạm đến ánh mắt lạnh như băng của Ôn Nhu lại cấp tốc cúi đầu, hai tay chăm chú vắn khăn trong tay, tiếng khóc cũng dừng lại, hung hăng cắn môi dưới.

”Ừ.” Ôn Nhu khẽ gật đầu, vòng qua bên cạnh thân của Ôn Nhan, thẳng một đường đi đến ghế chủ vị ngồi xuống, nhận lấy chung trà thị nữ đưa đến, cũng chỉ là cầm trong tay không hề có ý định muốn uống, ánh mắt dừng ở trên người Ôn Nhan một chút, lại chuyển qua trên người Túc Dạ, thản nhiên nói, “Mời đại quân sự nói đi, chuyện gì.”

” Nếu Vương phi cho phép, thuộc hạ liền nói, tam tiểu thư tuy là bào muội của Vương phi, nhưng là dựa vào Vương phi mà đến Bạch vương phủ, liền tự nhiên tuân thủ quy củ trong Bạch vương phủ, trong vương phủ có quy củ, bất luận kẻ nào cũng không được đặt chân đến Ngõa Phủ Lôi Minh của Vương gia, mà tam tiểu thư lại không tuân theo quy củ, đến nay giờ Tuất tự ý đem bữa tối tiến đến Ngõa Phủ Lôi Minh, tam tiểu thư là người của Vương phi, người xem phải xử trí như thế nào, thuộc hạ không dám tự ý định đoạt, cho nên chỉ có thể đêm khuya mời Vương phi ra đây.”

Túc Dạ lạnh lùng nói, trong giọng nói không hề mơ hồ đè nén phẫn nộ, bởi vì cho tới bây giờ không có ai dám không tuân theo quy định của Vương gia, các vị phu nhân cũng chưa bao giờ dám tự ý bước vào Ngõa Phủ Lôi Minh, hơn nữa, cũng không phải là tất cả mọi người đều có năng lực đi vào Ngõa Phủ Lôi Minh.

” Như vậy y theo quy củ của vương phủ, phạm vào điều quy củ này, phải làm xử trí như thế nào?” Ôn Nhu đem chung trà trên tay đặt sang một bên, nhìn chăm chăm Túc Dạ.

Túc Dạ cũng giấu giếm, mặt không đổi sắc nói: “Từ khi Vương gia định ra quy củ này, còn không có ai dám vượt quá, nên sẽ không nói đến chuyện xử phạt, chỉ là, tự ý đến Ngõa Phủ Lôi Minh, sống thì sống, mà chết thì chết.”

Nghe được Túc Dạ nói, tại chính sảnh toàn bị thị nữ đều như hít phải một luồng khí lạnh, sắc mặt hồng nhuận kịch liệt trắng xanh, bởi vì các nàng bởi vì các nàng đều biết, sợ dĩ không người dám đặt chân đến Ngõa Phủ Lôi Minh, các phu nhân cũng không dám đến, không chỉ là bởi vì quy định của vương phủ, mà là bởi vì, Ngõa Phủ Lôi Minh, cũng không phải là là để người khác muốn đến liền có thể đến, ngoại trừ đại quân sự Túc Dạ, chưa từng có người sống sót mà đi đến cửa viện chứ đừng nói đến thư phòng hay phòng ngủ của Vương gia.

Mà Ôn gia tam tiểu thư này, thật là may mắn, thời điểm cước bộ bước vào Ngõa Phủ Lôi Minh bị đại quân sự Túc Dạ phát hiện, mới đem được mạng trở về, miễn cho một tiểu mỹ nhân như thế hương tiêu ngọc vãn, nhưng không ngờ, đại quân sự Túc Dạ vừa rời đi nàng lại một lần đến Ngõa Phủ Lôi Minh.

Đám thị nữ phản ứng, Ôn Nhu nhìn trong mắt, mà Ôn Nhan, thủy chung không có ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, cũng không có một câu tự biện giải cho mình, tự biết bản thân khó thoát khỏi cái chết, cũng không cầu xin tha thứ.

“Cơm đêm nay, nguyên là tam muội muội ta thay ta đưa đến Ngõa Phủ Lôi Minh cho Vương gia, gả làm vợ người, mặc dù không biết cùng phu quân gặp mặt ở đâu, nhưng là vì phu quân làm một chút sự tình, mới đến Bạch vương phủ, lại không biết vương phủ có quy củ này, phạm vào quy củ còn muốn làm phiền đại quân sự đến xử trí, thực là không phải, nhưng nói muốn phạt. phải là phạt ta mới đúng, đại quân sự nói, có đúng thế không?”

Ôn Nhu nói một phen bình bình đạm đạm, thật giống như nàng không quan tâm đến sống chết, chớ nói cả sảnh đường thị nữ kinh ngạc không thôi, Túc Dạ không ngờ tới nàng sẽ nói ra những lời này, Ôn Nhan ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn nàng.

” Vương phi, cái này. . .” Túc Dạ vốn chỉ muốn thử nhuệ khí của Ôn Nhu, lấy lời đầy lòng nói, hắn cũng

mọi người giống nhau, đối với một nữ nhân mất hết danh tiếng cười nhạt, càng bất mãn một nữ nhân như vậy ngồi trên vị trí chính phi của Bạch vương, cho nên hẳn thầm nghĩ báo cho nàng biết chuyện này, cũng không phải là để nàng bay lên cành cây liền có thể chân chính trở thành phượng hoàng.

”Đại quân sự không cần do dự, bởi vì, quân tử phạm pháp cùng với thứ dân, huống chi ta chỉ là một Bạch vương, phạm quy liền bị xử phạt, thiên kinh địa nghĩa, về phần ta chết hay sống, không cần đại quân sự quan tâm.”

Có ải khó khăn nào nàng chưa từng vượt qua? Đó là long đàm hổ huyết nàng cũng từng đi qua, huống hồ chỉ là một Ngõa Phủ Lôi Minh nhỏ bé, cho dù có bộ phận then chốt trùng trùng, nàng phát thệ nàng nhất định sẽ sống sót, nàng sẽ sống sót.

”Nếu Vương phi nói như vậy, thuộc hạ cũng không nói gì nhiều nữa, hy vọng Vương phi tự giải quyết cho tốt.” Lấy lời đầy lòng để nói, Túc Dạ là hy vọng Ôn Nhu có thể chết ở bên trong, như vậy không chỉ có giúp Vương gia bỏ bớt gánh nặng trên lưng, mà còn có thể giết luôn nhuệ khí của Thanh vương, hẳn quan tâm là mặt mũi của Vương gia của Bạch vương phủ, không phải là mạng của một nữ nhân bị người đời thóa mạ, “Như vậy, thỉnh Vương phi sáng sớm ngày mai sáng sớm ngày mai đến trước môn viện của Ngõa Phủ Lôi Minh.”

”Không cần, đêm nay là được, đợi ta trở về Yên Thủy các hoán xiêm y, liền có thể tùy đại quân sự đi trước.” Dứt lời Ôn Nhu ai cũng không liếc mắt nhìn thẳng một đường rời khỏi.

Ôn Nhan còn chinh lăng trong phòng, thật lâu mới hồi phục thần sắc. “Duẫn nhi, trong Yên Thủy các này có trang phục nào đơn giản không gò bó một chút không? Giúp ta chuẩn bị một bộ mang đến.” Ôn Nhu vừa đi vào Yên Thủy các liền bắt đầu giơ tay lên gỡ xuống cây trâm cài trong tóc, đối với Duẫn nhi ở sau lưng phân phó.

”Vương phi, Ngõa Phủ Lôi Minh không thể đến!” Duẫn nhi cuối cùng nhịn không được, run rẩy lên tiếng, muốn ngăn lại, “Ba năm trước đây, là nô tỳ tự mình đến đó thu dọn thi thể của Hứa tỷ, thi thể rất thê thảm...”

Mỗi khi nhớ lại cái cảnh đó, Duẫn nhi liền cảm giác liền cảm giác Ngõa Phủ Lôi Minh giống hệt địa ngục, cứ như là một mũi tên dài sắc nhọn có thể phá nát yết hầu của người khác, quả thực khiến người khác trở thành bia ngắm bắn.

”Được rồi, Duẫn nhi, không cần nhiều lời, đi giúp ta lấy y phục mang đến đây, bình minh ngày mai ta nhất định sẽ trở về.” Ôn Nhu quay người lại, nhìn Duẫn nhi đang run rẩy, trong ánh mắt nàng phát ra từ nội tâm thân thiết cùng lo lắng, Ôn Nhu đậm đậm nhất tiếu, vỗ nhẹ nhẹ vỗ nhẹ nhẹ lên đầu vài nàng.

Duẫn nhi cảm thấy, ánh mắt của Vương phi đậm đậm luôn có thể cho nàng lực lượng vô danh. Vì vậy gật đầu, chạy đi tìm xiêm y.

Nhìn Duẫn nhi mang xiêm y đến, Ôn Nhu có chút đỡ khốc đỡ cười, đều là y phục tay áo dài rộng lăng la gấm vóc, y phục như thế, mặc lên người làm sao có thể thi triển thân thủ, bất đắc dĩ cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể từ đó chọn ra một kiện y phục sát người nhất, nàng đem tay áo rộng lớn dùng sa tanh buộc chặt lại, đem thắt lưng buộc tóc thành một búi vững vàng trên đỉnh đầu, kiểm tra lần cuối ám tiễn trên cổ tay trái.

Cái ám tiễn này, thì ra là Ôn đại tiểu thư vẫn mang ở trên người, bảo vệ vô cùng tốt, cũng chưa từng dùng qua, hôm nay, cũng được xem là vũ khí duy nhất của Ôn Nhu.

Phủ thêm một kiện áo khoác được Duẫn nhi mở ra, Ôn Nhu không chút do dự bước đến Ngõa Phủ Lôi Minh.

11. Chương 11: Thay Muội Chịu Phạt

Editor: Luna Huang

Bóng đêm đen đặc, chỉ có nhất ngọn đèn lồng chấp chờn tại trước viện môn của Ngõa Phủ Lôi Minh.

Khi Túc Dạ nhìn đến một thân trang phục của Ôn Nhu đang mặc, chỉ cảm thấy khí tức lạnh lùng xơ xác tiêu điều đập vào mặt, nhìn nữa Ôn Nhu thân vô trường vật, một kiện binh khí cũng không có, Túc Dạ không khỏi vì mình vừa cảm thấy được khí tức xơ xác tiêu điều cảm thấy không hiểu.

Rõ ràng chỉ là một nữ tử bình thường, làm sao có thể có khí tức của sát thủ như vậy, nhất định là ảo giác của hắn.

” Vương phi, con đường này chính là dẫn đến chỗ của Vương gia, không có vòng đường, đường tuy không dài, thế nhưng có đi hết hay không, chỉ có thể dựa vào bản thân của Vương phi.” Túc Dạ nhìn không rõ người nữ nhân này, không giống những phu nhân khác an lạc làm những chuyện nữ nhân thích làm, trái lại có can đảm tới khiêu chiến Ngõa Phủ Lô Minh của Vương gia, đó là hắn, cũng không nhất định có thể đoạn đường này, cho nên, mỗi một lần hắn đều từ mật đạo ngầm đến chỗ của Vương gia.

” Đa tạ đại quân sự nhắc nhở, đại quân sự có thể rời đi trước, chẳng biết có được không làm phiền đại quân sự phân phó trừ phòng, ngày mai sớm chút chuẩn bị thiện, vì đến lúc đó ta sẽ có chút đối.” Thanh âm của Ôn Nhu nhẹ nhàng vang trong bóng đêm, cũng không tiếp tục nghe Túc Dạ nói cái gì nữa mà trực tiếp đi vào Ngõa Phủ Lô Minh.

Đầu tiên đập vào mi mắt, là một bia ngọc thạch cách xa nàng trăm mét đứng sừng ở dưới đất, tuy là đêm tối, ngọc thạch bia phát ra thanh quang yếu ớt nhàn nhạt, trên tấm bia có khắc “Cửu U” hai chữ rõ ràng chiếu ra, tại quay đầu nhìn hai bên, chỉ thấy hai bên um tùm cây cối cao vót thẳng tắp, có một vách đá dốc ngược nếu là leo lên cơ hồ là không có khả năng, cho nên muốn đi đến cùng, chỉ có thể dùng chân đi bộ thôi.

Đế đô Di quốc nhiều núi, cả tòa đế đô ba mặt núi vây quanh, chỉ có hướng bắc có quan đạo ra vào, chiếu theo hướng nhìn của quân sự, tạo thành tư thế dễ thủ khó công, có thể nói là thành trì vững chắc.

Trong đế đô, rất nhiều quan to quý tộc phủ đệ đều là dựa vào mà xây, vì cầu gần kề tự nhiên cảm thụ khí tức, ngoại trừ đế đô hoàng thành là ngoại lệ, toàn bộ kiến tạo bình nguyên ở ngoài, đó là Di quốc” Lục vương” vương phủ, đều là chỗ dựa vững chắc mà xây.

Nguyên nhân như vậy, Ôn Nhu đối với vách đá dốc ngược hai bên cũng chỉ là phỏng đoán, cúi đầu tỉ mỉ quan sát mặt đất dưới chân.

Nghe Duẩn nhi nói, Ngõa Phủ Lô Minh không người gác, thế nhưng chỉ cần có người bước vào Ngõa Phủ Lô Minh, người đó sẽ bị mũi tên nhọn lấy mạng, nhất định là có một bộ phận then chốt, thân ở một một cái địa phương như vậy, hai bên còn có khoảng cách, mảnh đất dưới chân này, là bộ phận then chốt, mỗi một bước đều phải cẩn thận.

Quan sát tinh vi hơn, chỉ thấy bản sắc của thổ nhưỡng trên mặt đất, trên tảng đá khảm trong đó có một lỗ rộng chừng ngón tay, đem đất chia làm vô số khối, mỗi lỗ cách nhau chừng một thước, giống như bằng kim loại vậy, thổ địa trước mặt quả thực như là bàn cờ cờ vây của một người Trung Quốc.

Ôn Nhu khiếp sợ, lại nhìn phía xa ngọc thạch bia, “Cửu U” hai chữ giống nhau đâm vào trong trí nhớ của nàng, hai tay nhịn không được run nhẹ nhẹ, trong con ngươi đen như mực không ngừng phụt ra những tia sáng, nếu đây là Cửu U, nếu đây thật là Cửu U. . .

Đời trước. nàng cùng đồng bọn chỉ có thể trên bàn cờ cảm thụ được tinh túy của ván cờ Cửu U, lại không có thể đánh một trận thực đánh một trận, hôm nay, trước ván cờ này nếu thực là Cửu U. . .

Ôn Nhu chỉ cảm thấy huyết mạch của sát thủ trong nàng sôi sục, nàng thích khiêu chiến, càng thích khiêu chiến những thứ mới, từ trước chỉ là lý luận suông, hôm nay thật muốn đem mình làm quân cờ, như thế nào có thể bảo nàng không hưng phấn cho được.

Hưng phấn quy về hưng phấn, nhưng Ôn Nhu cũng biết ván cờ Cửu U mang tính đoạt mệnh, đi nhằm một bước, hai bên sẽ không ngừng phun ra mũi tên nhọn kết thúc sinh mạng, kết quả chỉ có hai đường, một là mũi tên nhọn biến thành bia, hai là chống đỡ đến bộ phận then chốt, trốn cũng không có chỗ để trốn, nhưng nếu muốn chạy trốn, toàn bộ ván cờ sẽ nứt ra, một một cái tiểu phương cách trung phun ra, không có chỗ nào mà không phải là lấy tánh mạng người ta, thí dụ như ,, thí dụ như truy mệnh tỏa, cho nên, trốn là chuyện không thể nào.

Ván cờ Cửu U cộng phân ba bàn cờ mỗi bàn cờ đều là hoành túng ba mươi cách, cổ xưng Cửu U, mà tam bàn cờ này, cách đi không giống nhau, thận trọng, từng bước cẩn thận.

Ôn Nhu chậm rãi nhắm mắt lại, nhớ lại trên bàn cờ kiếp trước vô số lần chém giết, chìm một hơi thở, lại bỗng dưng mở mắt ra, vững vàng bước đầu tiên.

Dưỡng nhân vật phản diện cẩn thận (thư xuyên)!

Ôn Nhu đứng ở hàng thứ nhất mặt đông khối nhỏ thứ ba, gió lạnh qua tai gào thét, khoe miệng cong lên mỉm cười, quả thế, quả nhiên không có động đến cơ quan, tốt, muốn tỉnh táo như vậy đi hết tam bàn cờ.

Khi Ôn Nhu đi hết một bước cuối cùng, thời điểm đi tới ngọc thạch bia “Cửu U” trước mặt, tuy là trời đông giá rét, mồ hôi lạnh cũng đã thấm ướt lưng y sam, gơ tay lên lau lớp mồ hôi mỏng trên trán, Ôn Nhu cũng không quay đầu lại tiếp tục đi lên phía trước, nhân sinh tự mình đi một ván Cửu U, tức hĩ.

Tuy là như vậy, đáy lòng Ôn Nhu nghi vấn đang từ từ mở rộng, nếu ván cờ Cửu U là do Bạch vương gia Lãnh Triệt chế tạo ra, vậy hẳn nên là người thế nào? Vì sao lại suốt ngày trốn ở trốn ở loại địa phương này.

Qua ván cờ Cửu U, càng đi về phía trước là một mảnh rừng trúc, phong tuyết áp cảnh trúc, lại vẫn như cũ không thể không lẫn át được thúy sắc.

Ôn Nhu đứng ở rừng trúc trước mặt, nghĩ ngợi phải đi như thế nào mới có thể qua được rừng trúc này, nàng cũng không nhận ra rừng trúc xuất hiện ở nơi này chỉ là vì tăng thêm hứng thú tự nhiên mà thôi, đại khái, đây là một mảnh huyền lâm.

Huyền lâm, là người đi nó di, người bay nó dài, chém không đứt, đốt không được, thoảng như cây rừng mê cung vậy, phải có quy luật đi về phía trước, mới có thể đi qua, nếu không xông loạn ở bên trong, chính là chết luôn bên trong không thể ra ngoài được.

Cũng may, loại này đối với nàng cũng không khó.

“Thất tiến, tam thoái, tả thất, bên phải. . .” Trong miệng Ôn Nhu nhẹ nhàng lẩm bẩm niệm, tại đây một mảnh dài đến ba mươi thước trong rừng trúc tiến tiến thoái thoái sắp gần nửa canh giờ, mới từ rừng trúc đi ra.

Thế nhưng mỗi một bước khi bước về phía trước, nang đối với nàng vị trượng phu chưa từng gặp mặt này càng suy đoán nhiều hơn.

Ra rừng trúc, Ôn Nhu mơ hồ nghe được thanh âm của dòng nước chảy xiết, bấm ngón tay toán thời thần, đúng là giờ mẹo sắp tới rồi, bất chấp hẳn muốn, tiếp tục đi phía trước.

Càng đi về phía trước, tiếng nước chảy càng lớn, đi qua một rừng bóng mát to, trước mắt đột nhiên ánh sáng rộng mở, vô số phong đăng chập chờn trước mắt, trong lúc nhất thời Ôn Nhu vì cảnh sắc trước mắt sợ ngây người.

Cách đó không xa là một tòa ngũ hai tầng lầu các, nói vậy đó chính là chỗ ở của Bạch vương Lãnh Triệt

Gạch hồng ngói cam, một tòa sơn thể đồ sộ hình cung đặt trước mắt, một khối vách đá lên trời dọc theo khối lớn nham thạch đặc biệt vì lầu các cổ ý tạo ra che gió che mưa che gió, nhưng mà, khiến Ôn Nhu sợ hãi than không ở chỗ này, mà ở trước trên lầu các, là một chỗ đoạn nhai, như liềm vậy thác nước từ trên đỉnh oanh ừng ừng nện xuống, kinh qua lầu các đến chỗ đoạn, một đường thẳng mà chảy xuống, đem lầu các thấp thoảng tại màn nước, thoảng như nhân gian động thiên, càng phiêu diêu phong đăng làm đẹp, đẹp không sao tả xiết.

Ôn Nhu thoảng hồi phục thần sắc, đây cũng không phải là thời gian xem xét tinh xảo, vừa cẩn thận quan sát tình huống xung quanh.

Chỉ thấy thác nước hai bên, dùng xích sắt to dài treo hai cây cầu gỗ to, tựa hồ là lối đi duy nhất, nhưng mà, cầu gỗ một mặt đối diện đoạn nhai, bên này cầu gỗ hướng về phía trước xích sắt, cự ly cùng nàng cách xa nhau, muốn dùng công phu nhai đến cầu treo là chuyện trăm triệu lần không thể nào.

Như vậy, còn có biện pháp nào?

Thời điểm Ôn Nhu suy nghĩ, trước mặt hai cây cầu treo xích sắt trục bánh đà chuyển động, bị bám bụi bặm tiếng động lớn rầm rĩ, cầu gỗ liên tiếp hạ xuống trước mặt Ôn Nhu làm đường.

Ôn Nhu ngẩng đầu liếc mắt nhìn bầu trời dần dần chiếu sáng, bước lên cầu gỗ rồi, hướng lâu các đi đến, nhưng ở lâu các dừng bước lại.

”Vương phi đã tới rồi, sao không tiến đến?” Thanh u thanh nhã thanh âm của từ trong phòng truyền đến, bảy phần lãnh, ba phần u.

Ôn Nhu bước trên bậc thang ba cấp, đẩy ra cửa bên trái của gian phòng thứ nhất đang khép hờ.

12. Chương 12: Mê Chi Bạch Vương

Lò sưởi dào dạt trong phòng phiêu tán được thảo hương nhàn nhạt, có thể để cho lòng của người ta chậm rãi bình tĩnh trở lại, không có thị nữ gia đình, gian nhà lớn như vậy bố trí rất trầm tĩnh, không có khí tức xa hoa, tất cả dụng cụ lộ vẻ thanh nhất sắc thanh nhất sắc cây lim bản sắc, nhắc tới gian nhà chỗ đặc biệt nhất, đó là chỗ bên tay trái, rủ xuống phòng lương một màn thủy sắc chấm đất.

”Thiếp gặp qua Vương gia, Vương gia vạn an.” Ôn Nhu hướng màn thủy sắc hành lễ, cũng như cùng nam tử hành lễ.

”Có thể từ viện môn tới Thủy các của ta, Vương phi là người thứ nhất.” Giọng của u lãnh lộ ra năm phần tán thưởng.

”Tạ vương gia khích lệ.” Nàng không qua được, sẽ chết trên đường, nàng sẽ không chết, cho nên nàng có thể đến nơi đây là tất nhiên.

Nhưng mà, đối mặt với lời khen của Vương gia, nàng không có giống như những nữ nhân khác mừng rỡ như điên, biểu tình trên mặt nàng vẫn là nhàn nhạt, phẳng phất không có vui, cũng không có nộ.

”Ta nói rồi, phạm là người có thể đến được Ngõa Phủ Lô Minh, ta tất thưởng cho người đó một nguyên vọng, không biết Vương phi có thể có gì muốn cầu?”

Tốt, nàng chờ chính là những lời này, nếu hắn không nói, nàng cũng sẽ mở miệng muốn, nàng không có thể như vậy đơn thuần muốn vì giúp Ôn Nhan đáng tội chết mà mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng đi tới nơi này.

”Ngày hôm sau quy ninh (về thăm phụ mẫu), hy vọng Vương gia có thể cùng thiếp trở về.” Yêu cầu của nàng, là đơn giản như thế chỉ là một chuyện nhỏ, thế nhưng nàng, đây đối với nam nhân mà nói trong màn mà nói, chỉ sợ không phải là một chuyện nhỏ.

Quả nhiên, người trong màn trầm mặc chốc lát, mới lạnh lùng đáp: “Ta đã nói ra miệng, tất sẽ không nuốt lời, Vương phi có thể hỏi Yên Thủy các.”

”Như vậy, thiếp tạ Vương gia.”

”Túc Dạ, tiễn Vương phi trở về.” Lãnh Triệt ra lệnh một tiếng, Túc Dạ chẳng biết từ lúc nào đi tới trong phòng này, một loại ánh mắt không thể tin nhìn Ôn Nhu, sau đó mới hướng nàng hành lễ.

Lúc Ôn Nhu xoay người, nàng dừng bước lại, hơi xoay người, nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm màn thủy sắc, nói: “Thiếp có một chuyện có một chuyện muốn hỏi, không biết Vương gia có thể trả lời không?”

”Vương phi xin hỏi.”

“Vấn cớ Cửu U có phải do Vương gia sáng chế?”

“Phải cũng là không phải, Vương phi muốn thế nào?”

”Vậy thiếp xin được cáo lui trước.”

Bất quá nói mấy câu, Ôn Nhu liền khẳng định, ván cờ Cửu U, nhất định là do hấn đích thân bày, thế nhưng, một người hầu như không bước chân ra khỏi nhà như hấn, thế nào có thể sáng chế ra thế cuộc đáng sợ như vậy, nếu không có chỉ là hấn che giấu quang hoa mà thôi?

Ôn Nhu hãy còn lắc đầu, quần hấn nhiều như vậy làm cái gì.

Ôn Nhu đi rồi, thanh âm bên trong màn như băng nện trên mặt đất, “Đem Trấn Quốc Công đại tiểu thư tra lại một lần.”

“Vâng, Vương gia.” Không biết từ chỗ nào truyền đến một tiếng đáp ứng, gian nhà lại trầm tĩnh không tiếng vang thêm tiếng nào nữa, khó vào ra dễ, là sân viện của Ngõa Phủ Lôi Minh, đi vào gian nan như vậy, đi ra như giẫm trên đất bằng.

Thời điểm Ôn Nhu bước ra viện môn của Ngõa Phủ Lôi Minh, trời đã dần dần sáng lên, đầu tiên ánh vào mi mắt của Ôn Nhu, vẻ mặt lo lắng, Duẫn nhi trong tay đang cầm một kiện áo khoác, vừa thấy được Ôn Nhu, nước mắt hãy còn tràn ra ngoài.

” Vương phi!” Duẫn nhi vội vã lau sạch nước mắt, hướng Ôn Nhu quỳ xuống, “Nô tỳ gặp qua Vương phi, gặp qua đại quân sự.”

Ôn Nhu khẽ nhíu mày, véo lên đôi gò má khô ráo ửng hồng của Duẫn nhi, nàng biết nhất định là giữ một đêm ở đây, có chút bất đắc dĩ nói: “Đứng lên đi.”

“Tạ vương phi!” Duẫn nhi vội vã từ dưới đất đứng lên, đem áo khoác ở trong tay phủ lên trên vai của Ôn Nhu, vội vàng nói: “Vương phi nhất định là đói bụng! Đầu bếp sáng nay đã mang rất nhiều thức ăn đến Yên Thủy các, Vương phi mau mau hồi Yên Thủy các dùng chút đồ ăn sáng đi.”

“Nội hữu có độc thê hảo trấn trạch! Nô tỳ cũng đã chuẩn bị nước nóng rồi, Vương phi có thể tắm rửa trước, tốt như vậy bị xua tan hàn khí trên người Vương phi!”

Có lẽ là thực sự rất quan tâm Ôn Nhu, lúc Duẫn nhi nói chuyện, trên trán đều mồ hôi mỏng khiến Ôn Nhu hơi động dung, hướng Túc Dạ khẽ gật đầu, “Đa tạ đại quân sự chiếu cố, không cần tiền nữa, ta tự hồi Yên Thủy các là được.”

Ôn Nhu nói xong, cùng Duẫn nhi đi ra ngoài.

Túc Dạ nhìn bóng lưng Ôn Nhu, trong lòng chấn động vẫn là rất lâu mới bình thường trở lại, bởi vì, chưa từng có người, có thể không bị thương chút nào đi qua Cửu U của Vương gia, đó là thông minh như Huyền vương, cũng không có thành công phá giải ván cờ Cửu U huyền bí, nhưng mà, tân vương phi này cư nhiên làm xong rồi! Không chỉ có không bị thương chút nào thông qua Cửu U, thậm chí còn có thể bình yên đi qua huyền lâm, đến Ngõa Phủ Lôi Minh!

Chưa từng có người, không cần dùng địa đạo mà thể bình yên đến Ngõa Phủ Lôi Minh!

Nàng rốt cuộc, là một nữ nhân thế nào?

Không chỉ có hấn đối với nàng nhìn bằng cặp mắt khác xưa, đó là gia, nói vậy cũng là khiếp sợ, Duẫn nhi rất là vui vẻ, đông lạnh một đêm không chớp mắt, đây mặt hồng phác phác tinh thần đặc biệt hưng phấn, đi ở phía sau Ôn Nhu, cao hứng cùng Ôn Nhu nói đầu bếp hôm nay đưa tới những thức ăn ngon nào, phong phú tới nỗi cả đời này nàng đều chưa từng thấy qua, Ôn Nhu thấy Duẫn nhi quan tâm bản thân như vậy, liền tùy ý nói nàng, trong lòng có một chút tình cảm ấm áp tình cảm ấm áp.

” Nha! Cái này là ở đâu ra là ở đâu ra một đả nha đầu không có mắt! Lại dám đụng vào bốn phu nhân?” Đột nhiên, một tiếng bén nhọn mang theo âm thanh khinh bỉ chán ghét từ phía sau truyền đến, phá vỡ hảo tâm tình tốt khó được của Ôn Nhu, ngay sau đó là một cái tát vang dội, Ôn Nhu vốn không muốn quần, lại phát hiện, Duẫn nhi sau lưng chẳng biết lúc nào không lên tiếng rồi, không khỏi xoay người.

Chẳng biết lúc nào, Duẫn nhi cùng nàng kéo ra một khoảng cách, lúc này Duẫn nhi quỳ trên mặt đất, gò má phải sưng to, bên cạnh nàng, hai người thị nữ chỉ cao khí ngang, trước mặt nàng, là một nữ tử mặc lưu vân váy đỏ thắm thêu cây mẫu đơn, một đôi mắt to trong veo như nước, trên vai một kiện gấm mao nhung, trên cổ tay có vòng ngọc son dề, đem làn da vốn trắng nõn của nàng càng thêm trắng, trên đầu cài trâm khổng tước, lúc này miệng khổng tước ngậm một bức rèm khê đung đưa, thật rất mê người.

Nhưng mà vốn nên là một mỹ nhân, dung mạo tốt như vậy lại bị tính hung thần trên mặt nàng ta hủy mất. Cái này, nói vậy chính là trong miệng Duẫn nhi thường nhắc Âm phu nhân, tam thiên kim của Hình bộ Thị lang, Lý An Âm.

” Âm phu nhân tha mạng! Nô tỳ không phải cố ý đụng vào Âm phu nhân!” Duẫn nhi liên tiếp dập đầu trên mặt đất, những tiếng vang vào lúc an tĩnh của sáng sớm nghe càng chói tai, cũng hai thị nữ bên người nàng thấy càng đặc ý.

” Còn dám mạnh miệng? Cúc nhi, đập nát miệng của nàng!” Lý An Âm cúi đầu, đùa bốn hộ giáp trên tay, âm thanh ra lệnh.

Mắt thấy Cúc nhi nâng lên cái tát sẽ rơi xuống trên mặt của Duẫn nhi, chẳng biết lúc nào Ôn Nhu đi tới bên cạnh Cúc nhi hung hăng nắm tay nàng, lực đạo to lớn, khiến Cúc nhi liên tục rút lui về phía sau, trong nháy mắt, bầu không khí động lại, mấy người ở đây đều sửng sốt.

“Đây là từ đâu tới một người không biết quy củ như vậy? Bốn phu nhân ở đây, tùy vào người lỗ mãng?” Mắt thấy có người lại dám chuyện của nàng, Lý An Âm nhất thời giận không chỗ phát tiết, ánh mắt của sắc nhọn hàm chứa lưỡi dao sắc bén, thẳng giống muốn đem người thiên đao vạn quả, “Liên nhi, đem hai người không biết tốt xấu này đánh chết cho bốn phu nhân!”

Hai ngày này Lý An Âm vì Ôn Nhu trở thành Bạch vương mà lúc nào cũng nổi nóng, ai dám chọc đến nàng, chỉ có con đường chết! Huống chi hai người không có mắt!

“Vâng!” Được chủ nhân chống đỡ, Liên nhi vội vã vung tay áo, giơ tay lên hướng mặt ôn nhu tát xuống!

” Vương phi!” Duẫn nhi kinh hãi thét một tiếng!

Bầu không khí trong nháy mắt lại lần nữa cứng đờ!

13. Chương 13: Thiếp Thất Khiêu Khích

Editor: Luna Huang

Tay của Liên nhi cứng đờ giữa không trung, sợ hãi không ngớt nhìn chủ tử nhà mình, Lý An Âm vẫn như cũ trêu chọc hộ giáp của mình, giễu cợt nói: “Liên nhi, không nghe được bản phu nhân nói gì sao? Dem đánh đến chết.”

” Đừng tưởng rằng kêu một tiếng Vương phi, là có thể lừa dối bốn phu nhân, loại thời thần này, Vương phi vẫn còn ở Ngõa Phủ Lôi Minh không có không có, cũng không biết còn có thể hay không sống mà bước ra ngoài?” Lý An Âm nói xong có chút ít châm chọc, từng từ ghen ghét, từng câu ôm nỗi hận.

” Âm phu nhân! Người —” Duẫn nhi kinh ngạc không thôi kinh ngạc không thôi trợn mắt nhìn Lý An Âm, nàng thực sự không tưởng tượng nổi, một phu nhân, làm sao dám như thế đến Vương phi cũng khi dễ, lập tức đứng lên che trước mặt Ôn Nhu.

“Vâng! Nô tỳ tuân mệnh!” Liên nhi cùng Cúc nhi nhất thời dũng khí tăng nhiều, đem tay áo kéo cao, giơ tay lên liền lại muốn đánh tiếp, lại nghe được thanh âm ôn nhu thanh âm của Ôn Nhu lạnh lùng vang lên, mang theo một loại lực chấn nhiếp vô hình, làm cho các nàng làm cho cánh tay vừa nâng lên của các nàng lại lần nữa cứng đờ.

” Có can đảm, các người liền thực sự hạ thủ thử xem?” Ôn Nhu ngữ điệu không cao, cũng lạnh đến khiến người thở không thông, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Lý An Âm.

Bị khí thế của Ôn Nhu chấn trụ, Lý An Âm không thể tin nhìn Ôn Nhu, rất nhanh thay cái loại tình miệt thị này giọng the the nói giọng the the nói: “Người từ đâu chạy tới không biết tốt xấu lại dám giả mạo Vương phi tỷ tỷ, tỷ tỷ đường đường là Vương phi, sao lại ăn vận y phục xấu xí như người, xem ra ngày hôm nay bốn phu nhân không trị tội người, người cũng không biết trời cao đất rộng!”

Lý An Âm nói xong, cũng không gọi Cúc nhi cùng Liên nhi động thủ, khoe miệng cong lên một cái đắc ý cười nhạt, bản thân liền thẳng đến giờ cao tay.

Lý An Âm không phải là không biết Ôn Nhu trưởng thành ra cái dáng dấp gì, cứ cho là hôm qua không có đi kính trà, nàng vẫn như cũ biết dáng dấp của Ôn Nhu, nàng đã sớm hận Ôn Nhu có khuôn mặt đẹp, hận Ôn Nhu trong đề đồ được khen, rốt cục đợi được Ôn Nhu thân bại danh liệt, nàng còn không có cao hứng hết, cứ nhiên leo đến trên đầu nàng đảm đương vị trí Bạch vương! Điều này sao có thể khiến nàng không hận được?

Hôm nay Lý An Âm sở dĩ rời giường sớm như vậy, chính là vì muốn đi đến viện môn của Ngõa Phủ Lôi Minh, trước tiên nghe được tin tức Ôn Nhu tử vong, không nghĩ tới, nàng cứ nhiên sống đi ra! Không chỉ có sống đi ra, lại còn dám cho nàng xem loại nhân thân này!

Lý An Âm Nàng không có thể như vậy không có thể như trái hồng mềm vậy, cứ cho là biết người trước mặt là Vương phi thì như thế nào, nàng cũng muốn để cho nàng biết, cứ cho là nàng là Bạch vương, bất quá cũng là hữu danh vô thực, nữ chủ nhân của Bạch vương phủ này, chỉ có thể có một chính là Lý An Âm nàng! Cứ cho là sau này Túc Dạ muốn truy cứu, nàng cũng có lý do từ chối, ăn mặc chẳng ra cái gì như vậy, cho dù là ai cũng sẽ không tin tưởng đây đường đường là Bạch vương! Lý An Âm Nàng giáo huấn bất quá là một thị nữ không hiểu quy củ mà thôi!

Nghĩ đến ngày uy phong của mình, đánh tốt bàn tính của mình, Lý An Âm chỉ cao khí ngang cái tát còn chưa rơi xuống trên mặt Ôn Nhu, “Ba!” một tiếng nàng đã nhận ngay cái tát.

Liên nhi cùng Cúc nhi ngây dại, Duẫn nhi ngây dại, Lý An Âm càng ngây dại, bưng nửa bên mặt của mình, khiếp sợ nhìn chăm chăm Ôn Nhu hàm chứa cười nhạt, lúc sau mới lấy lại tinh thần, hai tròng mắt phun lửa nâng tay phải lên muốn cấp Ôn Nhu một bạt tai, nhưng mà tay nàng vừa giơ lên đã bị Ôn Nhu hung hăng nắm cổ tay, liền tròng mắt Liên nhi cùng Cúc nhi trước mặt, âm thanh ra lệnh: “Hai người ngu xuẩn các người còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh lên đánh cho bốn phu nhân!”

Nhưng mà còn chưa động tác của Cúc nhi cùng Liên nhi, chỉ thấy tay phải của Ôn Nhu hơi vừa nhấc, Liên nhi cùng Cúc nhi liền ngã trên mặt đất, ngất đi.

Lý An Âm giận dữ, dữ tợn nhìn chăm chăm Ôn Nhu, vung lên tay kia còn muốn đánh lại, tay phải của Ôn Nhu nhẹ nhàng vung lên, Lý An Âm nâng tay lên chợt cảm thấy chợt cảm thấy như roi quất một dạng, bị đau rũ xuống, lại cũng vô lực không thể tiếp tục giơ lên, chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi mắng: “Ôn Nhu nữ nhân không biết xấu hổ này! Người lại dám đánh bốn phu nhân! Thúc thời còn không nhanh lên cấp bốn phu nhân buông tay!”

Cổ tay Lý An Âm bị Ôn Nhu bóp nên đau, nhưng mà trên thái độ, lại giống như nàng là người thắng, khiến Ôn Nhu không khỏi đối với nàng cười nhạt.

” Nga? Nguyên lai muội muội biết ta là Bạch vương, ta còn tưởng rằng muội muội không biết nữa?” Ôn Nhu cười lạnh, nhìn chăm chăm khuôn mặt dữ tợn của Lý An Âm, thật là vì khuôn mặt xinh đẹp của nàng mà tiếc.

Lý An Âm ngơ ngẩn, trong cơn giận dữ liền đem tên của Ôn Nhu thốt ra, nhưng mà trong nháy mắt nàng giật mình, rất nhanh đổi lại biểu tình tài trí hơn người, hung ác nói: “Vương phi tỷ tỷ, rõ ràng là thị nữ của người xông tới trước mặt ta, bất quá ta giáo huấn nàng một chút mà thôi, hiện nay tỷ tỷ như vậy, cũng không biết cũng không biết nhường đường để bọn nha hoàn nhìn đến, cũng không biết là ai khi dễ ai, là ai không hiểu quy củ.”

” Ta cùng với muội muội vốn không quen biết, hôm qua muội muội cũng không có đến Yên Thủy các kính trà cho ta, sớm biết được dung mạo của ta, chẳng lẽ, muội muội mỗi ngày đều tưởng nhớ ta?” Ôn Nhu đem cổ tay của Lý An Âm càng bóp càng chặt, bất quá nàng chỉ chia nhỏ đạo lực một chút thôi, nếu nàng lại xúc phạm nàng, nàng liền có thể bóp cho đầu khớp xương của nàng nát bấy, “Hôm qua muội muội còn cảm nhiễm phong hàn ôm bệnh giường, không nghĩ tới hôm nay là có thể sinh long hoạt hổ như vậy, nếu là muội muội còn muốn nằm thêm vài ngày, tỷ tỷ cũng có thể thành toàn cho người.”

“Tiến công chiếm đóng thượng tướng kia.”

Lý An Âm từ trong mắt của Ôn Nhu thấy được sát ý lạnh như băng, khiến cả người nàng run lên, nhưng vẫn là mạnh miệng, “Người có ý tứ gì?”

“Chỉ cần cổ tay này của muội muội bị chặt đứt, tự nhiên liền không bao giờ có thể dùng để hướng ta mời trà nữa, nếu là muội muội không muốn cổ tay bị gãy mất cũng có thể, muội muội cũng có thể lựa chọn gãy xương chân, như vậy muội muội vẫn có thể nằm ở trên giường.”

Khóe miệng của Ôn Nhu cười nhạt, trong mắt Lý An Âm, quả thực chính là sát thủ khiến người sợ hãi.

” Người, người dám?”

” Muội muội dĩ hạ phạm thượng, mà ta là nữ chủ nhân của vương phủ này, dựa vào cái gì ta không dám?” Ôn Nhu vẫn ở chỗ cũ cười, ngón tay càng cố sức chia lựa ra, an tĩnh sáng sớm, có thể nghe được tiếng xương cốt thanh thúy nhẹ nhàng vỡ vụn.

” A — —!” Lý An Âm cũng không nhịn được đau nhức, kêu thành tiếng to, từng từ như khóc, “Muội muội sai rồi! Cầu tỷ tỷ bỏ qua cho muội muội một lần!”

Ôn Nhu giảm bớt lực đạo, cũng không có buông tay ra, hỏi: “Như vậy muội muội tự nói, muội muội là sai ở đâu rồi? Tỷ tỷ tương đối ngu dốt, muội muội không nói mình sai ở nơi nào, tỷ tỷ cũng không biết thế nào tha muội muội.”

Muốn trên đầu nàng tác uy tác phúc, xem nàng như xem nàng như bùn nát dẫm dưới chân, các nàng cảm thấy, nàng thật dễ khi dễ như vậy? Ai trước không chịu nổi sẽ là người đầu tiên cúi đầu, nàng cũng không cần tiết kiệm đạn trong súng của bản thân, chính là đã thương chim đầu đàn, chính là như vậy.

“Muội muội sai ở, không nên bao biện làm thay, không nên dĩ hạ phạm thượng.” Lý An Âm cố nén oán hận trong lòng oán hận trong lòng cùng lửa giận hừng hực, mỗi chữ mỗi câu mỗi chữ mỗi câu cắn răng nghiền lợi nói.

“Ừ, bao biện làm thay, dĩ hạ phạm thượng, nói không sai, tỷ tỷ nhớ kỹ.” Ôn Nhu hơi hài lòng gật đầu, vẫn không có dự định buông Lý An Âm ra, tiếp tục nói: “Thế nhưng, tỷ tỷ cũng không cảm thấy Duẫn nhi phạm vào tội gì, cứ như vậy vô duyên vô cớ gặp muội muội rồi bị một cái tát, chẳng phải là không oán chịu tội? Muội muội nói, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ?”

“ . . . ” Lý An Âm hận hận nhìn chằm chằm Ôn Nhu, hận không thể đem mặt của nàng chọc ra một cái lỗ thủng to lớn, thế nhưng Ôn Nhu lại giống như không có thấy ánh mắt hận ý đó.

” Nếu Muội muội không nói lời nào, vậy cứ như vậy đi, để Duẫn nhi hỏi cho người một chưởng, việc này tỷ tỷ liền không truy cứu, ý muội muội như thế nào?” Nhìn sắc mặt của Lý An Âm lúc xanh lúc trắng, kinh ngạc không nói nên lời, Ôn Nhu vừa bị hủy đi hảo tâm tình tốt đẹp liền từ từ thu thập trở về.

” Duẫn nhi, Âm phu nhân không nói lời nào chẳng khác nào thăm chấp nhận, đến đây đi, da của Âm phu nhân tốt như vậy, không phải mỗi người đều có thể đụng.” Ôn Nhu ném cho Duẫn nhi một ánh mắt “Không phải sợ”, Duẫn nhi nơm nớp lo sợ những cùn nhấc chân bước đến bên Lý An Âm.

Lý An Âm dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Duẫn nhi, tay Duẫn nhi run run, thủy chung không ngẩng nổi đầu, nhìn về phía Ôn Nhu rung giọng nói: “Vương phi. . . Nô tỳ. . . ”

“Đánh!” Ôn Nhu lạnh lùng hạ lệnh.

Duẫn nhi nỗ lực nâng tay lên, sau đó chăm chú nhắm mắt lại, một cái tát hướng gò má trơn bóng của Lý An Âm mà đánh xuống.

” Ba — —! một tiếng thanh thúy như một tràng pháo tay, Ôn Nhu hài lòng buông lỏng cổ tay của Lý An Âm ra.

” Muội muội lần sau nhất định phải nhớ cho kỹ thân phận của mình.” Ôn Nhu nhàn nhạt phun ra một hơi thở, hoán Duẫn nhi một tiếng, cười lạnh rời khỏi.

Lý An Âm nâng cổ tay của mình, hàm răng cắn chặt thật chặt môi dưới, trong lòng nàng bốc lên lửa giận chết lặng cảm nhận sâu sắc, thế cho nên môi dưới của nàng bị nàng cắn ra máu cũng không biết.

Ôn Nhu! Sĩ nhục hôm nay, ngày sau Lý An Âm ta chắc chắn ngời trả lại gấp mười gấp trăm lần! Ta muốn cho sống không bằng chết!

14. Chương 14: Tuyệt Bất Vi Thiện

Editor: Luna Huang

” Vương phi. . .” Duẫn nhi lo sợ bất an theo sát phía sau Ôn Nhu, trong lòng cực kỳ hồ thẹn, mới vừa rồi nếu nàng không có thất thần không cẩn thận đụng vào Âm phu nhân, Vương phi cũng sẽ không cùng Âm phu nhân phát sinh xung đột, mặc dù vừa rồi là Vương phi chiếm thể thượng phong, thể nhưng Âm phu nhân cường thể hung ác, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, Vương phi mới đến Bạch vương phủ thể nào đối phó được Âm phu nhân, “Duẫn nhi biết sai, thỉnh cầu Vương phi trách phạt. . .”

” Người làm sai chỗ nào?” Ôn Nhu cũng không quay đầu lại, chỉ đi về phía trước, Lý An Âm lộng xảo thành chuyên, ngược lại làm cho ngược lại làm cho nàng mượn cơ hội này hạo hạo mà dạy dỗ Lý An Âm một phen, bằng không, nghĩ là khi nàng dễ khi dễ sao?

” Nô tỳ không cẩn thận đắc tội Âm phu nhân, làm hại Vương phi cùng Âm phu nhân lần đầu liền sinh hiềm khích. . .”

” Hiềm khích?” Ôn Nhu một tiếng cúi đầu cười nhạt, “Nàng vốn cũng không đem ta để vào mắt, tại sao nói đến hiềm khích? Người không cần tự trách nữa tự trách nữa.”

Ôn Nhu không thềm nói (nhắc) lại, Duẫn nhi cũng không dám nói cái gì nữa , theo trở về Yên Thủy các.

” Vương phi muốn tắm rửa hay là dùng đồ ăn sáng trước?” Khó khăn lắm bước vào Yên Thủy các, Duẫn nhi cung kính xin chỉ thị.

” Tắm rửa đi.”

“Vâng, Vương phi.”

Hơi nước ấm áp lượn lờ, mùi hoa hồng thơm ngát nhẹ bay, Ôn Nhu ngâm trong nước ấm áp, khép hờ mắt, an tĩnh hưởng thụ một khắc của sự yên lặng.

Nàng thích nhất lúc rồi rãnh tắm nước nóng, bất luận xuân hạ thu đông, chỉ có như vậy mới có thể để cho nàng tạm thời buông xuống những thứ khác, an an tĩnh tĩnh chỉ làm chuyện mình thích.

Ở kiếp trước, loại thời khắc bình yên này có thể nói là rất ít, đời này, nàng chỉ có một mình, nàng phải hưởng thụ thật tốt.

Từ từ nhắm hai mắt, trong đầu lại xuất hiện ván cờ Cửu U ở Ngõa Phủ Lô Minh, huyền lâm, thác nước phi thác, cùng với tại thác nước dày, thoáng như thế ngoại tiên cảnh lầu các, thậm chí, còn có Bạch vương Lãnh Triệt chưa từng nhìn thấy.

Đi gặp Bạch vương, vốn là chuyện nằm trong dự định của nàng, quy củ của Bạch vương phủ, Duẫn nhi đều hướng nàng bẩm báo, nàng đang suy nghĩ phải như thế nào mới có thể quang minh chính đại tiến vào Ngõa Phủ Lô Minh, đúng lúc này, Ôn Nhan bao biện làm thay thúc đẩy thời cơ tốt, bằng không, nàng biết rõ Ôn Nhan không phải là có lòng tốt, biết rõ Ôn Nhan bất quá là một con cờ Ôn Tâm đặt ở bên người nàng, còn đứng ra vì nàng nhận tội, nàng chưa bao giờ là người có thiện tâm, nếu không phải nàng cần, trái lại nàng sẽ mừng rỡ sống chết mặc bây, nhìn Túc Dạ xử trí Ôn Nhan như thế nào, hôm nay, nàng cứu nàng một mạng, không biết nàng sẽ tri ân, hay là sẽ cắn ngược lại nàng một ngụm?

Mặc kệ Ôn Nhan là có ý gì, nàng không thềm để ý, Ôn Nhan một thứ nữ nhỏ nhoi cũng vén không dậy nổi thì gió to sóng lớn thì phải làm sao.

Sở dĩ nàng muốn gặp Bạch vương, chỉ là muốn chỉ là muốn gọi hắn cùng nàng quy ninh trở về, bởi vì, đáy lòng của nàng, tổng mơ hồ có một tha thiết chờ đợi, là nàng bất luận thế nào cũng chống cự không được,

mặc dù không phải là của nàng ký ức không phải là của nàng, nhưng nàng muốn phải hoàn thành nguyện vọng này.

Duẩn nhi nhìn Ôn Nhu nhắm mắt trầm tư, chỉ mang theo thùng nước hướng đến thùng nước tắm thêm nước nóng vào, há mồm muốn nói cái gì đó, cuối cùng cũng không nói gì, lúc bỏ thêm nước nóngm đang muốn lui ra, Ôn Nhu nhàn nhạt lên tiếng.

” Muốn nói cái gì liền nói, hà tất muốn nói lại thôi, bên cạnh ta không cần loại người do dự này.”

Duẩn nhi kinh hãi, lập tức quỳ xuống, nghĩ thầm Vương phi rõ ràng nhắm mắt lại, thế nào sao biết được nàng có lời muốn nói? Tâm trạng không khỏi đối với Ôn Nhu càng kính nể, đáp: “Hồi Vương phi, người vừa trở lại Yên Thủy các, tam tiểu thư liền cũng tới, bảo là muốn chờ Vương phi trùng sinh 76 năm nhuyển muội tử sủng phu.”

” Vậy mới vừa rồi vì sao người không bẩm báo?” Ôn Nhu trợn mắt, trong con ngươi lộ vẻ sắc bén, Duẩn nhi cả kinh vội vã dập đầu.

” Thỉnh Vương phi thứ tội, nô tỳ chỉ là thấy người mệt nhọc suốt cả đêm, phải bổ sung một chút thể lực, nghĩ lúc người dùng qua đồ ăn sáng mới bẩm báo cho người biết, thế nhưng tam tiểu thư đang quỳ ngay thỉnh tử, nói là không thấy được người liền không đứng dậy, đám nô tỳ khuyên can cũng vô dụng, nô tỳ là sợ trời giá rét đất đông lạnh, tam tiểu thư quỳ như thế phá hủy thân thể. . .” Thanh âm của Duẩn nhi càng nói càng nhỏ, nói xong lời cuối cùng, lại dập đầu trên đất, “Ngày sau Duẩn nhi không dám nữa, ngày sau sẽ biết cách ứng xử hơn, tất cả liền bẩm báo Vương phi!”

” Đứng lên đi, người cũng không có lỗi, ta cũng nhìn ra được, người là thật quan tâm bổn vương phi, hướng về phía phần quan tâm này, ta tha cho người một lần.”

” Nô tỳ tạ qua Vương phi! Tạ qua Vương phi!” Duẩn nhi lại muốn dập đầu tạ ân, lại bị Ôn Nhu ngăn lại.

” Ta xem người nghĩ cái gì,” Ôn Nhu đứng lên, Duẩn nhi vội vã vì nàng choàng lên vai một kiện áo choàng tắm, bị Ôn Nhu kinh sợ, nhưng cũng không dám lên tiếng, muốn giúp Ôn Nhu lau khô thân thể, lại bị Ôn Nhu hất ra, kinh ngạc cho là mình lại làm ra sai lầm lớn gì, lại vội vã quỳ xuống, thẳng Ôn Nhu có chút đỏ khốc đỏ cười.

” Đứng lên, bên người bổn vương phi cần chính là cần chính là một người có khả năng và khôn khéo, mà không phải động đến một chút liền quỳ xuống dập đầu nhất gan sợ phiền phức, nếu người cảm thấy mình không thể đón nhận trách nhiệm này, liền có thể rời khỏi, bổn vương phi không trách cứ.” Ôn Nhu cư cao lâm hạ nhìn Duẩn nhi, khẩu khí sắc bén, một khí thể uy nghiêm, ép tới Duẩn nhi có chút thở không nổi, rồi lại lập tức thu liễm ý sợ hãi trên mặt, vội vã đứng lên.

” Vương phi giáo huấn, nô tỳ ghi nhớ, nô tỳ ổn thỏa toàn tâm toàn ý hầu hạ Vương phi, nhất định không có phụ Vương phi.”

Nếu không phải Vương phi, đời này nàng chỉ có khả năng bị tử thị nữ đánh chửi ở hậu viện, nhận được Vương phi để mắt, nhất định là đời trước nàng đã tu luyện không ít phúc khí, há lại bất trung tâm báo đáp?

Ôn Nhu gạt đầu hài lòng, ánh mắt của nàng luôn luôn sẽ không sai, Cho nên nàng mới có thể đề bạt Duẩn nhi, thi ân huệ, mới có thể để đối phương trung tâm nghe theo mình, mà Duẩn nhi, lại là một người vừa vặn như vậy, có ân tất báo, mà nàng cần, một người có thể trung tâm với nàng, ân uy đều xem trọng, mới có thể đạt được hiệu quả như trong lòng mong muốn.

” Người là là đang suy nghĩ, tam tiểu thư đối với ta cũng không có thiện ý, vì sao còn muốn giữ nàng, vì nàng gánh tội, sao?” Ôn Nhu dang hai cánh tay, mặc Duẩn nhi đem phiền phức tầng tầng mặc vào trên người nàng, khẩu khí khôi phục trước sau như một đậm đặc.

Duẩn nhi vốn không dám trả lời, nhưng là muốn nhớ đến lời răn dạy mới vừa rồi của Ôn Nhu, chỉ kiên trì đáp: “Vương phi thần cũng, nô tỳ suy nghĩ gì người đều biết.”

” Người cũng như vậy, không phải là suy nghĩ cho ta, dù sao tam muội muội là muội muội ruột của ta, lại là nhị muội muội tự mình đưa đến bên cạnh ta, về tình về lý, ta cũng không thể thấy chết mà không cứu được không phải?” Cứu, bất quá là nhìn một hồi trở hay, về phần cứu, tình huống chỉ có thể có hai loại.

” Vương phi hiền lành, nô tỳ đã hiểu.”

” Duẫn nhi, người phải nhớ kỹ, ở trong vương phủ, muốn hảo hảo sống an ổn, thứ không nên có nhất chính là hiền lành.” Hiền lành? Bất quá mặt ngoài làm bộ làm tịch, thôi đi, nếu thật hiền lành, nhất định là bị người khác giẫm đến hài cốt cũng không còn.

Cho nên, nàng chưa bao giờ hiền lành, nàng chỉ tuân theo, bản thân đủ cường đại, mới có thể sống sót ở trên thế gian này.

Duẫn nhi ngẩn ra, chợt cố sức gạt đầu, “Nô tỳ ghi nhớ.”

Từ nhỏ sống ở Duẫn nhi từ nhỏ sống ở trong hậu viện, việc lục đục với nhau tuy rằng chưa từng tận mắt nhìn thấy, thế nhưng tin vĩa hè có thể nói quá nhiều, làm sao có thể không hiểu đạo lý này, bất quá vẫn là ngây thơ vô pháp lý giải đạo lý trong đó, hôm nay vạch trần, tự nhiên minh bạch.

Đợi đến Duẫn nhi vì Ôn Nhu mặc y phục xong, tóc cũng búi xong, Ôn Nhu đem nhẫn ngọc đeo lên ngón tay của tay bên trái, thần nhiên nói: “Đi thôi, đến thính tử dùng đồ ăn sáng, thuận tiện trông thấy hảo muội muội của ta.”

15. Chương 15: Vương Phủ Thưởng Hoan

Editor: Luna Huang

Còn chưa bước vào thính tử Yên Thủy các, Ôn Nhu liền nhìn thấy Ôn Nhan lưng hướng về phía đại môn mặt hướng vào trong quỳ trên mặt đất, không ngừng dùng khăn lau khóe mắt, đợi đến khi bước vào thính tử, Ôn Nhu xem như cũng không thấy nàng liếc mắt, vòng qua bên người Ôn Nhan, thẳng đi tới trước bàn ăn, ngồi xuống, chuẩn bị dùng bữa.

Đám thị nữ thấy Ôn Nhu bước vào thính tử giống như nhìn cũng không có nhìn Ôn Nhan, cũng cúi đầu cung kính hầu hạ, trong mắt cũng làm bộ nhìn không thấy Ôn Nhan, trên mặt mũi của Ôn Nhan lập tức xấu hổ, lập tức lại bày ra bộ dáng hoa lệ đầm mưa, mắt thấy Ôn Nhu như trước không để ý tới nàng, chỉ có thể khẽ cắn môi, khóc ròng nói, “Muội muội có lỗi, đến đây quỳ thỉnh đại tỷ tỷ trách phạt.”

Bộ dáng kia, rất thương cảm, rất ủy khuất, rất hối hận.

” Nga? Muội muội làm sai chỗ nào? Nói nghe một chút.” Chỉ là mặt của Ôn Nhu không thay đổi, vẫn không có liếc mắt nhìn Ôn Nhan, chỉ là tự mình ăn đồ ăn sáng.

” Muội muội không nên tự ý thay đại tỷ tỷ mang đồ ăn tặng đến cho Bạch vương gia, phá hủy quy củ của vương phủ, làm hại tỷ tỷ thay muội muội chịu phạt, đại tỷ tỷ vì muội muội gánh tội thay, muội muội ái ngại, đặc biệt đến đây hướng đại tỷ tỷ thỉnh tội.”

Ôn Nhan hàm chứa hối hận ủy khuất nhu nhu nhược nhược nói xong, lại bổ sung, “Thế nhưng muội muội là toàn tâm toàn ý vì đại tỷ tỷ suy nghĩ, nhìn đại tỷ tỷ đến chi dạ, đều là bản thân một mình qua, muội muội vì đại tỷ tỷ rất là thương tâm, mới có thể nghĩ thay đại tỷ tỷ đưa đồ ăn cấp Vương gia, nếu là Vương gia tha mãi, tự nhiên liền tự nhiên liền sẽ không không để ý tới không để ý tới đại tỷ tỷ, muội muội là thật tâm muốn giúp đỡ đại tỷ tỷ!”

” Theo như tam muội muội nói như vậy, ta vẫn là phải cảm tạ tam muội muội rồi?” Cái gì gọi là Cái gì gọi là toàn tâm toàn ý vì nàng chứ? Thật cho là nàng cái gì cũng không biết? Bất quá là nàng muốn mượn danh của nàng quanh mình chính đại tiến vào Ngõa Phủ Lôi Minh nên mới trước mặt Túc Dạ nói là thiện ý của nàng, Ôn Nhan thật đúng là cho là nàng cho là nàng ngu xuẩn, đến chút điểm tiểu tâm tư kia cũng không nhìn ra được?

Nói vậy nàng là cùng mọi người trong vương phủ này một dạng, hy vọng nàng hữu khứ vô hồi, cũng không biết nàng bình yên vô sự từ Ngõa Phủ Lôi Minh đi ra, sẽ có bao nhiêu người phẫn hận?

Bất quá là muốn trước lấy lòng Bạch vương gia, đạt được vị trí nhỏ bé trong Bạch vương phủ, nàng đã sớm xem thấu, không nghĩ tới, lại là dùng biện pháp ngu xuẩn nhất, nếu là Ngõa Phủ Lô Minh dễ dàng tiến vào như vậy Bạch vương gia dễ dàng như vậy nhìn thấy dễ dàng như vậy, mấy phu nhân khác là người ngu sao, còn không tranh nhau đến Ngõa Phủ Lô Minh thấy Vương gia, đòi ân sủng, phải mỗi ngày như thế ở không không có việc gì làm sao?

” Muội muội không dám! Muội muội sai rồi, cầu đại tỷ tỷ trách phạt, chỉ cầu đại tỷ tỷ không nên đem muội muội đánh đuổi. . .” Ôn Nhan dùng hai đầu gối đi về phía trước, dấn dấp hoa lê dẫm mưa thực sự là một người yếu đuối cần người khác yêu thương, chộc cho đám thị nữ trong thính tử đều cấp nàng ánh mắt đồng tình, trong lòng thầm nghĩ, Vương phi quả nhiên là dụng tâm rắn rết, muốn đuổi tam tiểu thư xinh đẹp như vậy như nhược xinh đẹp như vậy xuất môn?

Trong lòng Ôn Nhu cười lạnh lẽo, hôm nay là cũng may nàng sống tại đây nhìn nàng khóc, nếu như nàng đã chết? Không chừng nàng sẽ đạp thi thể của nàng cuồng hoan, hiện tại đi tới trước mặt nàng giả nhận tội, giả bộ điếm đàng đáng yêu, bất quá chỉ là bất quá chỉ là muốn trước mặt bọn hạ nhân giành được chiếm được đồng tình, quy ra Ôn Nhu nàng đây là người nhỏ mọn sao? Xem ra, quả bom hẹn giờ này không thể không đề phòng rồi.

” Tam muội muội nói đi đâu, tỷ muội nhà mình, một chút lỗi nhỏ mà thôi, nếu không phải tỷ tỷ bao dung chẳng phải là để người chê cười sao? Tam muội muội mau dậy đi, trời giá rét đất đông lạnh, đừng quỳ phá hủy thân thể, nếu như tam muội muội quỳ phá hủy thân thể, sau đó ai tới thay tỷ tỷ đưa cơm đến cho Vương gia?” Nàng cũng làm bộ làm tịch, nàng tự nhiên cũng không có thể để cho nàng tê ngắt, nhấp một ngụm trà, cười nói.

Chỉ thấy đáy mắt Ôn Nhan hiện lên một tia lo lắng, lại rất nhanh tiêu thất, vội vã nói cảm ơn: “Đa tạ đại tỷ tỷ không trách tội. . . Ngày sau muội muội nhất định sẽ nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc Hậu đại tỷ!”

” Dẫn nhi, còn không mau đem tam tiểu thư đỡ dậy.”

“Vâng, Vương phi.” Dẫn nhi chạy bộ đến bên người Ôn Nhan, vừa mới đem Ôn Nhan đỡ lên, Ôn Nhan nói một câu: “Tạ qua đại tỷ tỷ.” Còn chưa nói hết, liền ngã xuống trong lòng Dẫn nhi, ngất đi, làm kinh sợ toàn bộ thị nữ trong thính tử, chỉ là Ôn Nhu cười nhạt trong lòng.

Muốn đến, chỉ cần đến ngày mai, nàng chẳng những mang danh tiếng là giày rách, mà còn là độc phụ ác phụ sẽ bay đầy Bạch vương phủ, xem ra, ngày tháng thanh nhàn nàng mong muốn vẫn còn cách rất xa. Tuyết ngừng rơi một ngày, lại bắt đầu bay bay, làm gió lạnh bay thẳng vào mặt người, thẳng như dao một dạng.

Trong phòng Ôn Nhu chán đến chết, đơn giản tùy ý đi một chút, nắm thật chặt áo khoác trên người, không cầm theo phong đăng, tay chỉ cầm lấy một lò sưởi, Dẫn nhi cố ý theo, thông thả dạo bước trong hoa viên vương phủ.

Vô số phong đăng chiếu sáng dọc hành lang chập chờn trong gió tuyết, hỏa quang lúc sáng lúc tối, làm buổi tối càng thêm cô tịch tiêu điều.

Trong lòng có suy nghĩ, trong hoa viên Ôn Nhu tùy ý bước, trong phút chốc đã không biết bản thân đã đi đến nơi nào rồi, đang muốn xoay người đi trở về, chợt thấy nơi này nhưng lại không có gió tuyết tập kích, không chỉ có như vậy, còn ở đây truyền đến tình cảm ấm áp nhẹ nhàng nhợt nhạt, nhất thời lòng hiếu kỳ trỗi lên, Ôn Nhu bỏ đi ý niệm trở về trong đầu, tiếp tục đi vào trong.

“A. . . Đừng, đừng dừng, này. . .” Đột nhiên một tiếng hờn dỗi truyền đến, Ôn Nhu kinh ngạc, vội vã dừng lại cước bộ, vốn định mặc kệ loại sự tình này, vốn là muốn rời đi, lại nghe được có tiếng thở dốc của nam tử truyền đến, làm như quen thuộc, không khỏi dừng bước, thân thể ẩn vào sau ngọn núi giả.

” Mẫn nhi ta nhớ nàng, ta không lúc nào không nhớ đến nàng — —” Trong tiếng thở dốc của nam tử, bao hàm không ức chế được, thân thể của Ôn Nhu chấn động, thanh âm này, nghe quen thuộc thế nào?

Mẫn nhi? Vương Như Mẫn?

Chỉ nghe Vương Như Mẫn hờn dỗi cùng bao hàm ní non tiếp tục truyền đến “. . . Gia. . . Mẫn nhi, Mẫn nhi cũng là vô thì vô khắc không nhớ tới người, hận không thể vô thì vô khắc đều muốn bên cạnh người. . . Gia. . .”

Thực sự là liêu nhân hồn dỗi, chỉ nghe nam tử gầm nhẹ một tiếng, trong miệng thấp giọng hô lên tên của nữ tử, hận không thể đem đôi phương dung nhập vào trong thân thể của hắn, “Mẫn nhi — — Mẫn nhi — — ta yêu nàng!”

Vương Như Mẫn thật sâu tiếng rên rỉ bên tai nam tử, càng làm cho hắn sôi sục, ”Ngô. . . A. . . Gia. . . Ôm chặt ta, cố sức. . . Lại dùng lực một chút. . . A. . . !

Ôn Nhu chỉ là cười nhạt, chưa phát giác ra nên có điều cấm kỵ, chỉ như vậy vuốt ve lò sưởi nhỏ trong tay, cười lạnh lùng.

Trộm tình cũng trộm đến Bạch vương phủ rồi, Mẫn phu nhân quả nhiên là lá gan không nhỏ a, a!

Bên trong hai người tận tình nhẹ nhàng vui vẻ nhể nhại, không chút nào nhận thấy được có sự tồn tại của những người khác, sau cùng, Vương Như Mẫn hưng phấn thở gấp, nam tử phần khởi gầm nhẹ, rốt cục khiến Ôn Nhu cau mày.

” Gia. . . người khi nào thú ta qua cửa?” Mới yên tĩnh được chốc lát, Vương Như Mẫn hồn dỗi vang lên lần nữa, lại một lần nữa mang theo tiếng nam tử phần khởi thở dốc.

” Mẫn nhi, ta hận không thể ôm lấy nàng vào trong ngực, thế nhưng nàng chớ quên, nàng là có nhiệm vụ trong người.”

” Thế nhưng ta ngay cả mặt của Bạch vương gia cũng chưa thấy qua, còn thế nào hoàn thành nhiệm vụ?” Thanh âm của Vương Như Mẫn kiêu tích tích, cùng Ôn Nhu nhìn thấy quả thực chính là cách biệt một trời, hiển nhiên là sinh khí.

” Hảo Mẫn nhi, sinh khí?” Nam tử dụ dỗ nói.

” Hừ! Người còn không tính cưới ta, còn đem Ôn Nhu kia tiến đến! Người không biết ta hận nhất chính là người của Ôn gia sao? người làm như vậy, chính là tổn thương lòng của người ta. . .” Vương Như Mẫn nói, bắt đầu hoa lệ đầm mưa.

” Bảo bối đừng khóc, nàng vừa khóc, ngực ta đây liền đau đến thất chặt!” Nam tử vội la lên.

” Vậy người nói phải làm sao?” Vương Như Mẫn không nghe theo, tức giận hồn dỗi.

” Bảo bối ngoan, như vậy tùy liền như vậy tùy nàng làm sao chính nàng, chính đến chết liền có ta phụ trách, có được hay không?”

” Thực sự?”

” Ta lúc nào đã lừa gạt qua nàng chưa?”

Một trận cười duyên thở dốc, tiếng rên rỉ thở gấp lại lần nữa truyền đến.

Ôn Nhu cong thân lại, nhặt lên bên chân một viên hòn đá nhỏ, tiện tay ném đi, cục đá rơi vào trong ao, đẩy ra một tiếng vang nhỏ làm mặt nước chuyển động, trong đêm càng nghe rõ ràng hơn.

Chỉ chốc lát, chỗ tối kiêu diễm có tiếng lập tức tiêu thất.

Lúc Ôn Nhu từ núi giả đi ra, đi tới chỗ mới vừa rồi hai người hoan ái, đem lò sưởi trong tay kê nâng lên, bỗng nhiên, một tia ánh sáng tinh tế hiện lên trong mắt của Ôn Nhu, nàng lập tức ngồi xổm người xuống, nhặt lên vật phản quang.

Một quả là một chiếc nhẫn nam vàng, đại khái là của nam tử kia hốt hoảng rời đi mà để lại.

Ôn Nhu cầm chiếc nhẫn cầm trong tay ném đi, nắm chặt, đắc ý cười.

Ai cần ai, người nào chính người nào, vẫn còn chưa biết đâu!

16. Chương 16: Ninh Quy Chi Nhật

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu mặc một kiện y sam trắng thuần đối với lưu vân váy thanh tú như sen hé nở trên mặt nước, trên vai một kiện áo khoác thuần trắng, tuy là phần trang điểm đánh mỏng, vẫn như cũ đẹp đến động lòng say người, nhất là một chấm ở giữa chân mày, càng lộ ra sự mỹ luân mỹ hoán của nàng, cứ như tiên tử một dạng.

Lúc này Ôn Nhu cảm lò sưởi nhỏ, ngồi trong chính sảnh Bạch vương phủ, biểu tình trên mặt lạnh như băng, một bên là vẻ mặt lo lắng của Duẫn nhi, nhân thần nhìn chăm chú ra ngoài cửa.

Một lát sau, Ôn Nhu chậm rãi đứng lên, hướng đại môn của vương phủ bước.

Duẫn nhi vừa nhìn, vội la lên: “Vương phi, không chờ một chút nữa sao? Có lẽ Vương gia sắp đến đây!”

” Đã qua một canh giờ, người cảm thấy hắc vẫn sẽ đến sao? Nếu là hắc không đến, ta chẳng phải là muốn ta ở chỗ này đợi đến mặt trời lặn?” Tại thời điểm bước ra ngưỡng cửa của chính sảnh, Ôn Nhu hơi quay đầu liếc mắt nhìn Túc Dạ đang đứng trong chính sảnh, lạnh lùng nói: “Làm phiền đại quân sự thay ta hướng Vương gia chuyển đạt một câu nói.”

“Vương phi mời nói.”

“Thất tín chi nhân, phi quân tử dạ, duy tiểu nhân dạ!” Ôn Nhu nói xong, cũng không quay đầu lại, lưu lại trên mặt Túc Dạ sự lúng túng. Trên đường như trước có thể nghe được đám bá tánh đang xoi mói chuyện Bạch vương cưới một nữ nhân giày rách, trong xe ngựa Ôn Nhu không ngần ngại chút nào, vẫn nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng hận không thể đem tên Bạch vương Lãnh Triệt thất tín kia hưng hăng đánh cho một trận.

Cái gì mà “Ta đã nói ra miệng, tất sẽ không nuốt lời”, bất luận là kiếp trước hay là kiếp này, nàng hận nhất, chính là người thất tín với nàng.

Xem ra, lần này quy ninh, thật sự là để cho gia gia trên trời thất vọng rồi...

Ôn Nhu liều chết tiến vào Ngõa Phủ Lô Minh, mời được Lãnh Triệt đáp ứng cùng nàng trở về, chính là vì ngày quy ninh này, thấp cho gia gia cũng mẫu thân đã qua đời của nàng một nén nhang, nói cho bọn họ biết, nàng đã lập gia đình, gả vào một gia đình tốt, bọn họ cứ việc yên tâm.

Đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của gia gia cùng mẫu thân nàng, không cầu nàng có thể oai tông diệu tổ, chỉ cầu nàng có thể gả cho một gia đình tốt, suốt đời hạnh phúc an bình.

Tuy rằng nàng không phải Ôn Nhu, thế nhưng nàng sở hữu được hồi ức của nàng, tất cả đều là hồi ức về gia gia cùng mẫu thân đối xử tốt với nàng, tuy không phải là thân nhân của nàng, nhưng trong trí nhớ, nàng chân chân thật thật cảm nhận được tình thân ấm áp mà kiếp trước nàng chẳng bao giờ có được, bách thiện hiếu làm đầu, có lẽ là kiếp trước nàng không có hưởng thụ qua thân tình duyên cố, mới có thể rung động thân tình ấm áp trong trí nhớ như vậy, khiến nàng muốn giúp Ôn Nhu đã hương tiêu ngọc vẫn để hoàn thành một nguyện vọng.

Nàng cũng không phải là đã gả vào một gia đình tốt, nàng cũng không phải là tin quý thần, nàng chỉ là muốn thay Ôn Nhu đã qua đời làm trọn một phần hiếu đạo, tuy rằng thật giả lẫn lộn, những cũng là mang hết hiếu tâm ra, hôm nay vốn là nàng nên cùng Lãnh Triệt lại mặt nhưng hắc lại cư nhiên lật lọng, nàng thế nào có thể không sinh lửa giận trong lòng được.

“Vương phi, đến rồi.” Tâm trạng của Ôn Nhu đang giận dữ, thì đã đến Trần Quốc Công phủ.

Ôn Nhu được Duẫn nhi nâng đỡ xuống xe ngựa, nhìn Trần Quốc Công phủ quen thuộc trước mắt, một người ra nghênh đón cũng không có, chỉ có hai thủ vệ ở đại môn, ánh mắt nhìn nàng đều là khinh miệt.

“Nô tài cung nghênh đại tiểu thư hồi phủ.” Thủ vệ tuy là không thích nhưng vẫn là quỳ gối cung nghênh, đáy mắt Ôn Nhu hiện lên một tia lo lắng, vẫn không để ý nhiều, nàng băng qua đại môn tiến vào trong phủ.

Vừa vào Trấn Quốc Công phủ, Ôn Nhu không phải đến chính sách gặp phụ thân Ôn Thế Nghi mà là đi thẳng đến từ đường của Ôn gi, khi nàng trang trọng bước vào từ đường Ôn gia, hai tròng mắt nhất thời thất chặt lại, trong con người phụt ra tia lạnh thấu xương xóc tiêu điều khiến Duẫn nhi bị hù dọa một phen, Duẫn nh vừa muốn mở miệng hỏi Vương phi đã phát sinh ra chuyện gì, chỉ thấy Ôn Nhu nắm chặt song quyền xoay người bước ra chính sảnh.

Trong chính sảnh Trấn Quốc Công phủ, Ôn Thế Nghi cùng phu nhân hân yêu thương ngồi bên trong, thì ta là nhị di nương của Ôn gia Triệu Yên Nhi đang ngồi ở ghế chủ vị chính bắc, nữ nhi của Triệu Yên Nhi, nhị tiểu thư Ôn gia, Trấn Quốc công tử, thường thường một tiếng ngưỡng ngừng cười duyên, chọc cho Ôn Thế Nghi cười đến càng vui vẻ, ngồi dưới Ôn Thế Nghi, vị thứ nhất là tam di nương Cố Văn Tình, đối diện Cố Văn Tình là tứ di nương Ngô Vũ Sơ, chính là mẫu thân của Ôn Nhan người vào Bạch vương phủ làm bạn với Ôn Nhu, mọi người mang tâm sự riêng, nét mặt là một bộ xuân phong tiểu ý, thật có thể nói là kỳ nhạc hoà thuận vui vẻ một nhà.

Ôn Nhu vừa bước vào chính sảnh, chính là như vậy thấy một tràng cảnh, trong lòng không khỏi cười nhạt một cái.

Như là tất cả mọi người không nhìn thấy nàng một dạng, đầu tiên Ôn Tâm kinh hô lên, vẻ mặt hồ thẹn hướng Ôn Nhu nghênh lễ thượng khứ, giả bộ có chút ít áy náy nói: “Đại tỷ tỷ đã trở về, ai nha, đã quên hôm nay là ngày tỷ tỷ quy ninh, không có cửa phủ nghênh tiếp đại tỷ tỷ, thật sự là xin lỗi đại tỷ tỷ, thật sự là Tâm nhi sơ sẩy, xin hãy đại tỷ tỷ không nên oán trách phụ mẫu.” A! Lão gia đã sớm nói, không tiếp nhận nữ nhi không biết liêm sỉ cùng người bỏ trốn, thật không biết người như thế còn trở về làm gì? Lại còn mặt mũi mà trở về nữa?” Người nói chuyện là tứ di nương Ngô Vũ Sơ, lúc nói chuyện vẻ mặt hèn mọn, còn dùng khăn che miệng, rất giống như xem Ôn Nhu là súc vật ôn dịch, chỉ cần liếc mắt nhìn, sẽ khiến nàng bị nhiễm bệnh khuẩn vậy.

Chỉ có tam di nương không nói lời nào, thậm chí cũng không ngẩng đầu lên, lặng yên uống trà, như là chuyện phát sinh trước mắt cùng nàng không quan hệ một dạng.

“Ô! Ta nói là ai, nguyên lai là Ôn đại tiểu thư đã trở về a! Thế nào, là quy ninh chi nhật sao? Chẹp chẹp, nhìn cái trí nhớ này của ta này, thật là không nhớ kỹ cái việc này.” Triệu Yên Nhi nói chuyện, mặc dù nàng đã bốn mươi, như trước phong vận dư âm, trước ngực no đủ, vòng eo dịu dàng nắm chặt, thảo nào có thể được Ôn Thế Nghi sủng ái như vậy, lúc nhìn Ôn Nhu, như Ngô Vũ Sơ giống nhau, cho đã mất miệt thị, “Thế nào? Là ở Bạch vương phủ không quen, chạy về nhà mẹ đẻ sao? Ô, trái lại ta nhớ kỹ, lão gia đã đem Nhu Uyển viện của Ôn đại tiểu thư tặng cho tặng cho Tâm nhi của chúng ta rồi, Trấn Quốc Công phủ này, cũng không tính là nhà của Ôn đại tiểu thư đi?”

Triệu Yên Nhi hận nàng, hận thân mẫu của nàng, thậm chí hận gia gia, nàng nhìn ra được, bởi vì năm đó gia gia cực lực phản đối Ôn Thế Nghi nạp thiếp, nếu lúc đó Triệu Yên Nhi không có mang thai, sợ là Triệu Yên Nhi đã chết gia gia cũng sẽ không cho nàng bước vào đại môn Trấn Quốc Công phủ, mà nàng vốn tưởng rằng vào được đại môn Trấn Quốc Công phủ là có thể độc chiếm Ôn Thế Nghi, thế nhưng gia gia yêu cầu Ôn Thế Nghi mỗi ngày phải ngủ tại chỗ của mẫu thân, lúc đó Ôn Nhu lại nghĩ là bởi vì cha yêu mẫu thân, mới có thể hàng đêm ngủ tại chỗ của mẫu thân, kì thực, tất cả đều là gia gia ở sau lưng bắt buộc.

Không chỉ có Triệu Yên Nhi mà đến Ôn Thế Nghi đều không muốn như vậy, tất cả mọi người trong Trấn Quốc Công phủ đều mang sủng ái đặt hết trên người Ôn Nhu, mà mẫu nữ các nàng tuy rằng cũng là cấm y ngọc thực nhưng mỗi ngày sống trong phần uất, vậy làm sao có thể không hận nàng, không hận gia gia không hận mẫu thân?

Còn tưởng rằng Ôn Thế Nghi là yêu mẫu thân, đối với Triệu Yên Nhi bất quá là hồ thẹn, không biết cha chẳng bao giờ có yêu mẫu thân, thậm chí hận mẫu thân thật sâu, thậm chí, hận gia gia, hận nàng.

Thế cho nên, tước vị Trấn Quốc công tử của nàng, danh tiếng của nàng...

Hết thấy tất cả, lúc Ôn Nhu được gả cho Bạch vương gia toàn bộ để nghỉ thối xem thối, cuối cùng cắn lưỡi tự sát...

Là lúc sắp chết nhìn thấu tất cả, chết không nhắm mắt nhưng lại chết được minh bạch, còn lại, liền do nàng xử lý vậy!

” Hiện tại ta không có tâm trạng cùng các người nói lời vô ích, ta chỉ hỏi, linh vị của nương ta đâu?” Ôn Nhu bỏ qua Ôn Tâm hờn tình giả ý bên cạnh, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén, nhìn thẳng vào Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, khí thế như vậy, mọi người ở đây ai gặp qua đều không khỏi phát lạnh cả người, Ôn Thế Nghi bị nhân thần băng hàn của Ôn Nhu chấn trụ, rất nhanh lấy lại tinh thần.

Ôn Thế Nghi cố sức vỗ mạnh bàn trà bên cạnh, đứng lên phần nộ quát: “Vô liêm sỉ! Đây là thái độ của người khi cùng trưởng bối nói chuyện sao?”

Hắn không thích mẫu thân của Ôn Nhu, thậm chí là hận mẫu thân của nàng, chính là bởi vì có mẫu thân của Ôn Nhu, hắn mới không thể quanh mình chính đại đem nữ nhân yêu mến của mình thú vào cửa, không thể làm chính thê, chỉ có thể làm thiếp! Đến nữ nhi từ nhỏ được phụ thân Ôn Tri Tân của mình thương yêu hắn cũng không thích, hắn càng không nghĩ tới là, phụ thân dĩ nhiên đem tước vị Trấn Quốc công tử truyền cho Ôn Nhu mà không phải truyền cho hắn con trai duy nhất này! Điều này làm cho hắn càng chán ghét mẫu tử Ôn Nhu! Ước gì các nàng tiêu thất trước mắt hắn!

Cho nên, khi Ôn Tâm chiếm được tước vị Trấn Quốc công tử, hắn ẩn nhẫn nhiều năm phần hận cũng không bao giờ ẩn nhẫn nữa, cho nên nhìn Ôn Nhu bị vạn người chỉ tay vào máng hắn không chỉ không để ý đến, trái lại còn đem nàng đuổi ra khỏi Trấn Quốc Công phủ, hôm nay, hắn cũng sẽ không cho nàng bất luận thái độ tốt nào, bởi vì chỉ cần vừa nhìn thấy nàng, chỉ có thể khiến hắn nhớ tới những năm bất kham!

” Ta hỏi một lần nữa, linh vị của nương ta ở đâu?” Ánh mắt của Ôn Nhu như trước lạnh lẽo khiến người phải sợ, khẩu khí cũng lạnh đến phảng phất đem người đông lại, nếu thừa nhận nàng là nữ nhi, nàng liền không cần phải cho bọn hắn thấy sắc mặt tốt!

” Người thứ người bị vạn người thoái mạ là giày rách! Còn dám tại đây đùa giỡn uy phong? Người cho là người vẫn còn là Trấn Quốc công tử sao?” Triệu Yên Nhi cũng từ kinh sợ ánh mắt của Ôn Nhu lấy lại tinh thần, một chưởng vỗ tới trên bàn trà, đứng mạnh lên, phần nộ quát, “Người đến! Mau đưa nữ nhân đánh đá vô tôn vô trưởng này mang xuống! Đánh tới khi nàng nhận sai mới thôi!”

” Ai dám động đến nàng thử xem?” Cùng lúc đó, một tiếng trầm thấp lạnh lùng, thanh âm nam tử truyền đến, âm thanh không lớn, lại rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người.

Triệu Yên Nhi đang nổi nóng, chỉ vội vã liếc mắt người vừa đến liền tiếp tục nói: “Từ đâu tới không biết tốt xấu! Chuyện Trấn Quốc Công phủ còn chưa tới ngoại truyện nhân nhúng tay vào!”

Triệu Yên Nhi mắng xong, toàn bộ chính sảnh nhất thời yên tĩnh trở lại, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở sâu của mọi người không đồng nhất.

” Hạ, hạ thần... Hạ thần gặp qua Bạch vương gia!” Còn không Triệu Yên Nhi kịp phản ứng, chỉ thấy vẻ mặt sợ hãi của Ôn Thế Nghi, chiến chiến nguy nguy ngã nhào xuống đất!

17. Chương 17: Bạch Vương Lạnh Triệt

Editor: Luna Huang

Tóc mai xen vào mây kiếm, sóng mũi cao như ngọn núi một dạng, môi trơn bóng như châu ngọc một dạng, mỏng khêu gợi mê người, cằm nhọn, mặt hoàn mỹ, hơi lộ ra làn da tái nhợt so với nữ tử còn muốn non mềm hơn ba phần, ba nghìn sợi tóc đen trên đỉnh đầu chỉnh tề được búi thành một búi, phần còn lại rũ xuống vai, không có mang quan, chỉ dùng một đoạn băng trắng buộc lại, một phần lưỡi biếng, một phần cao quý, nhất là đôi mắt, không biết nên dùng thứ gì để mà so sánh, lạnh đến như hàn băng vạn năm bình tĩnh, rồi lại sáng như ngọc phảng phất như chứa toàn bộ sao trên trời, đẹp không sao tả xiết.

Nếu nói Ôn Nhu là khuynh quốc khuynh thành như tiên tử, thì hẳn chính là cái đẹp của thượng tiên, cái này, chính là Bạch vương gia của Di quốc, Lãnh Triệt, hoàn toàn cao quý, sự xuất hiện của hắn, phảng phất đồ vật đẹp bên cạnh hắn bên cạnh hắn đều mờ đi.

Lúc này Lãnh Triệt một kiện áo khoác lông chồn trắng trên vai, đang từ từ đến gần Ôn Nhu, cùng sắc áo khoác trắng trên vai của Ôn Nhu trong vô hình sáng chói, phảng phất một đôi thần tiên quyến lữ, thẳng cho người thấy vừa đồ kỳ cửa ghen ghét.

Không chỉ có là những người khác khiếp sợ, Ôn Nhu cũng chấn kinh rồi, nàng thật không ngờ Lãnh Triệt đến đây, giống như mọi người, quay đầu lại nhìn hắn, lại phát hiện, chân thật là một mỹ nhân, nếu so cùng dung mạo của nàng thì chỉ có hơn chứ không hề kém.

” Mới vừa rồi có người nói, muốn đánh Vương phi của ta?” Lãnh Triệt dừng bước bên cạnh Ôn Nhu, âm thanh không lớn, cũng không có lạnh lùng như lúc này, cũng khiến cho mỗi người ở đây sợ đến cực điểm, đứng ngồi không yên.

” Thần không biết Bạch vương gia đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, thực có lỗi, mong rằng Vương gia thứ tội!” Ôn Thế Nghi phủ phục trên mặt đất, nơm nớp lo sợ nơm nớp lo sợ nói, sau đó phát hiện Triệu Yên Nhi còn không có lấy lại tinh thần vẫn còn đứng ngây ngốc, không khỏi đẩy nàng một cái, Triệu Yên Nhi lúc này mới phản ứng được, vội vã ngã nhào xuống đất.

Rất ít có người gặp qua Bạch vương gia Lãnh Triệt, nếu không phải Ôn Thế Nghi la lên một tiếng, cũng không ai biết nam nhân trước mắt chính là Bạch vương gia, nếu không phải lúc trước lão thừa tướng Ôn Tri ân vẫn còn tại thế, cùng Ôn Tri Tân tận tâm tiến tham gia cung yến một lần may mắn một lần thấy rõ Bạch vương gia, coi như nhận được dung mạo của Bạch vương gia, nếu không lần này Trần Quốc Công phủ sẽ bị chờ quan phủ niêm phong đi. . .

Còn có mới vừa rồi Triệu Yên Nhi không biết trời cao đất rộng gầm rú cái câu kia, nếu như Bạch vương gia truy cứu xuống. . . Ôn Thế Nghi suy nghĩ một chút, trời rất lạnh, cư nhiên mồ hôi chảy mồ hôi chảy chảy rùng rùng.

Những người còn lại, người còn đang khiếp sợ vẫn chưa kịp phục hồi thần sắc, bởi vì các nàng chưa thấy qua nam tử đẹp như vậy, đều biết Bạch vương gia là ma ốm, Huyền Vương gia là đệ nhất công tử của đại Di, lại không biết, Bạch vương gia cư nhiên tuấn kiệt phi phạm như vậy. . .

Càng không nghĩ tới là, Bạch vương gia luôn luôn chưa bao giờ lộ diện trước mặt người ở bên ngoài, cư nhiên sẽ cùng một nữ nhân giày rách bị khinh thường quy ninh. Khiếp sợ hơn, chính là lại không khỏi vì một nữ nam như vậy thương tiếc.

Bạch vương gia Lãnh Triệt, tuy là Vương gia nhân tản, còn là một ma ốm, nhưng là thân huynh trưởng của đương kim thánh thượng, trăm triệu lần không thể đắc tội được. . .

” Đều đứng lên đi, người không biết không có tội.” Lãnh Triệt nhàn nhạt trả lời một câu, Ôn Thế Nghi như được đại xá vội lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vã đứng lên.

” Bạch vương gia, xin mời ngồi!” Từ dưới đất đứng lên, Ôn Thế Nghi lập tức cung cung kính kính mời Lãnh Triệt ngồi ghế chủ vị, ai ngờ Lãnh Triệt liếc hắn một cái cũng không liếc nhìn hắn một cái, chỉ cúi đầu nhìn Ôn Nhu bên cạnh.

Trong lòng của Lãnh Triệt, chưa từng thấy qua nữ tử như vậy, trong suốt như hoa sen mới nở, tinh xảo như tinh điêu ngọc trác, mỹ lệ như thiên ngoại tiên tử, cũng không có tầm thường mảnh mai, tàn ra cương nghị không thua kém nam tử.

Không có ai có thể phá được ván cờ Cửu U huyền bí của hắn, có lúc hắn nghĩ, có đúng hay không suốt đời hắn, hắn cũng sẽ không gặp được người có thể phá được ván cờ Cửu U, đêm trước khi nàng xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn khiếp sợ, hắn đối với một nữ tử như vậy tràn đầy hứng thú, cho nên hắn mới có thể mới có thể ngoại lệ vào ngày đông mà bước ra ngoài.

Lại nói mới vừa rồi Túc Dạ chuyển đạt cho hắn nói, “Thất tín chi nhân, phi quân tử dạ, duy tiểu nhân dạ.”, để hắn đối với nàng càng thêm hứng thú một phần, tuy hắn không phải người cổ hủ, nhưng cũng biết đạo

lý phụ vương phụ tùy này, mặc dù hôm nay hấn không cùng nàng trở về, làm thê của người không thể trách cứ, hưởng chi, từ trước đến nay không có người dám đối với hấn như vậy.

Nàng thực sự là bị bách tính phí phí dương dương mắng là nữ nhân không biết liêm sỉ? Thực sự là như vậy điều tra ra đại tiểu thư Ôn gia ôn văn nhã, thật sẽ làm ra chuyện cùng người bỏ trốn sao?

Hấn vốn không dự định quản chuyện của nàng cùng Trần Quốc Công phủ này, cũng muốn nhìn một chút nàng như thế nào ứng phó đám người này, nhưng đột nhiên ngực truyền đến một trận co giật đau đớn, trong lòng biết không thể ở đây lâu, liền mở miệng.

“Nếu như không thấy bốn vương tiến vào thì đến bao giờ các người mới mời Vương phi của ta ngồi?” Mày kiếm của Lãnh Triệt nhướng lên khươi một cái, mâu khê nâng, Ôn Thế Nghi sợ đến lui ra, nói quanh co nói không ra lời.

” Hay là, các người đang khi dễ Vương phi của ta?” Lãnh Triệt lại nói một câu, người trong phòng đồng loạt đứng dậy quỳ xuống.

” Tuyệt, tuyệt đối không có! Chúng ta, chúng ta chỉ là đang cùng đại tỷ tỷ đùa giỡn mà thôi.” Ôn Tâm khẩn trương giải thích, nàng thật không ngờ Lãnh Triệt sẽ xuất hiện trong Trần Quốc Công phủ, theo tin tức Ôn Nhan báo, Lãnh Triệt tuyệt đối sẽ không tuyệt đối sẽ không, có thể hiện nay cũng không phải là thời gian truy cứu cái vấn đề này, hiện nay chủ yếu nhất là Lãnh Triệt nghe được khắc khẩu mới vừa rồi, nếu là thật trách tội xuống, người thứ nhất bị phạt sẽ nương, nàng làm sao có thể trở mặt nhìn nương bởi vì con tiện nhân Ôn Nhu kia bị phạt!

” Đại tỷ tỷ, chúng ta chỉ là đùa giỡn mà thôi, không phải sao?” Ôn Tâm ngẩng đầu, dáng dấp điềm đạm đáng yêu nhìn Ôn Nhu, thời điểm hai mắt nhìn chăm chăm Ôn Nhu, khóe mắt dư quang cũng không khỏi liếc về phía Lãnh Triệt bên cạnh Ôn Nhu, quá đẹp, thật là quá đẹp, cho tới bây giờ nàng chưa thấy qua người đẹp như vậy. . .

Tâm trạng nghiêng răng nghiêng lợi vừa đổ kị vừa hận, nàng thế nào nghĩ được, Bạch vương gia lại đẹp như vậy, cái này chẳng phải là tiện nghi cho tiện nhân Ôn Nhu này? Không được, tuyệt đối không được!

Trong đó phần hận nhất vẫn là Triệu Yên Nhi, nàng vừa quỳ như vậy, quả thực chính là hướng Ôn Nhu quỳ xuống một dạng, lúc trước nàng hướng tiện nhân Lâm Tiểu Uyển quỳ xuống, bây giờ lại còn hướng nữ nhi của tiện nhân quỳ xuống! Khẩu khí này muốn phải nhịn xuống thế nào! Có chỗ dựa là Bạch vương gia thì như thế nào, bất quá là một Vương gia nhàn tản, vừa ma ồm, sợ hấn làm chi! Nếu Ôn Thế Nghi không ngừng nháy mắt cho nàng, để cho nàng để cho nàng không nên vọng động bằng không nhất định phải hảo hảo trừng trị tiểu tiện nhân Ôn Nhu kia!

” Đúng vậy đúng vậy, Bạch vương gia, hạ thần cùng mọi người trong nhà chỉ là đang cùng tiểu nữ đùa giỡn mà thôi, đùa giỡn mà thôi. . .” Ôn Thế Nghi cũng liền phụ họa giải thích, trong lòng suy nghĩ Bạch vương gia có thể nghìn vạn lần không cần truy cứu xuống tới a. . . Trong lòng càng không khỏi oán hận Ôn Nhu một phần, nữ nhi này, cho tới bây giờ chưa từng khiến hấn hài lòng qua!

” Là thế này phải không? Vương phi?” Lãnh Triệt như trước không để ý lời nói của Ôn Tâm, chỉ nhìn chăm chú vào Ôn Nhu.

” Đa tạ vương gia quan tâm,” Quang Ôn Nhu vi liễm, mặc dù không biết Lãnh Triệt tại sao lại đột nhiên xuất hiện, cũng không nghĩ ra tại sao lại giúp nàng, lạnh lùng nói, “Có thể thiếp vẫn chưa cảm thấy nhị di nương là cùng thiếp đùa giỡn.”

” Nhị di nương, người là đang cùng Ôn Nhu đùa sao?” Ôn Nhu nhìn về phía Triệu Yên Nhi.

Triệu Yên Nhi muốn muốn phát tác, Ôn Thế Nghi bên cạnh lại hung hăng lôi nàng một cái, giành trước đáp: “Nữ nhi tốt, người nói cái gì, nhị nương nhìn người trở về, không biết là có bao nhiêu hưng!”

” Phải không? Phụ thân?” Thực sự là mở to mắt cũng có thể nói mò, từ đáy lòng bội phục, Ôn Nhu tuy là gọi một tiếng “Phụ thân”, khẩu khí là châm chọc sâu đậm, nhân thân như đao nhọn, Ôn Thế Nghi cả kinh có loại cảm giác chẳng bao giờ nhận biết mình nữ nhi này của mình.

” Đó là đương nhiên đúng rồi.” Ôn Thế Nghi trả lời.

” Như vậy nếu phụ thân và đám di nương đều vui mừng nữ nhi trở về, như vậy hôm nay đúng là chuyện vui mừng của nữ nhi, phụ thân nói vậy cũng là vui mừng, phải không, phụ thân?”

Trước mặt của Lãnh Triệt, Ôn Thế Nghi nào dám nói một chữ không, chỉ gật đầu.

” Như vậy nữ nhi muốn đi xem gia gia cùng nương, phụ thân cùng nhị di nương cũng cùng đi thôi.” Đã có can đảm đem linh vị của mẫu thân trong từ đường vứt đi, hiện tại sẽ có can đảm cùng nàng đi, nếu mới vừa rồi bọn họ nói ra linh vị của mẫu thân ở đâu, nàng cũng không dự định truy cứu, có thể là bọn hắn thoả mãn tựa hồ đem nàng dầm nát dưới lòng bàn chân, như vậy thì không nên trách nàng không khách khí, cơ hội, nàng là đã cho bọn họ.

Huống chi, có Bạch vương gia ở đây, nàng cũng tiết kiệm rất nhiều khí lực.

Thế nhưng Ôn Nhu vừa thốt lên xong, Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi có chút không biết làm sao rồi.

18. Chương 18: Tiểu Khởi Phong Ba

Editor: Luna Huang

Sau khi Lâm Tiểu Uyển chết, linh vị của thân phận đương gia chủ mẫu cung phụng trong từ đường Ôn gia, điều này làm cho trong lòng Triệu Yên Nhi một ngàn một vạn nuốt không trôi khẩu khí này, thế nhưng tang sự là một tay Ôn Nhu tổ chức, mà ngay lúc đó Ôn Nhu kể tục tước vị Trần Quốc công tử rồi, ý nghĩa này, toàn bộ Trần Quốc Công phủ đều phải nghe theo mệnh lệnh của nàng, Ôn Thế Nghi cũng không ngoại lệ, Triệu Yên Nhi càng không thể ngoại lệ, mặc nàng oán hận thế nào cũng không dám công khai đối nghịch cùng Ôn Nhu, chỉ trăm phương nghìn kế lấy lòng Ôn Nhu, để nữ nhi Ôn Tâm cùng Ôn Nhu lui tới nhiều, thành công để Ôn Nhu cho rằng, các nàng là các nàng là thật tình muốn tốt cho nàng, thật tình vì nàng.

Lúc lấy được tín nhiệm của Ôn Nhu, mẫu nữ Triệu Yên Nhi liền bắt đầu đi nước cờ bước tiếp theo, đầu tiên là thiết kế cho Ôn Tâm mê hoặc Thanh Vương gia, sau đó nhắm ngay Ôn Nhu tâm tình không ổn định, hai mẫu nữ tìm đến một vị công tử, Ôn Tâm lại hẹn Ôn Nhu đi ra ngoài giải sầu, thừa dịp giải sầu lại tái thiết kế để hai người “Vô tình gặp được”, còn thiết kế thêm để Ôn Nhu đối với nam tử này động tâm, sau đó làm ra chuyện thương phong hại tục.

Tất cả đều nằm trong mưu kế của mẫu nữ Triệu Yên Nhi, nam tử lại thành công để Ôn Nhu yêu hắn, đồng ý cùng hắn bỏ trốn, đây là mục đích của mẫu nữ Triệu Yên Nhi, Ôn Nhu bỏ trốn là một chuyện, để cho nàng thân bại danh liệt, khiến Thanh vương tức giận từ hôn, Ôn Tâm lại thiết kế mượn miệng của Thanh vương hướng hoàng thượng lên lớp giảng bài, trách cứ chuyện Ôn Nhu bỏ trốn thực sự huy danh tiếng, không xứng có được tước vị Trần Quốc công tử, thỉnh hoàng thượng tước đoạt lại tước vị Trần Quốc công tử, chuyển cho Ôn Tâm kế tục, hoàng thượng liền cho phép.

Mẫu nữ Triệu Yên Nhi đạt được mục đích, Triệu Yên Nhi lập tức xé rách da mặt ra trước mặt Ôn Nhu, từ nay về sau đối với nàng thái độ không tốt, mà Ôn Thế Nghi, ngay từ đầu liền biết được kế hoạch của Triệu Yên Nhi, hắn vốn cũng không thích Ôn Nhu, hơn nữa hơn nữa nhìn nữ nhi bản thân mến yêu Ôn Tâm vị chuyện chỉ có thể làm nhị tiểu thư rầu rĩ không vui, Triệu Yên Nhi suốt ngày phiến gió bên tai, hắn liền cũng vui vẻ để cho các nàng làm như vậy, thậm chí tham dự trong đó.

Chỉ có Ôn Nhu, như cũ ngỡ là hảo muội muội không biết chuyện.

Ôn Nhu vốn là vì người trong lòng không có đúng hẹn gặp mặt mang nàng cao bay xa chạy mà thương tâm đến chết, cho nên Triệu Yên Nhi đối với nàng châm chọc khiêu khích nàng sẽ không quá mức lưu ý, ai biết được ngay lúc nàng thương tâm gần chết, nhận được thánh chỉ đem nàng gả cho Bạch vương gia ma ốm, lập tức càng mất hết can đảm, sớm nghĩ đến cái chết, lại nhiều lần được Ôn Tâm tận tình khuyên can, các nàng không phải vì lo lắng nàng chết, mà là luyện tiết nàng chết, bởi vì các nàng muốn xem không phải là nàng muốn chết liền chết như vậy, mà là muốn thấy nàng mỗi ngày sống trong thống khổ và dằn vặt!

Lúc đầu Ôn Nhu xuất giá, chân trước vừa bước ra khỏi cửa, chân sau Triệu Yên Nhi liền vọt tới từ đường Ôn gia, đem linh vị Lâm Tiểu Uyển ném ra khỏi từ đường, vốn có Ôn Nhu ở nhà, tuy rằng không còn là Trần Quốc công tử, nhưng trong lòng Triệu Yên Nhi vẫn là có chút kiêng kỵ, hôm nay Ôn Nhu xuất giá rồi, Triệu Yên Nhi liền không cố kỵ nữa.

Nàng hận Lâm Tiểu Uyển, không chỉ có lúc sống, mà đến chết đi rồi, vẫn còn đặt trong đầu nàng, chỉ cần linh vị Lâm Tiểu Uyển còn là đương gia chủ mẫu được cung phụng trong từ đường Ôn gia, liền ý vị cứ cho là nàng vinh hoa một đời, sau khi chết, linh vị như cũ vào không được từ đường Ôn gia! Việc này Ôn Thế Nghi cũng biết, không chỉ có không ngăn cản, trái lại còn tác thành nữa.

Bởi vì bọn họ không nghĩ tới Ôn Nhu lại còn có mặt mũi mà trở về, cho dù đã trở về, phát hiện, bọn họ cũng không sợ, bọn họ sớm đem nàng coi là đồ đệ tiện mặc cho người chà đạp dưới chân, cho nên nàng mới vừa hỏi linh vị Lâm Tiểu Uyển ở nơi nào, bọn họ cũng không trả lời nàng.

Thế nhưng hiện tại không giống, nàng không chỉ đã trở về, còn mang Bạch vương gia cùng về! Hiện nay nàng lại muốn đến từ đường, phải làm thế nào cho phải đây?

” Nữ nhi, hôm nay là ngày người quy ninh, đi từ đường khó tránh khỏi xui xẻo, lúc này phải làm là sao hảo hảo khoản đãi Bạch vương gia mới tốt!” Ôn Thế Nghi khuyên can nói.

” Nga?” Đôi mi thanh tú của Ôn Nhu vì thiêu, ngẩng đầu nhìn Lãnh Triệt bên cạnh, “Vương gia, người cần khoản đãi sao?”

Sở dĩ nàng dám hỏi như vậy, là bởi vì nàng cảm thấy hấn sẽ cho đáp án hài lòng, hấn là đứng ở bên nàng.

” Ôn đại nhân, bổn vương đã cùng Vương phi thành hôn, theo lý thuyết, đương xưng người một tiếng ‘Nhạc phụ’,” Lãnh Triệt không có trả lời vấn đề của Ôn Nhu, chỉ là nhìn nàng một cái, lần nữa Ôn Thế Nghi, ”Nhạc phụ đại nhân, nếu Vương phi muốn đối với thừa tướng đại nhân cùng nhạc mẫu nhất tẩn hiếu đạo, sao không theo ý của Vương phi.

Ngụ ý ở ngoài sáng bắt quá, hấn không cần khoản đãi gì, chỉ muốn Ôn Nhu vui vẻ là tốt rồi.

Đầu quả tim của Ôn Nhu không khỏi nóng lên, cho tới bây giờ, đều là nàng một mình một người, không có người nào đối với nàng thực sự tốt, những người này đối với nàng tốt, bắt quá là đối với biến ảo thân phận của nàng mà thôi, đối với nàng mà nói, ngoại trừ nhiệm vụ, vẫn là nhiệm vụ, chỉ có nhiệm vụ.

Nàng chẳng bao giờ nhận thức qua, có người đối với nàng tốt, là một loại là một loại cảm giác gì.

Ôn Nhu đối với Lãnh Triệt khẽ gật đầu khẽ cười một cách tự nhiên, sau đó xoay người liền hướng đến từ đường, mặc kệ biểu tình khiếp sợ biểu tình khiếp sợ trên mặt đám người Ôn Thế Nghi phía sau.

Chỉ là, nàng không biết, cái mỉm cười này của nàng, khiến tâm luôn tâm bình tĩnh của Lãnh Triệt đột nhiên tăng tăng rung động.

Lãnh Triệt nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Ôn Nhu, cũng chậm rãi bước theo.

Chỉ là làm Ôn Nhu không có nghĩ tới, khi nàng khi nàng đến từ đường, phát hiện linh vị mẫu thân Lâm Tiểu Uyển dĩ nhiên bình yên trên linh đài cung phụng!

Những người này xem ra cũng không ngu xuẩn, biết sau khi nàng trở về sẽ hưng sư vấn tội, trước đó còn biết để lại một đường thoát, nếu lần này truy cứu, liền buông tha các nàng một lần, ngược lại, chính là còn nhiều cơ hội thu thập những người này.

Thời điểm Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi nhìn đến linh vị Lâm Tiểu Uyển đặt tại linh đài, cũng là khiếp sợ, bởi vì bọn họ thật không ngờ, linh vị bị bọn họ ném đi làm sao sẽ đột nhiên xuất hiện ở từ đường, Ôn Tâm đi ở sau cùng âm tà cười.

” Phụ thân, nhị di nương, muốn cùng nữ nhi thắp một nén hương cho gia gia?” Ôn Nhu nghiêng người sang nhìn về phía sau lưng Ôn Thế Nghi, thản nhiên nói.

Chỉ thấy sắc mặt Ôn Thế Nghi không hiểu trắng bệch, lập tức nói: “Không, không cần!”

” Vương gia, phụ thân thân thể khó chịu, xin cho phép hạ thần cùng mẫu thân đem cha đỡ xuống nghỉ ngơi.” Mắt thấy sắc mặt Ôn Thế Nghi thật không tốt, Ôn Tâm lập tức chậm chậm đến trước mặt Ôn Thế Nghi, hướng Lãnh Triệt giải thích.

Lãnh Triệt khẽ gật đầu, nhìn về phía đám nha hoàn di nương đang tới, lạnh nhạt nói: “Ôn đại nhân nếu thân thể không khỏe, Trấn Quốc công tử liền đưa Ôn đại nhân xuống nghỉ ngơi, đám người còn lại, cũng đều tán đi, bốn vương cùng Vương phi ở lại một lát.”

Hắn không thích nữ nhân, vừa nhìn thấy nữ nhân oanh oanh yến yến, hắn liền không rõ đau đầu, gấp đôi. .

Nhìn trước mắt nữ nhân oanh oanh yến yến Nhìn trước mắt giải tán, Lãnh Triệt mới đưa tay ôm ngực, tuấn mi cau lại.

” Vương gia, có thể cùng ta vì gia gia cùng mẫu thân thắp một nén hương?” Ôn Nhu không để ý đến Ôn Thế Nghi bọn họ đang rời đi, chỉ là yếu ớt nhìn linh đài trước mặt cùng linh vị Lâm Tiểu Uyển, cũng không có phát hiện trên mặt Lãnh Triệt bên cạnh đang biến dạng, “Còn muốn làm phiền Vương gia trái lương tâm một hồi, bởi vì ta muốn báo cho gia gia cùng mẫu thân biết, ta đã gả được cho một người tốt, hy vọng Vương gia đừng không nên vạch trần là được.”

Lãnh Triệt nghiêng đầu nhìn Ôn Nhu bên người, chỉ thấy mặt mày xinh đẹp của nàng, chẳng biết lúc nào dính vào một tầng đau thương nhàn nhạt, đẹp đến đẹp đến làm cho lòng người say.

” Ừ.” Không hỏi nguyên do, Lãnh Triệt khẽ lên tiếng, nếu hắn đáp ứng rồi cùng nàng quy ninh, cũng sẽ không chú ý loại chuyện nhỏ này, chỉ là bây giờ hắn không có nghĩ đến, Ôn Nhu trong từ đường ngần ngừ ngậy người đứng một canh giờ, còn chưa có ý tứ muốn rời khỏi.

Ngực quần đau lại lần nữa truyền đến, Lãnh Triệt nắm thật chặt ngực, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, vẫn như cũ đứng ở phía sau Ôn Nhu, im lặng, lặng lẽ chờ nàng.

” Người không có chuyện gì chứ?” Đột nhiên Ôn Nhu cảm giác được khí tức không đúng của Lãnh Triệt, xoay người lại nhìn, không khỏi cau mày, “Nhìn sắc mặt của ngươi thật không tốt.”

Lãnh Triệt không trả lời nàng, chỉ lạnh lùng liếc mắt quét lên người nàng, xoay người rời khỏi.

” Người — —” Trực giác của Ôn Nhu không tốt, không chút nghĩ ngợi liền đuổi tay kéo cổ tay của Lãnh Triệt lại.

Chẳng qua là khi nàng chạm vào mạch tượng của Lãnh Triệt, tâm trạng không khỏi hoảng hốt!

19. Chương 19: Tâm Hư Mười Tính

Editor: Luna Huang

Chỗ này, Ôn Tâm trong Hoán Tâm viện giận dữ, đám thị nữ sợ đến chỉ dám cúi đầu đứng ở ngoài cửa.

Hoán Tâm viện nguyên danh là Nhu Uyển viện, là khuê các của Ôn Nhu trước lúc xuất giá, là Ôn Tri Tân y theo yêu thích của Ôn Nhu, đặc biệt vì nàng kiến tạo, trong viện đình đài thủy tạ mọi thứ đều có, chiếm toàn bộ một phần năm Trấn Quốc Công phủ, thẳng đến có thể so với một phủ đệ nhỏ, có thể nói là viện trong viện, lâu trong lâu rồi, có thể thấy được Ôn Tri Tân thương yêu Ôn Nhu đến nhường nào.

Ôn Tâm vẫn oán hận đồ kị Ôn Nhu, lúc nào cũng muốn đem Nhu Uyển viện làm của riêng mình, nhưng mà nàng lại một mực trước mặt Ôn Nhu diễn tốt vai hảo muội muội, liền không tốt trực tiếp đem Nhu Uyển viện đoạt lấy, chỉ có thể mắt thấy nghiêng răng nghiêng lợi, cho nên lúc đầu Ôn Nhu xuất giá, Ôn Thế Nghi làm chủ đem nó tặng cho Ôn Tâm.

Mà Ôn Tâm, tuy là hôm nay làm Trấn Quốc công tử, thế nhưng mọi chuyện vẫn nghe từ Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, cho nên khi Ôn Thế Nghi đem Nhu Uyển viện đưa cho nàng, tất nhiên là nàng vô cùng

thích thú, chuyện thứ nhất chính là đem Nhu Uyển viện đổi tên thành Hoán Tâm viện, phàm là có chuyện không vui, nàng đều tới đây phát tiết đến khi vừa thông suốt mới thôi, cứ như là nàng là có thể đem Ôn Nhu thống hận nhất dầm nát dưới chân một dạng, mới có thể khiến nàng nguôi giận.

Mà hôm nay, Ôn Nhu cư nhiên ỷ có Bạch vương gia làm chỗ dựa, ở trước mặt các nàng chỉ cao khí ngang, thế nào nàng có thể không tức giận?

”Ba!” Ôn Tâm cầm lên bình hoa sứ men xanh trên kệ, cố sức đập xuống đất, mảnh nhỏ vỡ nát đầy đất, ngoài cửa thị nữ Lan nhi sợ đến đem đầu cúi gằm xuống.

”Còn đứng ở bên kia làm gì! Còn không mau sang đây?” Ôn Tâm thấy Lan nhi ngoài cửa chiến chiến căng căng, không khỏi lửa giận càng tăng lên, quát lớn, hoàn toàn không có để ý đến dáng dấp của Ôn Nhu ở bên ngoài.

”Vâng, đại tiểu thư.” Lan nhi yếu đáp, cúi đầu chậm rãi hướng Ôn Tâm đi đến.

Bởi vì Ôn Tâm nói với toàn bộ hạ nhân trong Trấn Quốc Công phủ, muốn xưng nàng làm đại tiểu thư, nếu là có ai còn dám gọi nàng nhị tiểu thư, dùng loạn côn đánh chết, nữ trực tiếp đưa đi kỹ viện, toàn bộ trên dưới Trấn Quốc Công phủ, ai cũng thận trọng, sợ mình không nghĩ qua nói sai rồi, vậy thì xong rồi.

”Sợ cái gì? A? Còn sợ bổn tiểu thư ăn người sao?” Nhìn dáng dấp của Lan nhi thận trọng, Ôn Tâm đi tới bên người Lan nhi, cố sức vịn cái lỗ tai của Lan nhi, quát dẹp đường.

”Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám! Đại tiểu thư tha mạng!”

”Còn dám cầu xin tha thứ! Quỳ xuống cho bổn tiểu thư!” Trong cơn giận dữ trong cơn giận dữ Ôn Tâm một cước hướng về phía đầu gối của Lan nhi đá, chỉ nghe thấy Lan nhi một tiếng thét chói tai thét chói tai tê tâm liệt phế, hai đầu gối thẳng tắp quỳ xuống mặt đất.

”Tâm nhi tại sao phát hỏa?” Đột nhiên, âm thanh của Triệu Yên Nhi mềm mại đáng yêu mềm mại đáng yêu truyền đến, Ôn Tâm lập tức buông lỏng tay đang nhéo tai của Lan nhi ra, hướng Triệu Yên Nhi hành lễ, ngăn chặn lửa giận trong lòng lửa giận trong lòng, bắt người đổi lại sắc mặt.

”Tâm nhi gặp qua mẫu thân.” Bất quá trong nháy mắt, Ôn Tâm khôi phục lại dáng dấp mỹ nhân hào phóng dịu dàng.

”Nương dưỡng người đã nói bao nhiêu lần rồi, không nên vì đồ đệ tiện này cùng bọn hạ nhân này động khí, không đáng để Trấn Quốc công tử này tức giận, đều không nhớ ra được lời của nương?” Triệu Yên Nhi kiêu mị triu mến trách cứ.

”Tâm nhi đã biết, nương, Tâm nhi nhớ kỹ lời của nương.” Ôn Tâm vâng vâng đáp.

”Cái này không sai biệt lắm.” Triệu Yên Nhi hài lòng gật đầu, sau đó nhìn đến Lan nhi quỳ gối dưới đất, khóc không thành tiếng lại không dám đứng lên, chán ghét lạnh giọng ra lệnh, “Người đến, đem điều này nha đầu hạ không chu toàn này mang xuống, thưởng cho bọn gia đình, hoặc là đưa đến kỹ viện đều có thể, chỉ cần không được xuất hiện ở trước mắt là được.”

Mỗi chữ mỗi câu, hoàn toàn không có ôn độ, tựa như nàng xử trí không là một con người, mà là một thứ đến súc sinh đồ vật cũng không bằng.

”Phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng a!” Lan nhi còn trong đau đớn, nghe được Triệu Yên Nhi nói, bỗng nhiên khiếp sợ, cũng không kịp làm gì, liền liên tiếp dập đầu nói: “Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ Hậu đại tiểu thư! Cầu phu nhân tha mạng!”

Chỉ thấy máu tươi đỏ sẫm rơi xuống, mẫu nữ Triệu Yên Nhi đều là mắt lạnh nhìn, không nhúc nhích chút nào, cuối cùng Quế ma ma bên cạnh Triệu Yên Nhi hướng phần nộ quát: “Không có nghe được phu nhân nói gì sao? Còn chưa đem nha đầu này đi?”

Chỉ thấy hai gã gia đình xông vào, đem Lan nhi đi, thẳng đến tiếng khóc lóc cầu xin tha thứ của Lan nhi tiêu thất ở phía xa, rồi lập tức có bà bước vào đem đồng hồ độn đầy đất thu thập sạch sẽ, Ôn Tâm đưa Triệu Yên Nhi đến chủ vị ngồi xuống, tiếp nhận một ly trà do Quế ma ma đưa tới, tự đưa tới trong tay Triệu Yên Nhi, Triệu Yên Nhi thấy rõ nữ nhi nhà mình khéo như vậy, trong lòng cực kỳ thoả mãn.

” Tâm nhi, linh vị Lâm Tiểu Uyển, là người cho người đặt lên sao?” Triệu Yên Nhi nhấp một ngụm nước trà, liền đem ly trà trong tay bỏ lên trên bàn trà, giương mắt nhìn hướng giương mắt nhìn Ôn Tâm trước mặt.

” Là ta làm, nương.” Ôn Tâm nhìn lại mâu tử của Triệu Yên Nhi, trả lời nhanh, vốn tưởng rằng Triệu Yên Nhi sẽ khích lệ nàng, ai biết Triệu Yên Nhi cư nhiên một chương vỗ mạnh trên bàn trà, đứng lên, trách mắng, ”Người cư nhiên len lén cất giấu linh vị của con tiện nhân Lâm Tiểu Uyển kia không cùng nương noi, là muốn tức chết nương sao?”

Đời này Triệu Yên Nhi hận nhất chính là Lâm Tiểu Uyển, lúc trước nàng hạ lệnh đem đồ thuộc về Lâm Tiểu Uyển thiêu hủy, linh vị cũng hủy diệt, nếu dám có người tưởng nhớ đến Lâm Tiểu Uyển, để cho nàng phát hiện, tuyệt không tha! Không biết, người thứ nhất dám cãi lời của nàng lại là nữ nhi của nàng! Vậy làm sao có thể bảo nàng không giận cho được.

” Nương, nữ nhi biết người giận nữ nhi, thế nhưng nương người ngẫm lại, nếu Ôn Nhu không thấy được linh vị Lâm Tiểu Uyển, trước mặt của Bạch vương gia liền bắt được chúng ta mà tra, lúc trước nữ nhi gạt người đem linh vị Lâm Tiểu Uyển giấu đi, chính là vì ứng biến chuyện như vậy ngày hôm nay.” Ôn Tâm giải thích, “Nữ nhi vốn không muốn gạt nương, thế nhưng vừa nói Lâm Tiểu Uyển, nương luôn luôn thần sắc không tốt, nữ nhi không muốn nương hao tổn tinh thần, mới không có cùng nương nói.”

Ôn Tâm nói khiến thần sắc bén nhọn trên mặt Triệu Yên Nhi lập tức hòa hoãn xuống, thở dài nói: “Tâm nhi thực sự là hiểu chuyện, thương xót nương.”

Tự nhiên Ôn Tâm biết Triệu Yên Nhi sẽ không thực sự giận nàng, lúc này liền khoát tay Triệu Yên Nhi, làm nũng nói: “Nương thương yêu Tâm nhi nhất, Tâm nhi cũng là yêu mẫu thân nhất!”

Triệu Yên Nhi bị Ôn Tâm dụ được rất vui vẻ, ánh mắt của nàng nhìn Ôn Tâm tràn đầy cưng chiều, lại không khỏi trách cứ: “Nương biết người thương xót nương, thế nhưng người còn nhỏ, rất nhiều chuyện không phải đơn giản như người nghĩ, cho nên sau này mặc kệ làm cái gì, cũng phải nói cho nương biết.”

” Tâm nhi đã biết.” Ôn Tâm ngọt ngào đáp.

” Bất quá hôm nay Bất quá hôm nay ít nhiều Tâm nhi cũng khiến cho Ôn Nhu không thể lấy chuyện này trước mặt của Bạch vương gia giảng đạo.” Triệu Yên Nhi nói xong nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong mắt của Ôn Tâm hiện lên vẻ lo lắng, oán hận nói” Dự đoán được Bạch vương gia cư nhiên sẽ theo Ôn Nhu trở về chứ, ngay cả thánh thượng cũng chưa chắc nhìn ra đâu!”

”Tâm nhi không cần lo lắng, mẫu thân cùng phụ thân người giúp người khiến cho tước vị Trấn Quốc công tử thuộc về người, liền nhất định sẽ làm cho người thật vui vẻ.” Triệu Yên Nhi vừa nói, một bên vỗ vỗ mu bàn tay của Ôn Tâm, trong mắt phụt ra vài tia hung ác, “Dám người trước mặt mẫu nữ chúng ta một tay che trời, nương tuyệt sẽ không để cho nàng đắc ý!”

” Nương người có thể con tiện nhân Ôn Nhu kia cùng trước đây không giống nhau không?” Đây là sự nghi ngờ bao phủ trong lòng Ôn Tâm, nếu ngày đó Ôn Nhu thành hôn cho nàng cho là ảo giác, như vậy ngày hôm nay thì sao? Trước kia Ôn Nhu, chớ nói dám chống đối phụ thân, đối với mẫu thân Triệu Yên Nhi, cũng là kính cẩn cẩn thận, thế nào ngày hôm nay đột nhiên mạnh mẽ như vậy?

Triệu Yên Nhi gạt đầu, tự nhiên nàng cũng đã nhận ra đã nhận ra sự dị dạng của Ôn Nhu, nói: “Ôn Nhan chú ý hướng đi ngày thường của Ôn Nhu nhiều một chút.”

” Nữ nhi sẽ.”

” Tâm nhi a, sau này trước mặt hạ nhân cũng đừng loạn phát tỳ khí, vạn nhất thật có nha hoàn lắm mồm không sợ chết truyền lời cùng người khác, chẳng phải là lãng phí tâm huyết qua nhiều năm của chúng ta sao?” Triệu Yên Nhi nắm tay của Ôn Tâm, ngữ trọng tâm trường nói, hiện tại tuy nàng có Ôn Thế Nghi thương yêu, nhưng đồng thời nàng cũng minh bạch đạo lý có mối nối cũ này, nếu nàng tuổi già sắc, ai biết được nàng còn có thể giữ được lòng của Ôn Thế Nghi không?

Chỉ có nữ nhi, mới cùng nàng cốt nhục liên tâm, nữ nhân một ngày mất đi sủng ái của nam nhân, trên tay nàng nhất định phải phải có quyền lực, bằng không, nhất định bị đem đến đại môn bị người khác đạp chết

không toàn thây!

“Nương giáo huấn, Tâm nhi khắc trong tâm khảm.” Ôn Tâm không ngốc, nàng tất nhiên là biết mẫu thân đang vì nàng dự định, thế nhưng vừa nghĩ tới hôm nay Ôn Nhu cư nhiên không phải trốn ở trong Bạch vương phủ không dám gặp người, mà là chỉ cao khí ngang, Ôn Tâm chỉ cảm thấy phần nộ, kéo cánh tay Triệu Yên Nhi, nói, “Nương, vậy kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ nên làm cái gì bây giờ?”

Đón lấy, chỉ thấy Triệu Yên Nhi nói nhỏ gì đó vào tai của Ôn Tâm, Ôn Tâm lập tức mi miệng cười.

20. Chương 20: Hư Tình Giả Ý

Editor: Luna Huang

Trời chẳng biết lúc nào lại bắt đầu rơi tuyết, mang theo gió lạnh, tùy ý phi dương.

Ôn Nhu đang ngồi bên lò sưởi đang thiêu đốt lửa than, tiểu tâm dục dục tiểu tâm dục dục lau chùi ám tiễn trong tay, ở nơi của nàng trên thế gian này, đây là vũ khí duy nhất, phải giữ gìn kỹ.

Nhưng mà trong đầu nàng nhiều nhất nghĩ đến, hôm nay tại Trấn Quốc Công phủ đụng phải mạch tượng của Lãnh Triệt, còn không nàng hỏi chút gì, Lãnh Triệt cư nhiên hất mạnh tay của nàng ra, sau đó trong nháy mắt trước mắt nàng tiêu thất!

Nàng biết hấn cũng không phải là hư không tiêu thất, mà là rất nhanh vận chuyển nội lực, dùng tốc độ nhanh nhất bay khỏi Trấn Quốc Công phủ, động tác kia tốc độ cực nhanh, nhanh đến nàng căn bản thấy không rõ nhất cử nhất động của hấn, có thể thấy được nội lực của hấn thâm hậu!

Thế nhưng, trong thời gian rất ngắn nàng chạm phải mạch tượng của hấn, thế nhưng nàng đã đủ để tra rõ mạch tượng của hấn, trong cơ thể máu tán loạn, mạch tượng hỗn loạn không ổn định, thậm chí, trong nháy mắt tay nàng chạm vào cổ tay hấn, cư nhiên không cảm giác được mạch tượng của hấn!

Đời trước, nàng tuy là sát thủ, nhưng cũng là thần y cao đồ của thế giới hắc đạo, chỉ cần nhẹ nhàng bắt mạch tượng, liền có thể biết được đối phương thân mắc bệnh gì, ngoại trừ không có khả năng cải tử hoàn sinh, nàng có thể thề son sắt nói, không có bất kỳ chứng bệnh gì mà thần y không điều trị được.

Tuy nàng không phải kỳ tài y học, nhưng mảy mò tròn mười năm, liền đem toàn bộ những thứ học được từ cơ nghiệp cả đời của lão sư nhỏ trong đầu.

Nhưng mà, đối mặt với mạch tượng của Lãnh Triệt, nàng dĩ nhiên không biết hấn thân mắc bệnh gì! Cùng với nói là bệnh, không bằng nói là độc, cảm giác đầu tiên của nàng cảm giác đầu tiên, trong thân thể của hấn, chôn giấu độc tính mạnh, về phần độc ra sao, nàng cũng không biết.

Thiên hạ, lại còn có mạch nàng bắt không ra! Không biết độc!

Bạch vương gia Lãnh Triệt này, đến tột cùng là hạng người gì? Không chỉ có sáng lập ván cờ Cửu U, người lại còn mang độc? Đây chính là nguyên nhân thân thể hấn bệnh không khỏi?

Có thể — —.

Tâm trạng Ôn Nhu nhất thời sáng sủa, trong nhất thời nghĩ không ra kế hoạch rộng mở trong sáng, chỉ cần đợi nàng trừng trị tiểu nhân đã từng có hại Ôn Nhu đích, nàng liền có thể để hoàn thành cái kế hoạch này.

” Vương phi, tam tiểu thư ở bên ngoài cầu kiến.” Duẫn nhi bên người Ôn Nhu đặt một ly trà trên bàn, khoanh tay đứng hơi nghiêng nhẹ giọng nói.

” Có nói là chuyện gì không?”

” Tam tiểu thư nói là vội tới đưa cho Vương phi một chút thức ăn khuya.” Duẫn nhi thành thật trả lời.

” Đã biết.” Ôn Nhu đem áo tiền ở cổ tay lau một lần nữa, sẽ đem tay áo buông xuống, phân phó Duẩn nhi, “Thỉnh tam tiểu thư vào đi.”

“Vâng, Vương phi.”

Sau một lát, chỉ thấy Ôn Nhan người mặc một bộ màu lam nhạt điệp khâm giáp áo tay đang cầm khay có một cốc nhỏ sứ trắng xuất hiện ở trước mắt, trên đầu của nàng, còn có một chút hoa tuyết hòa tan, vừa thấy được Ôn Nhu, lập tức hành lễ: “Nhan nhi gặp qua đại tỷ tỷ.”

” Tỷ muội một nhà, hà tất đa lễ.” Ôn Nhu nhàn nhạt nói, tâm trạng cũng cười nhạt, hai ngày trước chưa từng nhìn thấy nàng đưa bữa ăn khuya cho nàng, hôm nay nàng quy ninh đã trở về, trái lại sinh ra một phần bữa ăn khuya, mặt ngoài là sẵn sóc quan tâm, kì thực bất quá là muốn nhìn chê cười của nàng, thôi đi, toàn bộ Trần Quốc Công phủ trên dưới không ai không biết Ôn Nhu nàng Ôn Thế Nghi cùng di nương Triệu Yên Nhi bị hắc hủi, lần này quy ninh, định lại sẽ làm một phen xấu mặt thật to, Ôn Nhan đến lúc này, chỉ là không kịp chờ đợi muốn xem dáng dấp thất hồn lạc phách của nàng.

” Hôm nay đại tỷ tỷ quy ninh, thân thể nhất định là không tốt, Nhan nhi cố ý chưng một chút hạt sen để tỷ tỷ giải trừ.” Ôn Nhan khéo léo nói, một bên đem khay cầm trong tay bước đến vài bước bên cạnh Ôn Nhu, một bên len lén dùng dư quang của khóe mắt nhìn Ôn Nhu, nàng là thật muốn nhìn một chút dáng dấp của đích tỷ vẫn luôn chiếm hết sủng ái của tổ phụ lại một lần nữa nghèo túng.

Thế nhưng, Ôn Nhan lại không nhìn ra ủy khuất cùng nghèo túng trên mặt của Ôn Nhu, mà vẫn như cũ là dáng dấp nhàn nhạt, đáy lòng không khỏi thất lạc một trận.

” Tam muội muội quan tâm tỷ tỷ như vậy, tỷ tỷ thực sự là hài lòng.” Ôn Nhu không có liếc mắt nhìn canh hạt sen, chỉ là lạnh nhạt nhìn chăm chăm hai mắt Ôn Nhan, ánh mắt của nàng vẫn như vậy không tình cảm chút nào, trong lòng Ôn Nhan lại chợt dạ, vội vã mau tránh ra nhìn thẳng Ôn Nhu.

” Nhan nhi quan tâm đại tỷ tỷ là phải.” Ôn Nhan vội vàng nói.

” Thật không?” Ôn Nhu phản vấn, trong mắt Ôn Nhan né tránh nàng cũng không có bỏ qua, nếu thật quan tâm nàng, còn phải tách ra ánh mắt của nàng sao? Nghĩ nàng rất ngu xuẩn sao?

” Đương nhiên là thực sự! Nhan nhi sao dám trước mặt đại tỷ tỷ nói láo!” Nghe được Ôn Nhu phản vấn, Ôn Nhan luống cuống, khẩn trương đến chăm chú néo khăn trong tay, thần sắc càng vô cùng khẩn trương.

Nếu như Ôn Nhan không chiếm được tín nhiệm của Ôn Nhu mà ở lại Bạch vương phủ, ở lại Yên Thủy các, làm sao có thể đang âm thầm dòm ngó nhất cử nhất động của Ôn Nhu, như vậy đời này hạnh phúc của nàng xem như xong, Triệu di nương thế nhưng cùng nàng nói qua, nếu như nàng làm không xong chuyện, liền phải đem nàng hứa gả cho nhi tử của quân gia Vương bá, nam nhân đùa bốn nữ nhân như quần áo! Nàng tuyệt đối không muốn!

Ôn Nhan vốn đang dự định tiếp cận Bạch vương, đạt được vị trí nhỏ nhoi trong Bạch vương phủ, thế nhưng nàng hiểu, nàng căn bản không thấy được Bạch vương gia, lại càng không dừng cảm tiếp cận, vị trí nhỏ nhoi càng như bọt biển mây khói không thể thành, hiện nay, nàng chỉ có thể làm theo lời của Triệu Yên Nhi, hảo hảo ‘Nhìn’ Ôn Nhu.

” Muội muội có gì ? Khẩn trương như vậy? Bất quá tỷ tỷ chỉ là một câu đùa vui thôi mà.”

” Tỷ tỷ. . .” Đáy lòng Ôn Nhan đáy lòng, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ nhu nhược kêu lên một tiếng.

” Tam muội muội vì tỷ tỷ, rời nhà tới Bạch vương phủ bầu bạn cùng tỷ tỷ, tỷ tỷ lại nghi ngờ tam muội muội?” Ôn Nhu không nhanh không chậm nói, Ôn Nhan phỏng đoán không ra ý tứ hàm xúc của Ôn Nhu, giấu kín không dám nói tiếp, Ôn Nhu nói tiếp, “Theo lý thuyết, tỷ tỷ cần phải cảm tạ tam muội muội mới phải.”

” Cho nên, tỷ tỷ muốn tặng tam muội muội một phần tạ lễ.” Nói đến đây, Ôn Nhan khác biệt, Ôn Nhu cũng hơi mỉm cười.

” Nhan nhi chiếu cố tỷ tỷ là chuyện đương nhiên, há có thể muốn tỷ tỷ đáp tạ.” Lời nói vô cùng kinh ngạc, không bằng nói là sợ hãi, “Nếu để cho nhị tỷ tỷ biết, Nhan nhi sẽ bị mắng.” Nếu để cho mẫu nữ Ôn Tâm

biết, há chỉ nói là bị chữi, khẳng định còn bị nghi vì nàng cùng Ôn Nhu một thuyền, như vậy cuộc sống sau này của nàng sẽ kém hơn!

” Tỷ tỷ tặng đồ cho tam muội muội, tựa hồ nhị muội muội còn không thể xen vào?” Dứt lời, từ tay áo Ôn Nhu xuất ra một chiếc nhẫn vàng ngọc, còn không đợi Ôn Nhan nói, liền tự mình thay nàng đeo vào giữa ngón tay mảnh khảnh của nàng, cười nói, “Thế nào? Tam muội muội thích phần lễ này của tỷ tỷ không? Về phần chỗ của nhị muội muội, nếu tam muội muội không muốn để cho nhị muội muội biết, vậy người không nói ta không nói, nhị muội muội làm sao biết được?”

Ôn Nhan nhìn nhẫn vàng ngọc trên ngón tay, chẳng có chút không dám tin tưởng Ôn Nhu cư nhiên sẽ đem vật quý trọng như vậy đưa cho nàng, một thời có chút thất thần liền hồi phục, nàng tuy là Trần Quốc Công phủ tam tiểu thư, nhưng dù sao cũng là thứ nữ, mà thân mẫu lại không được sủng, thường ngày đến sắc mặt của hạ nhân cũng nhìn không ít, thứ quý giá như vậy tự nhiên hiếm thấy, chớ đừng nói thuộc về nàng, hôm nay, Ôn Nhu cư nhiên đưa cho nàng. . .

” Nhan nhi. . . Nhan nhi tạ qua đại tỷ tỷ!” Tuy rằng ngay từ đầu còn có chút do dự, nhưng vật quý giá thế này đặt ở trên tay rồi, nàng thực sự không muốn trả lại, huống chi Ôn Nhu nói đúng, chỉ cần không nói, không có ai có thể biết?

” Tỷ muội một nhà, không cần phải nói tạ ơn.” Ôn Nhu giả bộ thân thiện hướng Ôn Nhan cười cười, nói, “Thời thần không còn sớm, tam muội muội trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta đem canh hạt sen của tam muội muội ăn rồi sớm ngủ, Duẩn nhi, tiễn tam tiểu thư trở về phòng.”

Ôn Nhan vuốt ve nhẫn vàng ngọc trên ngón tay, tâm trạng vui mừng một thời cũng không cũng không tính toán Ôn Nhu ra lệnh đuổi khách, chỉ trong lòng mắng Ôn Nhu một tiếng “Ngu xuẩn”, liền rời đi.

Ôn Nhu thu hồi nụ cười trên mặt, nhân thần dời canh hạt sen trong tay, hướng thị nữ của phòng phân phó nói: “Người đến.”

” Có nô tỳ.”

” Canh hạt sen này, thưởng cho người.”

Trên mặt Thị nữ sắc mặt vui mừng, trước tiên hành lễ: “Nô tỳ tạ Vương phi ban cho!”

Ôn Nhu vốn muốn cho thị nữ đem canh hạt sen đi, nghĩ lại liền thưởng cho thị nữ, nàng cũng không có can đảm dám ăn đồ Ôn Nhan đã động tay chân.

Chỉ chốc lát, Duẩn nhi đã trở về, hướng Ôn Nhu hành lễ, liền đi tới trước mặt Ôn Nhu, thấp giọng nói chút gì, sau đó từ trong tay áo xuất ra một miếng lụa trắng nhỏ, đưa tới trong tay Ôn Nhu.

“Thay ta đi tạ qua Du phu nhân.” Ôn Nhu cầm lụa trắng trong tay, nhìn, đáy mắt hiện lên một tia lo lắng.

“Vâng, nô tỳ minh bạch.”

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Ra vẻ là lần đầu tiên mạo phao phao, hôn nhẹ môn ~ cầu thu thu ~

21. Chương 21: Âm Nhan Tương Mưu

Editor: Luna Huang

Ngày mai, Diệu Âm các.

Lý An Âm dựa vào ghế quý phi, tay khẽ đặt ở bả dựa, một bên thị nữ ngồi xổm trên mặt đất cẩn thận vì Lý An Âm sơn móng tay, mà thị nữ bên cạnh quỳ gối, cũng đang cận thân thay nàng đắp chân.

Đột nhiên, Lý An Âm vừa nhíu mi, phút chốc giờ đùi phải lên, một cước đá vào lòng của thị nữ còn chưa kịp phản ứng, phần nộ quát: “Cẩu vật, muốn đem chân của bốn phu nhân đánh gãy có đúng hay không?”

” Phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng! Nô tỳ không phải cố ý!” Bị đá thị nữ chịu đựng ngực đau nhức, vội vã ngã nhào xuống đất, liên tiếp cầu xin tha thứ, nàng vẫn luôn là như thế hậu hạ Hậu phu nhân, lực đạo hạ thủ chưa từng có thay đổi qua, cho tới bây giờ phu nhân cũng cảm thấy thoải mái, sao hôm nay lại đột nhiên nói nàng hạ thủ nặng? Tuy là nghĩ như vậy, cũng tuyệt đối cũng tuyệt đối không thể biểu hiện ở trên mặt, chỉ có thể liên tiếp cầu xin tha thứ, Âm phu nhân hung ác, các nàng đều là biết đến. . .

Tiếng Thị nữ cầu xin tha thứ cùng âm thanh dập đầu vẫn như cũ vang lên, sau đó không người nào dám tiến lên khuyên can, một phòng hạ nhân đều nơm nớp lo sợ, rất sợ Lý An Âm tức giận vạ lây bản thân, mà vẫn ở chỗ cũ phục vụ bên cạnh Lý An Âm hai thị nữ càng sợ hãi không ngớt.

” Ba — —!” Một tiếng thanh thúy như tràng pháo tay đột ngột vang lên trong tiếng dập đầu trầm muộn, trong phòng mọi người đến đầu cũng không dám ngừng lên một chút, mà là tựa như cúi thấp hơn.

Một đạo lực rõ ràng dấu bàn tay của Lý An Âm in trên mặt của thị nữ, thị nữ còn ở trong kinh ngạc, Lý An Âm lại một cái tát đánh vào trên mặt thị nữ, cả giận nói: “Đồ đệ tiện! Lát gan to hơn rồi phải không? Cư nhiên đem đan khẩu ý định nhuộm cùng móng tay của bốn phu nhân có đúng hay không?”

Nói xong, hung hăng giáng thêm vài cái tát trên mặt thị nữ, thị nữ liền hô một tiếng cầu xin tha thứ cũng còn không kịp nói ra khỏi miệng, liền bị Lý An Âm đánh cho khóe miệng chảy máu, gương mặt sưng to, té ngã ở một bên.

Lý An Âm cũng tức giận, hướng những thị nữ khác phòng trong quát dẹp đường: “Còn không biết đem đồ đệ tiện không biết tốt xấu kéo lên cho bốn phu nhân! Trước mặt bốn phu nhân dám giả nhu nhược cái gì? Dem mang xuống, đánh tới khi bốn phu nhân hài lòng mới thôi hài lòng mới thôi!”

” Phu nhân tha mạng a! Nô tỳ vẫn luôn trung tâm hầu hạ người a!” Thị nữ bị đánh chợt nghe muốn dùng trượng trách nàng, lập tức sợ đến mặt không chút máu, kêu khóc cầu xin tha thứ.

”Nhanh kéo xuống! Nếu không bốn phu nhân đến các người cũng đánh!” Lý An Âm đầy ngập lửa giận, một cái tát đánh trên mặt thị nữ đang ngồi xổm bên người, “Điếc hay là sao? Muốn cãi mệnh lệnh của bốn phu nhân sao?”

” Nô tỳ không dám!” Thị nữ tuy có không đành lòng, nhưng vẫn là cố nén sự không đành lòng trong lòng, một mực đem hai người cầu xin tha thứ dưới đất kéo ra ngoài, thời điểm trước mặt mọi người bước ra ngưỡng cửa, thanh âm của Lý An Âm lại lần nữa không hề tâm huyết truyền đến, “Đánh! Hai người đều hung hăng đánh cho bốn phu nhân! Lại dám không đem bốn phu nhân để vào mắt! Hảo cho các người. . . Đồ đệ tiện này giáo huấn!”

Thẳng đến trong viện liên tiếp truyền đến tiếng rống cầu xin tha thứ của thị nữ, lòng của Lý An Âm mới thoải mái một ít, lát khăn đeo bên hông, lau tới ngón tay bị nhuộm đan khẩu, đúng vào lúc này, thiếp thân nha hoàn của Lý An Âm Liên nhi trong viện đi vào trong sảnh, hiển nhiên là mới từ bên ngoài viện trở về.

” Phu nhân, như thế nào lại vì những người không biết điều này mà tức giận?” Liên nhi đi tới bên cạnh thân Lý An Âm, tiếp nhận trà thị nữ một bên đưa tới, đưa cho Lý An Âm, sau đó hướng thị nữ bên cạnh liếc một cái, thị nữ liền lui ra, Liên nhi tắc nhẹ nhàng mà vì Lý An Âm bóp vai, “Phu nhân, quan trọng hơn tiện tỳ này không đáng để phu nhân vì các nàng động khí, chọc tức thân thể cũng không tốt.”

Liên nhi cùng Cúc nhi là nha hoàn của hồi môn của Lý An Âm, từ nhỏ ở nhà mẹ đẻ liền bồi liên bồi nàng lớn lên, tự nhiên biết Lý An Âm yêu thích gì, quả nhiên, Liên nhi vừa nói như vậy, thần sắc bén nhọn của Lý An Âm liền hòa hoãn không ít, nhấp một ngụm trà, nói: “Lời của người có lý đồ đệ tiện này không đáng để bốn phu nhân vì các nàng động khí.”

Liên nhi nhìn Lý An Âm hòa hoãn xuống, liền cho lui hết hạ nhân trong phòng, người trong thính người trong thính toàn bộ lui ra hết, Liên nhi mới thấp giọng nói: “Phu nhân, nô tỳ cùng Cúc nhi đều đã chiếu lời của ngài sắp xếp xong xuôi, Cúc nhi vẫn còn cùng người thương lượng, nô tỳ liền về tới trước hướng người bẩm báo.”

Trên mặt Lý An Âm tức khắc lộ ra nụ cười thỏa mãn, tháo chiếc nhẫn trên tay đặt lên lòng bàn tay của Liên nhi, âm trầm cười nói: “Làm tốt, đây là thưởng cho ngươi cùng Cúc nhi, đợi sau khi chuyển thành công, bốn phu nhân còn có phần thưởng khác.”

Liên nhi thụ sủng nhược kinh, vội vã khấn tạ: “Có thể hầu hạ Hậu phu nhân là vinh hạnh của nô tỳ cùng Cúc nhi, sao dám sao dám hưởng phu nhân đòi phần thưởng.” Kỳ thực, đáy lòng cười như nở hoa.

” Ngươi cùng Cúc nhi hầu hạ ta nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, một điểm ân huệ, không coi là cái gì, chỉ là ——” Khuôn mặt Lý An Âm đột nhiên trở nên dữ tợn, “Bốn phu nhân chính là không nhìn nổi con tiện nhân Ôn Nhu kia trên đầu bốn phu nhân tác uy tác phúc.” Lý An Âm nhớ tới sỉ nhục ngày đó, nhớ tới một cái tát kia của Ôn Nhu trên mặt của nàng, liền giận dữ trong lòng!

Nàng phát thệ, nếu là không thật tốt chà đạp con tiện nhân Ôn Nhu kia một phen, nàng sẽ không gọi Lý An Âm! Đang suy tính phải chỉnh Ôn Nhu thế nào, thì một sự tình đặc ý khiến nàng lại cực kỳ hài lòng xảy ra —— Ôn Nhan chủ động kết hảo với nàng!

Lý An Âm không phải ngu xuẩn, mẫu thân của nàng là thị thiếp, từ nhỏ liền lục đục với nhau đến lớn, nàng đương nhiên biết Ôn Nhan chủ động kết hảo với nàng là hạ hàm nghĩa gì, ha ha! Ôn Nhu, đến muội muội nhà mình cũng không có hướng về ngươi, ngươi còn mặt mũi nào sống trên cõi đời này nữa, không bằng, đi tìm chết!

” Phu nhân yên tâm đi, chính là tối nay, sự tình nhất định thành! Chắc chắn như phu nhân mong muốn, để con tiện nhân Ôn Nhu kia so với chết còn khó chịu hơn!” Liên nhi âm tiếu phụ họa.

” Bẩm báo phu nhân, Ôn tam tiểu thư ở bên ngoài cầu kiến.” Ngay thời gian chủ tớ Lý An Âm vì mưu kế của mình dào dạt đắc ý, âm thanh nha hoàn chiến nguy nguy ở ngoài cửa vang lên.

Lý An Âm biến sắc, Liên nhi cực kỳ sát ngôn quan sắc, lập tức đi tới ngoài cửa, khinh bỉ nhìn thị nữ bẩm báo liếc mắt, lạnh lùng nói: “Còn đứng đó làm gì? Còn không đi thỉnh Ôn tam tiểu thư tiến đến?”

“Vâng, Liên nhi tỷ tỷ, nô tỳ đi ngay.” Tiểu nha hoàn đáp, vội vã chạy ra, Liên nhi cùng Cúc nhi là người tâm phúc bên người Âm phu nhân, thường ngày liền ỷ vào điểm ấy trước mặt hạ nhân vênh váo tự đắc, đám người còn lại đắc tội không nổi, cũng không dám đắc tội, chỉ có khúm núm nghe lệnh, để tránh khỏi tao da thịt khổ.

Đợi đến tiểu nha hoàn đem Ôn Nhan tiến đến, Liên nhi vừa nhìn chằm chằm nàng trầm giọng phân phó nói: “Hôm nay, ai cũng không có tới qua, đã hiểu chưa?”

” Nô tỳ minh bạch!”

” Lui ra đi.”

“Vâng.”

Ôn Nhan nhìn dáng dấp Liên nhi tài trí hơn người, tâm trạng không khỏi có chút cười nhạt, đồng dạng là hạ nhân, có gì đáng giá kiêu ngạo, nghĩ như vậy, Ôn Nhan không khỏi liên tưởng đến Lý An Âm, hạ nhân còn như vậy, Lý An Âm thực sự đáng tin sao?

Nhưng mà tưởng quy tưởng, thời gian nhìn thấy Lý An Âm, Ôn Nhan vẫn giả bộ cực kỳ hơi phúc: “Ôn Nhan gặp qua Âm phu nhân.” Tuy rằng không muốn, thế nhưng muốn mượn lực lượng của Lý An Âm, phải quỳ gối.

” Ôn tam tiểu thư trái lại đa lễ, sau này đến chỗ của bốn phu nhân, không cần đa lễ.” Lý An Âm rất là hưởng thụ, trên mặt cười, khẩu thị tâm phi nói, “Không biết Ôn tam tiểu thư hôm nay đến. . .”

” Ôn Nhan hôm nay đến, là muốn hỏi một chút phu nhân muốn hỏi một chút, sự tình, thế nào?”

” Bốn phu nhân làm việc, Ôn tam tiểu thư không tin được sao?” Tâm trạng Lý An Âm không hài lòng.

” Cũng không phải là Ôn Nhan không tin được phu nhân, bất quá là suy nghĩ nhiều mạo hiểm.” Ôn Nhan giả bộ cười đến ngọt ngào, “Phu nhân làm việc, Ôn Nhan sao có thể không tin, thả một trăm trái tim còn được cơ mà.”

” Bồn phu nhân làm việc, Ôn tam tiểu thư cứ việc yên tâm.” Lý An Âm rất là hưởng thụ.

” Như vậy, tối nay Ôn Nhan ở chỗ thành sự xong, liền cấp tín hiệu cho phu nhân.”

” Rất tốt.”

” Mong rằng sau khi chuyện thành công, phu nhân chớ quên đáp ứng chuyện của Ôn Nhan.” Ánh mắt Ôn Nhan sáng quắc nhìn chằm chằm Lý An Âm.

Sau khi chuyện thành công, nhất định đúng hẹn.” Lý An Âm cười đến nhất định phải được.

-

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Hậu trừ kiểm bì cầu thu thu ~>_

22. Chương 22: Thung Dung Bố Cục

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu ngồi trước cửa sổ trước bàn đọc sách, an tĩnh xem sách trên ô vuông, trước mặt nàng, hai chồng sách vở xếp cao cao, vì không che tia sáng, Ôn Nhu đem hai chồng sách đặt hai bên bàn.

Đây là Ôn Nhu tự mình đi hướng Túc Dạ lấy được thư tập, Túc Dạ không hỏi bất cứ cái gì, liền đem nàng dẫn hướng tầng thư các của Bạch vương phủ, mặc nàng chọn, Ôn Nhu nhìn trúng rất nhiều hữu quan y học thư, lúc đó Duẫn nhi kinh ngạc không thôi, Túc Dạ cũng hơi giật mình, Ôn Nhu chỉ là cười nhạt một tiếng, nói đợi nàng xem xong những thứ này, trở lại đổi, Túc Dạ không dị nghị.

May là chữ này vẫn là chữ Hán Trung Hoa Trung Quốc, nếu không, nàng thế giới này nhưng chỉ có là một người mù chữ dốt đặc cán mai rồi.

Về phần vì sao phải xem sách y học, tất nhiên là có nguyên nhân của nàng.

” Vương phi Vương phi. . .” Ôn Nhu đang hết sức chuyên chú hết sức chuyên chú nghiên cứu sách thuốc trên tay, Duẫn nhi chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ghen hồng.

Ôn Nhu để thư tịch trên tay xuống, sắc mặt có chút âm trầm nhìn về phía Duẫn nhi, hỏi: “Chuyện gì khiến người hoảng như vậy?” Nàng không thích nhất chính là thời gian đang đọc sách có người quấy rối.

” Nô tỳ gặp qua Vương phi, Vương phi thứ tội, nô tỳ một thời cấp thiết, quấy rầy Vương phi đọc sách.” Duẫn nhi chậm quá, liền vội vàng hành lễ, trên mặt lại tràn đầy bội phục, nói, “Vương phi thực sự là liệu sự như thần, tam tiểu thư quả nhiên đi đến viện của Âm phu nhân!”

Đêm qua từ chỗ Ôn tam tiểu thư rời khỏi Yên Thủy các, Vương phi liền căn dặn nàng âm thầm nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của tam tiểu thư, nhất là tam tiểu thư đến viện của Âm phu nhân nhất định phải bẩm báo, Duẫn nhi vốn cũng là không giải thích được, cũng không dám giải thích, ai ngờ sáng nay tam tiểu thư sáng sớm liền khỏi Yên Thủy các, Duẫn nhi liền lặng lẽ đi theo, sau đó phát hiện, tam tiểu thư cứ nhiên đi đến viện của Âm phu nhân!

Mắt thấy tam tiểu thư bước vào Diệu Âm các, Duẫn nhi không dám đi lên trước nữa, cấp tốc đi vòng vèo trở về Yên Thủy các, đem chuyện bản thân nhìn thấy bẩm báo cho Vương phi.

Liệu sự như thần? Tâm trạng Ôn Nhu có chút buồn cười với cách dùng từ của Duẫn nhi, bắt quá là nàng sinh ra phần tâm tư mà thôi, trong mắt Duẫn nhi là liệu sự như thần, không nói kiếp trước muốn hình hình sắc sắc không chu ti mã tích hoàn thành nhiệm vụ, hôm nay đó là thế giới lục đục với nhau ăn tươi nuốt sống, nếu nàng không có phần tâm tư này, tại đại hôn ngày ấy đã bị đập đến chết, nếu nàng không có phần tâm tư này, sợ sẽ là đã chết, cũng còn không biết mình là chết như thế nào.

Ôn Nhu không có vội vã nhận Duẫn nhi, cũng không có bởi vì biết được cử động của Ôn Nhan mà nộ, mà là đem cuốn sách mới vừa rồi buông xuống cầm lên, đôi mắt rũ xuống, tiếp tục xem quyển sách trên tay.

Nhìn dáng dấp Ôn Nhu lạnh nhạt, Ôn Nhu không vội, Duẫn nhi cũng nóng nảy, dáng dấp muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn Ôn Nhu vẫn không có để ý dáng dấp của nàng, Duẫn nhi vội la lên: “Vương phi! Người, người thế nào lúc này còn có tâm tình đọc sách — —”

Duẫn nhi không phải người đơn thuần không biết thị phi, nàng biết Âm phu nhân không phải người tốt, trước khi tam tiểu thư đến viện Âm phu nhân cư nhiên không có thông báo Vương phi một tiếng, hơn nữa từ sáng nay tam tiểu thư cử động, Duẫn nhi biết, tam tiểu thư đi Diệu Âm các chuyện này là không muốn để cho người phát hiện, vậy trong này khẳng định cũng có chút chuyện không thể cho ai biết, mà hai ngày trước Vương phi vừa đắc tội Âm phu nhân, tính tình Âm phu nhân là có thù tất báo, tất nhiên không bỏ qua, vậy hai người này cùng nhau, chớ không phải là tính toán chuyện gì? Như vậy chuyện này, lại sẽ là chuyện gì?”

Duẫn nhi đoán không ra là chuyện gì, thế nhưng trực giác nói cho nàng biết, sẽ có chuyện gì phát sinh, mà, chuyện này, liên quan đến liên quan đến Vương phi, Vương phi đem nhắc tới bên người hầu hạ, liền bày tỏ Vương phi tín nhiệm đối với nàng, đối với nàng mà nói, Vương phi chính là ân nhân của nàng, biết rất rõ ràng như vậy sắp có chuyện tình phát sinh gây bất lợi cho Vương phi, nàng làm sao có thể không vội?

” Không đọc sách Không đọc sách, muốn ta đây làm gì?” Ôn Nhu cầm lấy bút lông đặt lên nghiên mực trên đài, dính nghiên mực, tay trái đè nặng thư, tay phải trước đó chuẩn bị xong chỗ trống viết viết cái gì, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Duẫn nhi lo lắng. Đáy lòng đột nhiên sinh ra suy nghĩ muốn trêu chọc một chút, sau đó hướng Duẫn nhi gật đầu, nói, “Đến giúp ta mài mực một chút, mực mau khô lắm.”

Duẫn nhi sắp có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn là cung kính đi tới bên bàn đọc sách, thay nghiên mài mực, bỗng nhiên một tiếng thở dài trầm muộn vang lên, chọc cho Ôn Nhu cười ra tiếng, bút lông cầm trong tay đặt lên nghiên mực.

Đã bao nhiêu năm, nàng cũng không cảm giác được tình cảm đích thực của người bên cạnh, mà từ Duẫn nhi thở dài, nàng cảm nhận được loại tư vị được người thân quan tâm là như thế nào, không quan hệ thân phận, không quan hệ bất luận cái gì, nàng duyệt vô số người, nàng là chân chính cảm thụ được tình cảm xuất phát từ nội tâm của Duẫn nhi.

Không khỏi, nàng không hề áp chế tâm tình của mình, mặc bản thân cười ra tiếng.

Duẫn nhi một cái chớp mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, cùng với nói là mạc danh kỳ diệu, không bằng nói là bị lúm đồng tiền của Ôn Nhu làm chấn kinh.

” Duẫn nhi, người thật cho là ta không có ứng đối sao?” Cũng khó trách, dù sao chỉ là tiểu cô nương, bồi dưỡng, phải từ từ tới, “Mọi việc, ta tự có dự định, người tuổi còn nhỏ quá, nhất thời khó có thể lý giải, ta biết.”

Nàng làm sao có thể trở mắt nhìn Ôn Nhan cùng Lý An Âm tính toán nàng? Coi như là kẻ ngu si, cũng sẽ biết phòng bị, huống chi nàng là sát thủ “tiền diện”, muốn tính toán nàng, không khác người si nói mộng!

Đột nhiên, bên tai của Ôn Nhu Duẫn nhi một tiếng nhỏ giọng nói thầm, “Nô tỳ là tiểu cô nương, Vương phi cũng chỉ so với nô tỳ lớn hơn hai tuổi mà thôi. . .”

Trong lúc bất chợt Ôn Nhu lại buồn cười, cũng đúng, hiện nay Ôn Nhu, cũng mới vẹn vẹn mười tám năm hoa nhi.

” Duẫn nhi, người cho rằng, hiện nay ta nên an bài như thế nào?” Hiện nay, là hảo hảo tham đầu óc của Duẫn nhi một chút.

” Nô tỳ cho rằng, tam tiểu thư cùng Âm phu nhân một thuyền, nhất định mỗi người có một lợi ích riêng, Âm phu nhân tất là muốn tam tiểu thư giúp đỡ nàng, Yên Thủy các làm nội ứng, mà tam tiểu thư tình nguyện tin tưởng Âm phu nhân mà không muốn tin Vương phi thân tỷ tỷ này giành lợi ích, xác nhận Âm phu nhân đồng ý với tam tiểu thư cái gì rồi, mà Âm phu nhân đồng ý tam tiểu thư, nhất định là tam tiểu thư cho rằng ở chỗ Vương phi vĩnh viễn không có được.” Duẫn nhi dừng một chút, nuốt ngụm nước bọt, cái trán có

mồ hôi thấm ra, vẫn như cũ chỉ là cúi đầu, không dám lau, tiếp tục nói, “Nô tỳ cho rằng, hiện nay Vương phi phải làm, là đề phòng tam tiểu thư.”

Những lời này, Duẫn nhi là tăng cường tâm nói ra được, mặc dù nàng nhìn ra được Ôn Nhan không phải hiền lành, thế nhưng không biết Ôn Nhan cùng của Ôn Nhu tình cảm tỷ muội được bao nhiêu, nàng nói nhiều như vậy, không khác là đem tình cảm tỷ muội của Ôn Nhu cùng Ôn Nhan hoàn toàn phủ định, nếu Vương phi tin nàng, tất sẽ không trách cứ nàng, nếu là Vương phi không tin nàng, nàng cũng không có thể bởi vì mình sợ bị phạt mà im miệng không nói, dù sao, Vương phi là người thứ nhất nguyện ý đợi nàng, nàng không muốn bởi vì bản thân sợ nổi khổ da thịt mà có điều che lấp mới có thể dẫn đến hại Vương phi.

Trong nháy mắt Ôn Nhu kinh ngạc, bởi vì nàng thật không ngờ, Duẫn nhi đơn thuần trong suốt, lại có tâm tư bén nhạy, xem ra, nàng dùng đúng người rồi.

Ôn Nhu không nói gì, chỉ là chuyên chú nhìn chăm chăm Duẫn nhi, sau đó mới thản nhiên nói: “Duẫn nhi, người không cần khẩn túc như vậy, ngẩng đầu lên.”

Duẫn nhi ngẩng đầu lên tiếng trả lời, ngẩng đầu một cái, nàng liền nhìn thấy biểu tình hài lòng của Ôn Nhu, trong lòng một tảng đá lớn tức khắc rơi xuống, quả nhiên, Vương phi là tin theo đáng giá của nàng.

” Ta đây còn có nghi hoặc, không biết người có thể đoán được không?” Ôn Nhu hài lòng nhìn Duẫn nhi, nói: “Người có thể đoán ra, tam muội muội sáng sớm phải muốn đi Diệu Âm các, cùng Âm phu nhân thương lượng ra sao?”

Duẫn nhi dừng một chút, tăng cường mi, sau đó lắc đầu: “Cái này, nô tỳ đoán không được.”

Khóe miệng Ôn Nhu cong lên một cái lạnh lùng cười, Duẫn nhi đoán không được, nàng thế nhưng đoán được thông thấu!

” Duẫn nhi, chiếu lời của ta làm đi.”

Ôn Nhu nhỏ giọng phân phó Duẫn nhi, một trận thì thầm, Duẫn nhi hướng Ôn Nhu thi lễ một cái thi lễ một cái, lui xuống.

Ôn Nhu đi tới chậu thân lửa, tự mình cho thêm vào trong chút than củi, toàn bộ gian nhà nhất thời ôn độ lên cao một chút.

Hỏa quang đỏ bừng chiếu vào đôi mắt đẹp của Ôn Nhu, toát ra không ngừng.

Ôn Nhu cười, xem ra, tối nay là có vài người không ngủ được.

23. Chương 23: Hí Khai Duy Mạc

Ôn Nhu đứng ở hành lang phòng trong nhìn hành lang tuyết động lộ ra tình cảm ấm áp mà thoáng hóa thành tuyết thủy, tại mái nhà cong mái nhà cong phong đăng chiếu rọi, mình sáng loáng.

” Vương phi, đêm xuống thời tiết này dị thường lạnh, Vương phi hay là nhanh một chút trở về phòng, nô tỳ đã đem bữa tối chuẩn bị xong.” Duẫn nhi từ trong phòng đi ra, gương mặt thân thiết, tiện thể vươn tay đưa lò sưởi cho Ôn Nhu, “Vương phi người trước đang cầm lò sưởi, xua hàn.”

” Duẫn nhi, sự tình đều làm xong?” Ôn Nhu tiếp nhận lò sưởi Duẫn nhi đưa tới, ngẩng đầu nhìn trời cao đen kịt như mực, không có muốn vào thời khắc này tiến vào phòng.

” Vương phi yên tâm, sự tình nô tỳ đều đã làm xong.” Duẫn nhi kính cẩn đáp lời.

” Ừ.” Ôn Nhu trầm mặc sau một lát khẽ lên tiếng, sau đó mới nói: “Trở về phòng đi.”

Hết thủy đều an bài tốt, chỉ chờ con mồi nhảy vào bẫy rập.

Dùng bữa tối xong, Ôn Nhu lại ngồi trước bàn đọc sách, Duẫn nhi lập tức tay mắt lạnh lẽo đem hai đèn nến đang có hai ngọn nến đang cháy đến hai bên bàn, sau đó bắt đầu đứng ở bên cạnh Ôn Nhu thay mài mực, tuy rằng Duẫn nhi đều đã dựa theo phân phó của Vương phi đem sự tình an bài xong, nhưng mắt phải là của nàng luôn luôn giật giật, thẳng cho nàng một loại dự cảm bất thường.

” Duẫn nhi không cần khẩn trương như vậy,” Đường nhìn của Ôn Nhu rơi xuống người của Duẫn nhi không yên lòng mà mà mực hắt tới trên mặt bàn một giọt mực nước, mạn bất kinh tâm nói, “Ai thua ai thắng còn không biết, không phải sao?”

Lúc này Duẫn nhi mới chú ý tới mình đang thất thần, vội vã đáp: Nô tỳ thất thần, Vương phi thứ tội, nô tỳ chỉ là lo lắng. . .”

” Không cần phải lo lắng,” Lời của Duẫn nhi còn chưa nói hết, Ôn Nhu liền cắt đứt, “Đem ngọn đèn dầu đốt mang lên gần một chút, trong sách những chữ này nhìn không rõ.”

“Vâng.”

Thời điểm Duẫn nhi đem cốc nhỏ đến trước mặt Ôn Nhu, âm thanh của thị nữ bẩm báo từ bên ngoài rền truyền vào: “Vương phi, tam tiểu thư đến đây.”

Quả nhiên ngoài ngoài dự liệu của nàng, Ôn Nhu từ trước bàn đọc sách đứng lên, ngẩng đầu đưa cho Duẫn nhi một ánh mắt, liền xoay người đi vào trong phòng ngủ.

Duẫn nhi lĩnh hội ánh mắt của Ôn Nhu, thấy ở trong tầm mắt bóng dáng của Ôn Nhu tiêu thất, lúc này mới xúc màn lên đi ra ngoài đón, vừa thấy Ôn Nhan mang theo hộp đựng thức ăn đi đến, liền khom mình hành lễ nói: “Nô tỳ gặp qua tam tiểu thư, tam tiểu thư mạnh khỏe, tam tiểu thư mời vào trong.”

” Duẫn nhi cô nương đa lễ.” Ôn Nhan nhìn Duẫn nhi khúm núm, trong lòng rất là hưởng thụ, có thể được nha hoàn thiếp thân của Ôn Nhu tự mình cung nghênh, nàng tất nhiên là cảm thấy quang thải, một cách tự nhiên đem mình làm chủ tử của Bạch vương phủ, tuy là nghĩ như vậy, trên mặt Ôn Nhan cũng không dám biểu lộ, chỉ là cười nhu hòa, Duẫn nhi tự mình đem màn vén lên, Ôn Nhan bước vào, nhân thần lúc bước vào trong phòng bắn khoắn, trong lòng ‘Lộp bộp’ nhảy, quay đầu hỏi Duẫn nhi, trong giọng nói mơ hồ dẫn theo lo lắng, “Giờ này, đại tỷ tỷ làm sao không ở trong phòng?”

Nếu Ôn Nhu không ở trong phòng, chẳng phải là kế hoạch của các nàng vô pháp thực hiện sao? Thế nhưng Ôn Nhu không ở trong phòng, trời giá rét đất đông lạnh, nàng có thể đi đâu?

” Tam tiểu thư không cần khẩn trương, Vương phi hôm nay buổi trưa liền cảm giác liền cảm giác thân thể không tốt, lúc này đang ở ở trong nhà nghỉ tạm.” Duẫn nhi theo Ôn Nhan giải thích.

” Đại tỷ tỷ thân thể khó chịu? Có tìm đại phu chưa?” Ôn Nhan giả bộ lo lắng ở chỗ sâu trong nhân thần lóe ra hưng phấn, cứ nhiên trùng hợp như vậy, Ôn Nhu cứ nhiên lúc này thân thể không khỏe, cái này chẳng phải là lão Thiên gia cũng đang giúp nàng sao?

” Hồi tam tiểu thư, Vương phi chỉ là nói có một chút không khỏe mà thôi, không cần truyền đại phu đến xem.”

” Mau đưa ta đi xem đại tỷ tỷ một chút.” Ôn Nhan dứt lời, cũng không đợi Duẫn nhi đuổi kịp, dẫn theo hộp đựng thức ăn đi vào trong phòng ngủ của Ôn Nhu.

Đây là lần đầu tiên Ôn Nhan đặt chân vào phòng ngủ của Ôn Nhu, nhưng khi nàng nhìn thấy các thứ được bày biện trong phòng ngủ của Ôn Nhu, trong lòng phân đồ kị lại lần nữa phun trào bùng bùng phần chấn.

Ôn Nhu vốn là đích nữ Trần Quốc Công phủ, là hòn ngọc quý trên tay tổ phụ, càng được tổ phụ trao tước vị Trần Quốc công tử, đây hết thấy, Ôn Nhan không phải là không đồ kị, chỉ là nàng biết, đời này nàng so ra đều không bằng Ôn Nhu, nàng không tranh không đoạt, nàng nhận mệnh, thế nhưng có một lần nàng và Ôn Tâm cùng thuyền, nhìn thấy Ôn Nhu đoạt được sủng ái tất cả có thể so với hoàng thất ăn mặc chi phí, Ôn Tâm nói bên tai, đáy lòng Ôn Nhan một phần đồ kị liền bắt đầu càng không thể vãn hồi, nàng không cam lòng, đồng dạng là tiểu thư Trần Quốc Công phủ, dựa vào cái gì Ôn Nhu cao hơn nàng nhiều như vậy.

Sau đó mấy ngày, Ôn Tâm luôn luôn trước mặt Ôn Nhan làm bộ lơ đãng nói lên các loại của Ôn Nhu, mồm mống ghen tỵ từ đáy lòng của Ôn Nhan chôn thật sâu, sau đó thành công đem Ôn Nhan kéo lại chung một chiến tuyến.

Thế nhưng Ôn Nhan thật không ngờ, cực hạn thành công đem Ôn Nhu đánh bại, mẫu nữ Ôn Tâm nguyên bản đáp ứng nàng chẳng những không có thực hiện, trái lại lấy chung thân đại sự của nàng uy hiếp nàng, để cho nàng khăng khăng một mực vì các nàng mà phục mệnh, khi đó nàng mới biết được, ai cũng không thể tin tưởng, ai cũng không thể dựa vào, duy nhất có thể tin tưởng, duy nhất có thể dựa vào, chỉ có bản thân, cho nên nàng muốn vì mình dự định!

Ôn Nhan vốn tưởng rằng Ôn Nhu một con giày rách, gả đến Bạch vương phủ cũng sẽ không trở thành Vương phi chân chính, mà nàng là có thể mượn cơ hội này ở Bạch vương phủ sống thật tốt, nhưng mà nàng không ngờ rằng, nàng không chỉ đến mặt mũi của Bạch vương cũng không thấy, mà Ôn Nhu cũng được làm Vương phi chân chính, nhìn nữa trong phòng bài biện, loại nào mà không phải thượng hạng được nghệ nhân tài giỏi làm ra, Ôn Nhu nàng bất quá chỉ là một dân phụ, một con giày rách, dựa vào cái gì mà được như vậy!

Đợi lúc tối nay, nàng muốn đây hết thấy những thứ này đều thuộc về nàng! Thuộc về Ôn Nhan nàng!

Trong lòng Ôn Nhan toàn bộ chuyển hồi, vẫn như cũ thần sắc lo lắng đi tới giường của Ôn Nhu, nhẹ giọng nói: “Muội muội đến đây vì tỷ tỷ đưa một chén canh cây hoa hồng lê tử muội muội tự mình làm, mới biết tỷ tỷ thân thể không khỏe, muội muội không có ở bên cạnh hầu hạ, trong lòng muội muội có chút thẹn. . .”

Nói nói, Ôn Nhan béo phệ bắt đầu thấp giọng khóc nức nở.

Ôn Nhu nằm nằm ở trên giường nghe vậy, rất là phối hợp ho khan hai tiếng, quả nhiên, Ôn Nhan vội vã xốc rèm lên vọt tới trước giường của Ôn Nhu, dáng dấp thật tình quan tâm tỷ tỷ, vội vàng nói: “Tỷ tỷ nếu thân thể khó chịu, hay là mau chóng tìm đại phu tới nhìn một cái đi!”

Dứt lời, Ôn Nhan lập tức quay đầu hướng ra ngoài lớn tiếng nói: “Người đến! Nhanh đi tìm đại phu mời tới!”

” Khụ khụ. . .” Mắt thấy dáng dấp lo lắng của Ôn Nhan, Ôn Nhu nhẹ nhàng nắm tay nàng, giả bộ suy yếu lắc đầu, “Tam muội muội không cần khẩn trương như vậy, chỉ là sáng nay sau khi rời giường ngẫu cảm không khỏe, thôi đi, không có trở ngại, tối nay hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai đứng lên liền vô sự rồi, ngày mai nếu vẫn như trước không khỏe, lại mời đại phu cũng không muộn, hiện nay đại hàn thiên, vẫn là vào ban đêm, không nên tìm đại phu phiền toái như vậy.”

Duẩn nhi mới vừa nghe Ôn Nhan lớn tiếng gọi đến liền lập tức chạy vào, lúc này đang đứng phía sau Ôn Nhan, nhìn đến Ôn Nhu lộ ra một bộ mặt có vẻ như bệnh thật, không khỏi lại càng hoảng sợ, sau đó lại rồi lập tức hồi thần, nghĩ bất quá là Vương phi trước mặt tam tiểu thư diễn một vở tuồng thôi, thế nhưng, về mặt bệnh này, cũng thực sự rất chân thật, chân thực đến nỗi Duẩn nhi suýt nữa cho là nàng thực sự bị bệnh.

Bất quá là tam tiểu thư tiến vào phòng sau đó tiến nhập phòng ngủ trong thời gian ngắn, Vương phi cư nhiên có thể đem bản thân ăn mặc giống như chân chính bị bệnh, thật là làm người bội phục!

” Nếu đại tỷ tỷ nói như vậy, vậy muội muội vẫn là nghe lời của đại tỷ tỷ.” Ôn Nhan bất đắc dĩ thỏa hiệp, nhưng vẫn là vẻ mặt lo lắng, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm Duẩn nhi, lạnh lùng nói: “Nghìn vạn lần chiếu cố tốt đại tỷ tỷ biết không? Nếu như Đại tỷ tỷ cảm thấy chỗ nào không thoải mái, lập tức phái người thông báo ta biết.”

” Nô tỳ biết,” Duẩn nhi vâng vâng đáp.

Nhìn đến Duẩn nhi cúi đầu trả lời, Ôn Nhan lại xoay đầu lại nhìn Ôn Nhu, kéo qua lộ ra một bộ ghế ngồi tròn ngồi trước giường Ôn Nhu, sau đó mở hộp đựng thức ăn, bưng ra một chung thanh hoa, từ từ mớm nấp, thuần tức có lượn lờ nhiệt khí phơ phất nhai lại, Ôn Nhan cười duyên nói: “Mới vừa nghe đại tỷ tỷ ho khan, vừa vặn muội muội có chưng canh cây hoa hồng lê tử, vừa lúc tỷ tỷ dùng có thẩm giọng.”

Dứt lời, dùng cái thìa múc một muỗng canh lê tử, liền đưa tới trước môi đang đóng chặt của Ôn Nhu.

” Tam muội muội buồn xuống là tốt rồi, ta có thể tự dùng.” Đáy mắt của Ôn Nhu hiện lên một tia sâu khởi lạnh lùng, lúc Ôn Nhan không hay biết liền tiêu thất, sau đó nàng hướng Ôn Nhan đậm đậm nhất tiếu, tiếp nhận chung tử trong tay nàng, trong ánh mắt của Ôn Nhan cực lực áp chế phần khởi, đem chung canh cây hoa hồng lê tử uống cạn.

Dưỡng nhi còn lại là kinh xuất mồ hôi lạnh cả người.

24. Chương 24: Dạ Hữu Lai Nhân

Đáy mắt Ôn Nhan toát ra quang không ngừng, cho đến khi Ôn Nhu uống xong ngụm canh lê tử cuối cùng, nàng suýt nữa không cầm cố được mà nhảy dựng lên, cũng may, nàng cường lực đã khống chế đã khống chế tâm tình của mình.

” Đại tỷ tỷ, tay nghề của muội muội có tốt không?” Ôn Nhan nhìn Ôn Nhu nhẹ nhàng lau mép một cái, mà hỏi thăm Ôn Nhu, mắt xinh đẹp, dáng dấp giả bộ, đơn thuần phẳng phát là giống hải đồng đang chờ đợi được khích lệ một dạng.

” Tay của nghề của Muội muội, tỷ tỷ rất là thích, uống xong canh hoa hồng này lê tử này của muội muội, tỷ tỷ cảm thấy thân thể thoải mái không ít,” Nếu đối phương cực lực diễn như vậy, nàng tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt câu khích lệ này, chỉ là, “Nàng rất thích” Những lời này không giả, canh hoa hồng lê tử mùi vị quả thật không tệ, nhưng nếu không có trộn lẫn những vật khác, “Không biết ngày mai muội muội nhưng còn có hứng thú làm tiếp cấp tỷ tỷ nếm thử không?”

” Nếu là tỷ tỷ thích, muội muội liền mỗi ngày làm cho tỷ tỷ thưởng thức!” Nét mặt Ôn Nhan nổi lên đỏ ửng, đáy lòng lại đang cười nhạo, cũng muốn ngày sau người còn giữ được cái mạng này hưởng dụng tay nghề của bốn tiểu thư!

” Tỷ tỷ kia Tỷ tỷ kia liền ở chỗ này tạ qua tam muội muội trước.” Cái miễn phí cường bức lao động, không nên khước từ.

” Đại tỷ tỷ thân thể không khỏe, vậy muội muội muội muội không quấy rầy đại tỷ tỷ nghỉ ngơi, muội muội về phòng trước, ngày mai lại tới thăm đại tỷ tỷ.” Ôn Nhan từ ghế ngồi tròn đứng lên, hướng Ôn Nhu phúc thân.

” Dưỡng nhi, tiễn tam muội muội.” Nhìn thấy Dưỡng nhi còn đứng tại chỗ, âm thanh nhàn nhạt của Ôn Nhu âm thanh nhàn nhạt không khỏi sinh ra một phần trách cứ.

” Đại tỷ tỷ, thân người không khỏe, vẫn là lưu Dưỡng nhi ở bên hảo hảo chiếu cố, muội muội nhận biết đường, không cần tiễn.” Ôn Nhan chối từ.

” Tam muội muội hiểu chuyện, tỷ tỷ thật là vui mừng.” Bất quá là sợ Dưỡng nhi theo, nàng hàng động không dễ dàng mà thôi, trong ngày thường, nàng không biết hải lòng Dưỡng nhi theo nàng, không duyên cớ cho nàng ở lại Bạch vương phủ dài quá.

”Muội muội cáo từ.” Ôn Nhan đem chung cất vào hộp đựng thức ăn, mang theo ra ngoài.

Sau khi Ôn Nhan bước ra phòng ngủ, Dưỡng nhi cũng đi theo ra ngoài, đợi khi nhìn thấy Ôn Nhan chân chính rời khỏi, mới lại nhớ tới phòng ngủ của Ôn Nhu, lúc Dưỡng nhi trở lại phòng ngủ, chỉ thấy Ôn Nhu khôi phục lại dáng dấp nhất quán, cũng không rời khỏi giường, lúc này đang ngồi ở mỹ nhân đối diện giường, trong tay cầm một thẻ tre, trên mặt trên người không có chút bệnh trạng nào, Dưỡng nhi lại một lần nữa kinh sợ.

” Vương phi, canh lê tử vừa rồi. . .” Dưỡng nhi nói, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía ghế ngồi tròn Ôn Nhan ngồi qua, nàng cũng có thể đoán ra canh lê tử đã bị động tay chân, Vương phi không có khả năng không biết. . . Thế nhưng, nếu biết, vì sao còn đem uống hết xuống bụng?

” Dưỡng nhi, hôm nay bữa tối có thể bỏ thêm dược liệu ta chỉ định vào bên trong không?” Ôn Nhu nhìn thẻ tre trong tay, đột nhiên, đôi mi thanh tú đôi mi thanh tú chậm rãi trối chặt, nhân thần chăm chú mới nhìn đến nội dung trên thẻ tre.

” Bữa tối là dựa theo là dựa theo phân phó của Vương phi mà làm. Không dám làm trái.” Duẫn nhi như thực chất đáp, sau đó chợt, Vương phi nhất định là đoán được tối nay tam tiểu thư trở về, chắc chắn mang theo điểm tâm hoặc là canh đến, mà muốn gian lận trên người Vương phi, nhất định phải qua thức ăn, mà Vương phi đã phân phó bữa tối hôm nay tiến được liệu, tất nhiên đó là hóa giải canh lê tử của tam tiểu thư.

” Vương phi thật là dự liệu như thần.” Duẫn nhi nhất cú phát ra từ nội tâm cảm thán, không chỉ có liệu được tam tiểu thư sẽ tẩy máy tay chân trên thức ăn, còn liệu tam tiểu thư hạ chính là loại thuốc nào.

Nhưng mà, Ôn Nhu lại giống không có nghe được một dạng, chỉ là chăm chú xem thẻ tre trong tay, kích động đến hai tay đều có chút hơi run, đột nhiên trên mặt tràn ra một cái cười hưng phấn, lại quên hình tượng, hướng Duẫn nhi liên tục khoát tay nói: “Duẫn nhi, nhanh đi đem sách ta xem ghi chép đem đến đây, còn có bút mực nữa, nhanh!”

Thôi, ngược lại nàng không rảnh tìm tòi nghiên cứu các loại Bạch vương phủ, nàng mong muốn, chỉ là quanh mình chính đại rời khỏi Bạch vương phủ, đi tìm cuộc sống của mình cuộc sống thuộc về nàng, mà quyển sách này, vừa vặn có thể giúp nàng, há có thể há có thể không để cho nàng hài lòng?

Dưới ánh nến, Ôn Nhu đem sách ghi chép lại đến chữ cuối cùng, Duẫn nhi phát hiện ôn độ trong phòng thấp chút, liền hướng Ôn Nhu báo cho biết một tiếng, xoay người đi ra ngoài lấy thêm than củi, lúc trở về, đem than củi chi vào lò, Ôn Nhu liền cho nàng lui xuống đi nghỉ ngơi.

” Vương phi, không được, nô tỳ không thể rời khỏi!” Duẫn nhi quýnh lên, đáng đáp thề sống chết cũng muốn hộ chủ.

Ôn Nhu có chút bất đắc dĩ, lại cũng không có kêu nữa Duẫn nhi rời khỏi, chỉ là cũng không nói gì, cúi đầu tiếp tục nghiên cứu nội dung của cuốn sách trong tay, Duẫn nhi đứng bên cạnh hầu hạ.

“Ở đây cũng không có người khác, ngồi xuống là tốt rồi, không cần đứng.” Ôn Nhu cúi đầu, đem vật cầm trong tay sách trong tay lật một trang, thần nhiên nói.

Duẫn nhi vừa muốn chối từ, Ôn Nhu ngẩng đầu nhìn nàng một cái nhìn nàng một cái lại đem mí mắt rũ xuống, đem lời nói của Duẫn nhi đến gần miệng lại nuốt trở xuống, liền ngồi xuống, nàng cùng Vương phi bình khởi bình tọa.

Nguyên liệu trong lò than ba ba thiêu đốt, Duẫn nhi chậm rãi chậm rãi mí mắt có chút trầm trọng, uể oải muốn ngủ, bỗng nhiên nặng nề suy nghĩ trọng trọng dập đầu, rồi lập tức ngồi thẳng sống lưng, dùng sức mở hai mắt lên, để bản thân hồi phục tinh thần, thế nhưng càng lúc càng đêm càng khuya, Duẫn nhi một lần lại một lần nỗ lực chống đỡ, rốt cục không chế trụ được đem vắng vẻ, ghé vào bên giường ngủ.

Ôn Nhu cũng không ngại, cũng không có đánh thức Duẫn nhi, chỉ là trên người Duẫn nhi khoác lên một kiện áo khoác, liền ngồi trở lại mỹ nhân tháp xem sách, khoảng chừng nửa canh giờ qua, Ôn Nhu đánh thức Duẫn nhi.

” Vương phi thứ tội, nô tỳ không phải có ý định ngủ mất!” Lúc này Duẫn nhi mới phát hiện bản thân đang ngủ, vội vã đứng lên.

” Không việc gì.” Ôn Nhu lại không thèm để ý, chỉ phân phó nói: “Thời thần không sai biệt lắm, nhanh đi chuẩn bị đi.”

“Vâng! Nô tỳ biết, nô tỳ xin được cáo lui trước.”

Ôn Nhu đi tới giá cấm nển, cầm lấy một bên đế đồng, đáy lòng cười nói, Ôn Nhan còn quả nhiên là nhân lực của người vô thức, cứ nhiên lựa người như vậy như Lý An Âm làm chỗ dựa vững chắc, có thật không ngu xuẩn.

Đột nhiên, Ôn Nhu biến sắc, đem đế đồng cầm trong tay ném ra ngoài cửa sổ.

Không có nghe được bất luận động tĩnh gì, nguyên bản cửa phòng đóng chặt sơ sẩy mở!

Nửa mắt Ôn Nhu thấy người xuất hiện ở nơi cửa phòng, khẩu khí lạnh nhạt: “Là người?”

25. Chương 25: Lai Giả Hà Ý

Editor: Luna Huang

Nghiêm Vô Ly, làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này, lẽ nào hẳn chính là người Lý An Âm tìm đến? Thật là thật là tức cười!

” Không biết Nghiêm công tử lần thứ hai đêm khuya đến phòng bản vương phi đến tốt cùng có ý đồ gì?” Ánh mắt Ôn Nhu như băng, nhìn chăm chăm một thân hắc y Nghiêm Vô Ly, “Lẽ nào Nghiêm công tử không dồn bản vương phi vào chỗ chết thì không thỏa mãn sao?”

Lần trước đại hôn chi dạ của nàng tự tiện không ngại xông vào phòng ngủ của nàng, bởi vì nàng vốn là đối với hắn không có bất kỳ cảm giác gì, thế nhưng lần này, hắn là giúp đỡ Lý An Âm mà đến, liền dừng vội nàng vô tình! Huống hồ, người trước mắt đã từng thề son sắt với Ôn Nhu, hứa cho nàng một đời hạnh phúc, nàng vốn không phải Ôn Nhu, nàng làm sao có cảm giác gì với hắn, thế nhưng đã từng thâm tình chân thành với nam nhân, vì sao có thể lần nữa thương nàng?

Nàng là sát thủ, nàng có thể lý giải nhân tâm cảm tình mỏng như tờ giấy, nếu hẳn cung nàng là địch, cứ cho là hắn không chết, cũng đừng vọng tưởng từ nàng mà toàn thân lành lặn trở ra.

Mà Nghiêm Vô Ly, trong lòng cũng hỗn loạn, nhãn thần đau đớn nhìn về mặt nhìn về mặt xơ xác tiêu điều của Ôn Nhu, hắn không rõ, vì sao của Ôn Nhu lại như vậy, lại đột nhiên trở nên lạnh như thế, phẳng phất chưa từng chưa từng nhận biết hắn một dạng, hắn biết hắn có lỗi với nàng, thế nhưng hắn tình nguyện nàng oán hận hận hận đánh hắn mắng hắn, cũng không cần như vậy châm chọc hắn, hắn không nghĩ ra, không nghĩ ra nàng làm sao sẽ thay đổi nhanh như vậy. . .

” Nhu nhi, ta cũng không phải tới hại nàng. . .” Tuy rằng trong lòng đau nhức, Nghiêm Vô Ly vẫn là lên tiếng, con người trong đôi mắt đẹp lộ vẻ hồi bại, lẽ nào trong lòng nàng, đương chân không có một chút địa vị của hắn rồi sao? Cho dù đương chân không có một chút địa vị của hắn, cũng không nên cho là hắn sẽ giúp đỡ người khác hại nàng. Đau lòng đến cực điểm, nguyên lai, bỏ qua, là thống khổ như vậy. . .

” Nga? Không phải hại ta mà đến, Nghiêm công tử hay là vì giúp ta mà đến?” Trong lòng Ôn Nhu cười nhạt, lạnh lùng trong con người lộ vẻ chẳng đáng, lời của hắn còn có thể tin?

” Xin Nghiêm công tử hãy nhân lúc bốn Vương phi còn chưa quyết định phải gọi người đến bắt thì nên nhanh chóng rời khỏi, nếu không, liền đừng trách bốn Vương phi không nể mặt.” Tự mình động thủ xử lý một nam nhân bạc tình bạc nghĩa như vậy, nàng chẳng đáng tự mình động thủ.

” Nhu nhi. . .” Không nên đợi hắn tuyệt tình như vậy sao. . . Nghiêm Vô Ly chặt mi, đau thương nhìn Ôn Nhu, nỗ lực trên mặt nàng tìm được một tia đích tình cảm đối với hắn, có thể là trừ chán ghét cùng băng hàn, hắn cũng nữa tìm không được cái khác.

” Nghiêm công tử, người ta thường nói vạn sự bất quá tam, Nghiêm công tử hôm nay là lần thứ hai tự tiện xông vào nơi ở của bốn Vương phi, nếu có lần tiếp theo — —” Ôn Nhu không có đem lời nói cho hết, nếu có lần tiếp theo, nàng có thể nghĩ không ra đến lúc đó sẽ để hắn hối hận không kịp, hoặc là so với thống khổ còn muốn thống khổ hơn, hắn thương tổn Ôn Nhu, không có ý định để hắn có ngày lành lặn mà sống, hôm nay còn muốn đến hại nàng? Nếu tối nay nàng còn có việc, bất tiện cùng hắn dây dưa, bằng không nàng nhất định để hắn tối nay không thể bước ra cái cửa này!

” Nhu nhi, mặc kệ nàng tin hay không, ta cũng sẽ không hại nàng, vĩnh viễn sẽ không, tối nay, ta là vì giúp nàng mà đến!” Nghiêm Vô Ly thụ thương nhìn Ôn Nhu, khó khăn nói xong mỗi một chữ, sau đó nhìn chăm chú Ôn Nhu chỉ chốc lát, tấn bộ rời khỏi.

Hắn là trong lúc vô ý biết được tin tức Lý An Âm muốn hại của nàng, vì phòng nàng thua thiệt, hắn gạt cấp trên, tự mình đến giúp nàng, nhưng không nghĩ, nàng đối với hắn tình đến tận đây. . .

Nhưng mà, hắn không oán không hận, bởi vì tạo thành hôm nay như vậy, là chính hắn, nhưng mà mặc kệ trong lòng nàng không có hắn không, thậm chí là hận hắn, hắn cũng sẽ không để cho nàng nguy hiểm.

Nghiêm Vô Ly xoay người là lúc hiện lên những bi thương trong mắt, thần sắc lạnh lùng rời khỏi, cứ cho là nàng đang ở Bạch vương phủ, hắn vẫn như cũ sẽ giúp nàng!

Ôn Nhu đi tới trước cửa, nhìn bóng dáng biến mất của Nghiêm Vô Ly, trong con người đen như mực lóe lên ánh sáng lạnh, lẽ nào hẳn thực sự là giúp nàng mà đến? Theo lý thuyết hẳn xác nhận là người của mẫu nữ Ôn Nhan, nếu không phải người của mẫu nữ Ôn Nhan, cũng không phải cùng nàng đứng cùng một con thuyền, bằng không lúc trước cũng sẽ không ở ngày hẹn xong lại cao bay xa chạy, mục đích của bọn họ là để cho nàng thân bại danh liệt, mà mục đích đã đạt thành, vì sao hẳn còn có thể giúp nàng?

Ôn Nhu nghĩ không ra nguyên do, nghĩ chân ở trước cửa hành lang ngẩng đầu ngắm trời cao, trầm tư.

” Vương phi.” Là lúc Ôn Nhu trầm tư, Duẫn nhi từ trước từ trước bước đến, khom người bẩm báo, “Vương phi, đều chuẩn bị xong.”

” Ừ.” Ôn Nhu gật đầu một chút, nói, “Vây người Diệu Âm các bên kia không cần vội vã phân phó, chờ thêm nửa canh giờ, nếu là sau nửa canh giờ Diệu Âm các còn không có truyền đến tin tức, vậy người ở chỗ này tái hành động.”

Duẫn nhi ngẩn ra, không nghĩ ra Ôn Nhu tại sao lại đem hành động này sau giờ đó, nhưng nàng biết cái nào nên hỏi cái nào không nên hỏi, “Vây, Vương phi, chúng ta chỗ này?”

” Chúng ta ở đây, hiện tại hành động, ta muốn nhìn xem trong Yên Thủy các này có bao nhiêu người ăn cây táo, rào cây sung.” Ôn Nhu cười nhạt, xoay người trở về phòng ngủ.

Duẫn nhi được mệnh lệnh, vội vã rời đi.

Sau một lát, chỉ thấy một đạo hắc ảnh tại Yên Thủy các lăm lét nhìn trái phải, sau đó nhanh chóng nhảy lên, lướt qua đình viện, sau đó vòng qua tiền thính hướng phòng ngủ của Ôn Nhu đi đến.

Tại đây dạng hàn lãnh đêm đông, vốn nên cũng không có người chú ý tới một người áo đen như vậy, thế nhưng người cố tình lại không giống, đã sớm ngóng trông hắc y nhân này mau một chút xuất hiện.

Động tác của Hắc y nhân cũng không thể nào mau lẹ, tương phản còn có chút trì trệ, hình như cố ý dừng lại dụ cho người chú ý, đây vốn là một vấn đề đáng giá chú ý, còn nếu là sốt ruột, tự nhiên liền tự nhiên liền sẽ không chú ý tới chi tiết như vậy, mà là hận không thể để hắc y nhân mau mau nhào vào phòng ngủ của Ôn Nhu.

Lúc hắc y nhân đẩy ra cửa phòng của Ôn Nhu, Yên Thủy các lập tức có hai thị nữ sợ hãi chỉ cực thét chói tai, “Có tắc nhân! Có tắc nhân! Mau tới bắt kẻ cấp a —!”

Tiếng thét chói tai, trong sự yên lặng đêm đông, hầu như vang dội toàn bộ Yên Thủy các, rất sợ còn có người nghe không được, trong nháy mắt, Yên Thủy các thị nữ bà tử loạn thành một đoàn, một khắc trước vẫn còn ngủ yên, đột nhiên bị tiếng thét chói tai làm tỉnh lại, vừa nghe nói có tắc nhân, ai còn ngủ được, vội vã rời giường, cùng nhau chạy tới tiền thính.

Mà Ôn Nhan càng cấp tốc, hình như sớm chuẩn bị một dạng, ở thời điểm thị nữ tiếng thét chói tai, trước tiên kéo cửa phòng ra, quần áo nón nẫy chỉnh tề còn giống như chưa từng ngủ một dạng, vội vã kéo qua còn trong lúc thị nữ kinh hách khẩn cấp hỏi: “Kẻ trộm người ở đâu?”

” Hồi tam tiểu thư, nô tỳ. . . Nô tỳ không biết. . . Nô tỳ chỉ nhìn thấy có hắc y nhân vào phòng ngủ của Vương phi. . .” Bị bắt thị nữ chiến chiến nguy nguy đáp.

Khóe miệng Ôn Nhan lướt qua một tia dáng tươi cười không bị người phát giác, ngược mắt lập tức đổi lại thần tình sợ hãi khẩn trương, vội vã lướt qua thị nữ một tiếng, “Các người còn đứng đây làm gì? Còn không mau đi với ta nhìn đại tỷ tỷ!”

Nói xong, Ôn Nhan liền bước nhanh đến phòng ngủ của Ôn Nhu.

Khó khăn lắm mới chạy đến trước cửa phòng ngủ của Ôn Nhu, thấy cửa phòng chỉ là khép hờ, Ôn Nhan vội vã đẩy cửa phòng ra, còn không đợi liếc mắt nhìn tình huống bên trong phòng, liền nhu nhược bị thống khóc rống nói: “Đại tỷ tỷ, người có thể nghìn vạn lần không được có chuyện gì, nếu không bảo muội muội làm sao sống tốt!”

26. Chương 26: Dĩ Kế Hoàn Kế

Editor: Luna Huang

” Nô tỳ gặp qua tam tiểu thư.” Duẫn nhi ngồi xổm đang cho than củi vào lò treu chộc Duẫn nhi thấy Ôn Nhan tiến đến, nét mặt lộ ra kinh ngạc, nhưng vẫn là cung kính hành lễ, nhân thần hốt hoảng liếc mắt, sau đó đề thấp âm lượng nói, “Không biết tam tiểu thư đêm khuya đến, thế nhưng tìm Vương phi có việc gì?”

Trong nháy mắt Ôn Nhan cũng có kinh ngạc, sau đó cau mày, tâm trạng không hài lòng, một thị nữ nhỏ, lại dám đối với nàng đặt câu hỏi, tuy là như vậy, Ôn Nhan cũng không dám vào lúc này phát tác, để tránh khỏi phá hủy đại sự, liền chỉ lớn tiếng trách mắng: “Bên ngoài tranh cãi âm ỉ Yên Thủy các có kẻ cấp người chẳng lẽ không biết? Đêm khuya ta đến đây, bất quá là muốn đến xem đại tỷ tỷ có mạnh khỏe không.”

Ôn Nhan nói xong, nhìn cũng không nhìn Duẫn nhi, thẳng đi về phía trước, duỗi tay vén rèm đang phủ trên giường lên, lại bị Duẫn nhi ngăn cản, lo lắng nói: “Tam tiểu thư, Vương phi hôm nay mệt mỗi liền,, tam tiểu thư nếu là không có việc khẩn cấp hay là ngày mai trở lại tìm Vương phi đi, đêm khuya như vậy, quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi không tốt.”

Ôn Nhan cũng không có bỏ qua đáy mắt của Duẫn nhi hoảng trương cùng lo lắng, như vậy nàng liền càng thêm kiên định mưu đồ của các nàng đã thành, chỉ cần có nàng nhân chứng mục kích, sự tình liền nước chảy thành sông rồi.

Nghĩ như vậy, đáy lòng Ôn Nhan vui sướng rất nhiều, chút nào không để cho Duẫn nhi mặt mũi liền cổ sức đem nàng hất ra, vội vã kéo ra rèm lên, chánh sở vị bất kể thông dâm tại giường, đây mới là bằng chứng có hiệu lực nhất, đến lúc đó, Ôn Nhu liền là như thế nào thần thông, cũng hết đường chối cãi, dù sao nàng chính mắt thấy, phía sau nàng phía sau nàng thế nhưng còn có các nha hoàn khác, đến lúc đó, đích tỷ đã từng cao cao tại thượng lại lần nữa bị hung hăng ném tới trên mặt đất, sau đó phần ti toái cốt.

Ha ha ha! Ôn Tâm muốn nắm nàng trong tay, dễ dàng như vậy! Mà nàng muốn thoát khỏi lòng bàn tay của Ôn Tâm, từ nơi này trên người đích tỷ mềm yếu hạ đao nhỏ! Tối nay vỡ tuồng này, bất quá là nàng báo cho Lý An Âm nói lên lên nhìn thấy Ôn Nhu cùng nam tử xa lạ trong phủ ước, cái này cùng người thông dâm để Ôn Nhu mang tội, sau đó nàng thông qua Lý An Âm đạt được vị trí nhỏ nhoi ở Bạch vương phủ!

Ôn Nhan nghĩ tới ngày sau những ngày an nhàn của mình, không khỏi trên mặt dương đầy đắc ý, khẩn cấp giặt trường mạn, trong mắt tham lam nhìn phía giường.

Nhưng mà, chỉ là cái nàng vừa nhìn, để trên mặt nàng đắc ý toàn bộ đánh nát, trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ, không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Chỉ thấy cái màn giường khắc hoa buông xuống, Ôn Nhu ngồi dậy, hai mắt mang theo mộng lung buồn ngủ nhìn nàng, khẩu khí có chút lạnh lẽo nói: “Ta nói vì sao tranh cãi âm ỉ như vậy, nguyên là tam muội muội đến đây, không biết tam muội muội đêm khuya tìm đến thế nhưng có chuyện gì?”

” Vương phi chuộc tội, nô tỳ có khuyên tam tiểu thư chớ để Vương phi nghỉ ngơi, thế nhưng tam tiểu thư nói Yên Thủy các chúng ta có kẻ cấp vào, đặc biệt tới nhìn Vương phi một cái. . .” Ôn Nhu vừa dứt lời, Duẫn nhi liền quỳ rạp xuống bên cạnh Ôn Nhan, thỉnh tội nói.

Ôn Nhan mới từ trong khiếp sợ phản ứng kịp, thay vẻ mặt lo lắng: “Muội muội là thật tâm là thật tâm lo lắng đại tỷ tỷ, cho nên mới cố ý muốn tới nhìn tỷ tỷ một cái, hiện nay nhìn thấy đại tỷ tỷ thật tốt, muội muội an tâm. . .”

Tuy là như vậy, trong lòng Ôn Nhan toát ra rất nhiều nghi vấn, vì sao sự tình không dựa theo kế hoạch phát triển? Không phải ai cũng nhìn thấy hắc y nhân vào phòng ngủ này sao, rồi lại sao không thấy hình bóng? Sai, nhất định là Ôn Nhu sợ bị người khác phát hiện đem người giấu đi rồi! Trong thời gian vội vàng như thế tất nhiên không thể đem người đưa ra ngoài, người nhất định vẫn còn ở trong phòng!

Ôn Nhu mắt lạnh nhìn một thân trang phục tề chỉnh của Ôn Nhan, nàng đương nhiên minh bạch Ôn Nhan đang suy nghĩ gì, tính toán cái gì, trang phục tề chỉnh như thế tuyệt đối không phải vội vàng vàng vọt

giường có thể làm được, mà nàng căn bản cũng không có căn bản cũng không có ngủ, mà là chờ đến xem chuyện xấu của nàng, bắt quá đã định trước làm nàng phải thất vọng rồi.

” Tam muội muội đêm khuya mà y phục vẫn còn chỉnh tề như vậy, nhưng là phải làm gì sao?” Ôn Nhu vén tóc, xuống giường, Duẫn nhi tay mắt lạnh lẽo từ trên mặt đất đứng lên đỡ Ôn Nhu.

Trải qua Ôn Nhu vừa nói như vậy, trên mặt của Ôn Nhan có chút không nhịn được, nói nàng nửa đêm không nghỉ ngơi mà là y phục chỉnh tề, ý tứ trong đó bắt quá là nói trong lòng nàng có chuyện không thể cho ai biết, muốn lựa ban đêm để hoàn thành kế hoạch, nhưng mà Ôn Nhan lại không sợ Ôn Nhu nói lời này bị người khác nghe vào trong tai, bởi vì nàng bởi vì nàng mang người vào phòng ngủ, cũng đều là bị nàng thu mua, tự nhiên không sợ các nàng truyền đi.

Vì vậy thần sắc trên mặt Ôn Nhan chậm, cực kỳ lo lắng mở miệng khuyên nhủ: “Đại tỷ tỷ, kẻ cắp còn chưa bắt được, có thể sẽ ẩn nấp tại nơi nào đó của Yên Thủy các, mới vừa rồi đại tỷ tỷ ngủ say, kẻ cắp nhân cơ hội này tiến vào trong phòng đại tỷ tỷ ẩn nấp cũng không phải là không có khả năng, mà bọn hạ nhân nếu là lục soát phòng cũng sẽ không lục soát phòng ngủ của đại tỷ tỷ. . .”

Ngụ ý, kẻ cắp sẽ trốn trong phòng ngủ của Ôn Nhu, nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, nếu là Ôn Nhu không cho lục soát phòng, biểu thị nàng chứa chấp kẻ cắp, nếu là cho phép lục soát phòng, vậy một ngày tìm ra kẻ cắp, bất kể là nàng giấu kín ở đâu, cũng sẽ có cơ hội đem một chậu nước dơ tạt đến trên người của nàng, Ôn Nhan thật có một bàn tính tốt.

” Tam tiểu thư lời này tại sao lại hoài nghi Vương phi? Mới vừa rồi Vương phi ngủ say không biết, thế nhưng nô tỳ cũng là trong phòng, nô tỳ không nhìn thấy có người tiến đến!” Duẫn nhi có chút nghe không không rõ, thay Ôn Nhu biện luận

” Duẫn nhi, chủ tử nói chuyện, người không được phép xen mồm vào.” Ôn Nhu nhẹ nhàng liếc Duẫn nhi, Duẫn nhi liền không nói nữa, đưa qua áo khoác đến trên vai Ôn Nhu, Ôn Nhu tắc là một bộ biểu tình lạnh nhạt, “Tam muội muội nói như vậy, cũng không phải là quan tâm tỷ tỷ, nếu không tam muội muội cũng sẽ không đêm khuya không ngủ đến đây quan tâm tỷ tỷ.”

” Đại tỷ tỷ minh lòng của Bạch muội muội là tốt rồi, muội muội đích xác chỉ là vì đại tỷ tỷ suy nghĩ, không có ý khác.” Ôn Nhan tâm trạng oán hận, nàng ghét nhất chính là cái dáng dấp không liên quan đến mình này của Ôn Nhu, đợi đến một hồi tìm ra được người để cho nàng hết đường chối cãi!

” Đã như vậy, vậy làm phiền tam muội muội truyền thụ thay tỷ tỷ hảo hảo lục soát một chút cái phòng này một chút, đỡ phải một ít người thao nát tâm.” Ôn Nhu ngồi xuống mỹ nhân tháp, tiếp nhận ly nước do Duẫn nhi đưa tới, nhẹ nhàng uống, một tiếng “Một ít người” trong nháy mắt để Ôn Nhan hoảng hốt, chẳng lẽ Ôn Nhu phát hiện ra cái gì rồi sao?

Thế nhưng Ôn Nhan vừa nhìn thấy dáng dấp của Ôn Nhu mang dáng vẻ không sao cả, nàng lập tức đẩy ngã hoảng loạn trong lòng mình. Nàng không tin Ôn Nhu sao biết được kế hoạch của các nàng! Nếu nàng để cho nàng lục soát phòng, như vậy nàng liền không khách khí.

Nhưng khi hai lần lục soát, Ôn Nhu như cũ dáng dấp như không có chuyện gì xảy ra, Ôn Nhan bắt đầu cảm thấy lưng lạnh cả người.

” Tam muội muội, thế nhưng lục soát kẻ cắp sao rồi?” Ôn Nhu giương mắt nhìn giương mắt nhìn Ôn Nhan có chút sợ hãi, khẽ cười nói.

Ôn Nhan há miệng, chưa nói ra một chữ, thì có thị nữ từ ngoài vội vã chạy tới, trước mặt Ôn Nhu khom người cúi đầu, thở hồng hộc bẩm báo: “Bẩm báo Vương phi, Diệu Âm các có tặc nhân xuất hiện!”

27. Chương 27: Tróc Thù Địch Gian

Editor: Luna Huang

Trong nháy mắt Ôn Nhan cứng lại.

Ôn Nhu cười nhạt nhìn về phía thị nữ đến đây bấm báo, thản nhiên nói: “Thế nào? Chỗ của Âm muội muội cũng xuất hiện kẻ cắp? Làm sao có thể trùng hợp như vậy?”

Ôn Nhu cố ý đọc từ “Cũng” nhấn mạnh, nàng nhìn nhân thần của Ôn Nhan bán thất thần bán kinh hoảng, khóe miệng giật lên, muốn đấu với nàng, danh hiệu “Thiên diện” của nàng không phải hư danh đâu.

” Được rồi, nếu tam muội muội ở trong phòng ta cũng soát không ra kẻ cắp, Yên Thủy các của ta đây sạch sẽ, phòng riêng tự nhiên là không soát được kẻ cắp, hiện nay Yên Thủy các không có chuyện gì rồi, bất quá là thị nữ trực đêm nào ánh nhìn không được tốt truyền ra cái chuyện này, chúng ta liền đi đến chỗ của Âm muội muội xem một chút, nếu là giống Yên Thủy các của ta đây thì không sao, nếu là thật có kẻ cắp chạy vào thì không tốt.” Ôn Nhu từ mỹ nhân tháp đứng lên, nhắc chân đi ra phòng ngoài.

Mới bước được hai ba bước, Ôn Nhu ngừng lại, thoáng quay đầu lại nhìn về phía Ôn Nhan đứng ở sau lưng nàng cùng mấy thị nữ một lượt tiến vào, nhân thần như đao, lạnh lùng nói: “Duẩn nhi, hôm nay ai ở nội viện trực đêm, đợi bốn Vương phi từ chỗ của Âm muội muội trở về, người tới báo cho ta.”

Ôn Nhu nói xong, cũng không quay đầu lại, sắc mặt của Ôn Nhan vốn hồng nhuận đã chuyển sang tái nhợt, trong lúc mơ hồ nàng luôn cảm thấy việc lớn không thành rồi, rõ ràng là dựa theo kế hoạch kẻ cắp náo loạn Yên Thủy các, thế nhưng trên giường của Ôn Nhu tự nhiên nhìn thấy “Gián phu” theo kế hoạch kia, thậm chí toàn bộ bên trong gian phòng cũng không soát ra được tung tích của nam nhân đó, mà chỗ của Lý An Âm lúc này lại trùng hợp bị kẻ cắp náo loạn, đây là có chuyện gì?

Rõ ràng đây là kế hoạch các nàng bày ra trước đó rất tốt, để một nam nhân xa lạ tiến vào phòng ngủ của Ôn Nhu, sau đó do nàng đến bắt gian tại trận, như vậy Ôn Nhu không chỉ có không làm được Bạch vương phi, thậm chí còn sẽ bị xử tử, kế hoạch này không có sai, trừ phi ——

Trừ phi là trước đó Ôn Nhu đã phát giác, nghĩ như vậy sống lưng của Ôn Nhan cảm thấy càng lạnh hơn một phần, nếu là Ôn Nhu hoài nghi, chớ nói Bạch vương phủ, đó là trở lại Trần Quốc Công phủ, cũng không có nơi nào nàng có thể sống yên.

Thế nhưng, lúc này nàng lại không thể tiên tự loạn trận cước, nhất định phải ở cùng Ôn Nhu, nhìn xem đến cùng nàng biết được bao nhiêu.

Vì vậy, sau khi Ôn Nhu rời khỏi, Ôn Nhan cũng mặt dày đi theo, nàng đứng sau lưng mấy, thì bị khí thế của Ôn Nhu chấn trụ, sợ đến đây mặt trắng bệch, thậm chí, đã xụi lơ trên mặt đất, bởi vì tối nay các nàng đều là người bày trò. . .

Diệu Âm các

Trên người Lý An Âm chỉ mặc một bộ lụa mỏng màu hồng nhạt lúc này đang bị nam tử tướng mạo cường tráng đặt ở dưới thân, nhân nhó giãy giụa muốn thoát khỏi thân thể của nam tử đó, thế nhưng nam tử quá nặng, ép nàng ta rất chặt, nàng cử động cũng khó khăn, hai tay cũng bị nam tử nắm, đừng nói chi là muốn tránh khỏi thân dưới của nam tử đó.

Ngay cả ngày thường Lý An Âm hiệu trương bạt hổ, gặp phải loại tình huống này cũng không khỏi mặt đỏ tới mang tai, mặc dù nàng gả cho Bạch vương làm thiếp, thế nhưng Bạch vương chưa từng chạm qua nàng, tình hình thực tế tình hình thực tế có thể nói đến nay nàng vẫn là nữ nhi, hôm nay bị nam tử xa lạ đè như thế, ai chịu nổi? Huống chi, một màn này vốn nên diễn ra trên người của Ôn Nhu!

Lý An Âm không thoát khỏi móng vuốt của nam tử, muốn lớn tiếng hô to nhưng sợ truyền ra ngoài nàng sẽ chết, chỉ có thể mặt đỏ tới mang tai nhân thần như đao nhìn nam tử, thấp giọng quát: “Cút ngay! nhanh cút ngay cho bốn phu nhân!”

Nàng vốn là vui mừng nằm ở trên giường chờ Liên nhi truyền tin tức tốt cho nàng, chẳng biết lúc nào ngủ mất, sau đó đột nhiên cảm thấy đột nhiên cảm thấy trên người rất nặng, đột nhiên trên người lại xuất hiện một nam nhân xa lạ! Mà ngoài phòng của nàng cho tới nay đều có Cúc nhi hoặc là Liên nhi trực đêm, làm sao có thể có một nam nhân bước vào mà các nàng không biết? Làm sao bảo không gọi nàng không hoảng loạn, làm sao không nổi giận cho được?

” Tiểu mỹ nhân, không phải nàng gọi bản công tử tới sao? Sao lúc này lại bảo bản công tử rời khỏi?”

Nam tử cười đến hèn mọn, bắt đầu giở trò với Lý An Âm.

Trong lòng nam tử mừng rỡ như hoa tươi, hẳn không nghĩ tới có người dùng bạc để bảo hắn làm chuyện tốt như vậy, đã vậy lại với một cô nương như hoa như ngọc như thế, hơn nữa nhìn dáng dấp kiều tích tích, tựa hồ còn là một hoàng hoa khuê nữ, bảo sao hắn không huyết mạch sôi sục cho được?

”Cầu vật! Còn không mau cút ra khỏi người của bổn phu nhân!” Lý An Âm giận không kềm được, phun một ngụm nước bọt lên mặt nam tử nọ, nam tử cũng không giận, ngược lại là đưa tay lau mặt một cái, sau đó cư nhiên dùng đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay của mình, thấy thế Lý An Âm quả muốn nôn.

”Không nhìn ra tiểu mỹ nhân nóng bỏng như thế, quả là khẩu bị của bản công tử, bản công tử thích!” Nam tử cười dâm dăng, sau đó dùng ngón tay vuốt ve gương mặt của Lý An Âm, cười càng thêm hèn mọn.

”Ngươi ——” Lý An Âm không nghĩ tới nam nhân này sẽ vô sỉ như vậy, gầm lên chuyển thành uy hiếp, “Mau cút ra khỏi người của bổn phu nhân! Nếu không bổn phu nhân để cả nhà ngươi không chết tử tế được! Biết bổn phu nhân là ai sao?”

“Hắc hắc hắc, tiểu mỹ nhân, không nên động nộ khí, chuyện này, phải lắng lẽ mới có vị đạo, tiểu mỹ nhân như vậy gọi đưa đám người bên ngoài tiến vào sẽ không tốt,” Nam tử lè lưỡi liếm liếm má trái của Lý An Âm, “Còn có, bản công tử cũng mặc kệ nàng là ai, thế nhưng tối nay, bản công tử sẽ làm cho nàng quên cả mình là ai.”

Chỉ thấy nhân thân của nam tử nóng hừng hực nhìn trên người nàng, lời nói làm cho người khác xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, Lý An Âm lửa giận công tâm, không có cách nào, trước tiên nghĩ tới chính là mình thiếp thân tỳ nữ của mình là Liên nhi cùng Cúc nhi, Liên nhi cùng Cúc nhi đã luyện qua một chút công phu, chỉ cần các nàng đến đây, là có thể đem nam nhân vô sỉ này đánh đuổi đi! Hơn nữa chỉ có hai người bọn họ mới khiến nàng yên tâm, nếu không để những người khác nhìn, nàng không dám tưởng tượng hậu quả!

”Liên nhi Cúc nhi!” Lý An Âm lớn tiếng gọi ra miệng! Đợi Liên nhi cùng Cúc nhi đến chế trụ nam nhân này, cứ cho là tát hắn lột da hắn cũng muốn hỏi ra rốt cuộc là ai sai khiến hắn đến@

Cùng lúc đó, Lý An Âm nghe ngoài phòng hốt hoảng rống lên một tiếng, “Có tặc nhân! Có tặc nhân đến phòng ngủ của phu nhân! Nhanh đi bảo hộ phu nhân!”

”Có tặc nhân! Có tặc nhân đến phòng ngủ của phu nhân! Nhanh đi bảo hộ phu nhân!” Tiếng kêu liên tiếp, tràn đầy màng tai của Lý An Âm, Lý An Âm dung mạo xinh đẹp tiện đà trắng bệch!

”Phu nhân!” Cúc nhi đẩy cửa ra khi nhìn đến trên giường hẹp Lý An Âm cùng nam tử xa lạ, bất khả tư nghị trong nháy mắt cứng đờ, lại thông minh lập tức trở tay đóng cửa phòng lại, để người bên ngoài nhìn không thấy bên trong.

”Cúc nhi!” Sắc mặt của Lý An Âm trắng bệch, thời gian thấy Cúc nhi phảng phất chớp được một cái phao cứu sinh, vội la lên, “Cúc nhi mau tới cứu bổn phu nhân! Dem điều này cầu vật không biết điều trên người bổn phu nhân đánh đuổi!”

Cúc nhi có chút thân thủ, cho nên Lý An Âm tin tưởng Cúc nhi tuyệt đối có thể mang nam nhân trên người nàng ra, “Nhanh! Rất nhanh sẽ có người đến!”

“Thuê, cổ chủ?” Thời gian nam nhân đó nhìn thấy Cúc nhi cũng là kinh sợ, nhìn Cúc nhi một chút, nhìn nhìn lại Lý An Âm ở dưới thân, kinh ngạc bất khả tin tưởng.

Nam nhân chấn kinh! Lý An Âm chấn kinh, Cúc nhi càng kinh hãi, lập tức phản nộ quát: “Còn không mau cút xuống!” Nam nhân này, không phải là nên xuất hiện trên giường của Ôn Nhu sao? Hơn nữa, rõ ràng là nàng tự mình đem người dẫn tới Yên Thủy các! Như thế nào sẽ xuất hiện trên giường phu nhân?

“Vâng, vâng!” Nam nhân thu liễm dáng dấp hèn mọn mới vừa rồi, lập tức trở nên cung kính, dù sao, cổ chủ cũng đưa hắn trăm lượng bạc, cũng đủ cho hắn mua một tòa đình viện rồi! Hắn trăm triệu lần không thể đắc tội!

Thế nhưng, thời gian nam nhân đang muốn leo xuống khỏi người của Lý An Âm, đột ngột ngoài phòng vang lên mệnh lệnh lạnh lùng của Ôn Nhu, “Các người còn ở ngoài cửa làm gì? Còn không mau chạy vào xem

Âm phu nhân thế nào! Kẻ cắp thế nhưng vào được phòng của Âm phu nhân! Nếu như Âm phu nhân có chuyện gì, các người đảm đương nổi sao?”

Dứt lời, mấy tên gia đình vốn là cố kỵ cũng vội vã đẩy cửa phòng đóng chặt ra, vọt vào!

28. Chương 28: Tróc “gian” Tại Tháp

Editor: Luna Huang

Hình ảnh phảng phất động lại, bọn gia đình đang chạy vào phòng ngủ của Lý An Âm lòng bàn chân cứng lại, bọn họ đứng tại chỗ không dám đưa mắt về phía trước, hai mắt mở to lập tức cúi đầu không hề dám nhìn thẳng cảnh tượng trước mắt, trong lúc nhất thời cũng không biết là nên xông lên trước đem kẻ cắp trên người Âm phu nhân xuống, hay là lập tức phòng ngủ xem như chưa từng thấy qua chuyện gì phát sinh.

Nam nhân có thể đi vào thoát khỏi thủ vệ của Bạch vương phủ an toàn đến được phòng ngủ của Âm phu nhân, xem ra công phu không ít, mà y phục trên người của nam nhân này toàn bộ cởi sạch sẽ, Âm phu nhân cũng là cởi hết một nửa để lộ ra vai cùng bộ ngực trắng nõn, điều này đương nhiên không chỉ trong thời gian bắt tặc nhân ngăn ngừa mà làm ra được, nếu thật là kẻ cắp, vì sao không có nghe được Âm phu nhân kêu cứu?

Bọn gia đình tại Bạch vương phủ không phải hầu hạ chỉ một hai ngày, tự nhiên cũng hiểu được chút đạo lý, hiểu được cái trạch này trong đại viện ẩn giấu nhiều bí mật, mặc dù có mệnh lệnh của Vương phi, thế nhưng Âm phu nhân là phu nhân có thể lực nhất trong Bạch vương phủ, hiện nay đáy lòng của bọn gia đình đoán rằng có điều cố kỵ, không dám tùy tiện tiến đến bắt nam nhân kia, cùng lúc sợ cái mệnh lệnh của Vương phi, cũng sợ đắc tội Âm phu nhân, cho nên cúi đầu thấp xuống là tốt nhất.

Mà hình ảnh tiêu điểm, Lý An Âm cứng lại, nàng thật không ngờ Ôn Nhu cư nhiên sẽ đến phòng ngủ của nàng! Mà nam tử trên người nàng rõ ràng cũng ngây dại, cố chủ chỉ để hấn đến khuê phòng của phu nhân, cố chủ sẽ hảo an bài để bên ngoài viện không có bất kỳ kẻ nào phát hiện, hấn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bị người phát hiện! Tội danh thông dâm hấn cũng đảm đương không nổi cũng đảm đương không nổi!

Phòng ngủ tối tăm trần ngập hơi thở, nhất thời an tĩnh chỉ nghe được tiếng hít thở khản trương.

Lúc gia đình bước vào phòng ngủ của Lý An Âm, Ôn Nhu cũng bước đến, nhãn thần lạnh lùng đảo qua thất sắc kinh ngạc trên khuôn mặt khinh địch của Lý An Âm, hướng gia đình bên cạnh phẫn nộ quát: "Còn không mau tiến lên bắt kẻ cắp? Lo lắng làm gì?"

Ôn Nhu liếc mắt nhìn Duẫn nhi bên người nàng, chỉ thấy Duẫn nhi khẽ lắc đầu, khóe miệng của Ôn Nhu không khỏi cong lên, lại không khỏi đối với Lý An Âm cười nhạt.

Trong ánh mắt của Duẫn nhi, Ôn Nhu biết nam tử trước mắt không phải là người nàng bảo Duẫn nhi an bài, mà là nam tử sợ hãi nhìn ánh mắt của Cúc nhi, nàng liền biết nam tử này vốn là Lý An Âm tìm đến để hãm hại để hãm hại nàng, vốn nam tử này là nên xuất hiện tại Yên Thủy các, Nghiêm Vô Ly bắt ngờ lại tiến đến, nam tử này liền chuyển đến trên giường Lý An Âm, về phần quá trình thế nào, nàng không muốn biết.

Từ khi bước vào phòng ngủ của Lý An Âm, Ôn Nhu cực kỳ bén nhạy liền biết trên đỉnh đầu của mình có một người ẩn nấp, về phần là ai, nàng không cần nghĩ cũng biết, chỉ là nàng không rõ, Nghiêm Vô Ly thực sự đang giúp nàng sao, hấn có mưu đồ gì? Chẳng lẽ còn đối với nàng yêu say đắm? Nàng không tin, một nam nhân đã từng người yêu, nàng không tin đáy lòng hấn còn yêu nàng say đắm.

Mà hấn, lại có công phu thâm hậu như thế, có thể tự nhiên lui tới Bạch vương phủ.

Không cần biết lý do gì, nói chung lúc này đây hấn là giúp nàng, đầu tiên không nên cự tuyệt hấn, hiện nay chuyện nàng muốn làm là đem Lý An Âm hảo hảo “an bài”, cũng không thể đem thời cơ này lãng phí.

” Đem kẻ cắp này áp đến tiền thính đi, đợi đại quản sự lại thăm vấn.” Ôn Nhu quay sang gia đình phân phó nói.

Nam tử còn kinh ngạc sợ hãi chưa định được thần, liền bị gia đình kéo đi, khi hắn nhìn đến Ôn Nhu, vốn là kinh ngạc tâm lại lần nữa kinh đến quên tự hỏi, kinh đến quên kêu la, kinh đến quên biện bạch, thậm chí quên luôn cả mục đích hắn đến đây, hắn không nghĩ ra, đến tột cùng hộ gia đình nào lại có nữ nhân tuyệt sắc như vậy, đẹp hơn cả nữ tử hắn đề dưới thân lúc này không biết bao nhiêu lần.

Cảm thụ được ánh mắt của nam tử, Ôn Nhu không thèm liếc mắt nhìn, chỉ miệt thị Lý An Âm một phen, tìm nam nhân đến đây, đừng nói đến chuyện chờ kế hoạch thành công, đến bản thân nàng cũng không có giữ được! Thật không có tiền đồ!

Sau khi nam tử bị gia đình đưa đi, Cúc nhi từ kinh hãi kinh ngạc lập tức có phản ứng, lập tức khóc ôm lấy chân của Ôn Nhu, thay Lý An Âm giải thích: “Cầu Vương phi mau cứu phu nhân! Tối nay nô tỳ hầu hạ phu nhân ngủ, lại không biết từ đâu có một nam nhân xông vào, đem nô tỳ đánh ngã xuống đất, sau đó có ý đồ khinh bạc phu nhân! Xin Vương phi hãy vì là phu nhân làm chủ! Lập tức xử trí kẻ cắp! Bằng không, bằng không truyền ra ngoài, tổn hại thanh danh của người! Cũng sẽ tổn hại danh tiếng của Vương phi!”

Thật không hổ là nha hoàn nhanh nhẹn nhanh miệng, biết vì Lý An Âm giải vây, lại biết đem danh tiếng của Lý An Âm và danh tiếng của nàng buộc chung một chỗ, hôm nay Bạch vương phủ do nàng chưởng quản, nếu không phải hảo hảo xử trí kẻ cắp trả lại danh tiếng thuần khiết của Lý An Âm, đó là nàng chưởng nghiêm gây ra gièm pha, làm hư hại danh tiếng của Lý An Âm đồng thời cũng hủy luôn danh tiếng của nàng.

Thế nhưng nàng đã quên, danh tiếng của Ôn Nhu nàng đã xấu đến nỗi không thể nào hủy được nữa rồi, nàng sẽ còn để ý loại gọi là danh tiếng thế này nữa sao? Buồn cười.

Ôn Nhu chỉ là nhàn nhạt nhìn Cúc nhi quỳ gối bên chân mình, nhìn nhìn lại Lý An Âm quần áo xốc xếch mặt đỏ tới mang tai hai mắt đang bốc hỏa, lời nói của nha hoàn, nếu là Lý An Âm thông minh, cũng sẽ có lí do thoái thác, bất quá, nàng xem nàng bộ dáng kia, nhìn trái nhìn phải ngó trên ngó dưới, bất luận nhìn thế nào, nàng cũng nhìn không ra Lý An Âm là một người thông minh.

” Ôn Nhu! Là người! Là người tính toán hại ta!” Lý An Âm giận không kềm được dùng tay chỉ vào Ôn Nhu, hận không thể nhào tới cắn xé Ôn Nhu, nếu không Ôn Nhu, còn có ai đối nghịch với nàng? Nếu không nàng, nàng như thế nào sẽ bị hại ngay ở Diệu Âm các này! Mà vốn là nàng nên xem trò hay của nàng!

Lúc đó Lý An Âm kích động, Cúc nhi sợ đến lập tức xoay người kéo nàng ý bảo nàng không nên nói nữa, nhưng mà trong lúc tức giận Lý An Âm đâu còn liếc mắt nhìn Cúc nhi, không chút nghĩ ngợi liền đem Cúc nhi bỏ qua.

” Âm muội muội lời này, tỷ tỷ có chút không hiểu, rõ ràng là kẻ cắp trong phòng Âm muội muội náo loạn, tỷ tỷ bất quá xuất phát từ quan tâm đến tới nhìn muội muội một cái xem có mạnh khỏe hay không, sao lại thành tỷ tỷ tính toán muội muội?” Ôn Nhu không thèm để ý Lý An Âm đang nổi giận chút nào, như trước nhợt nhạt cười, nàng biết, hiện tại bộ dáng làm bộ quan tâm những chuyện không liên quan đến mình của nàng rất dễ làm Lý An Âm tức giận, để cho nàng càng nói thêm những thứ không nên nói, đến nha hoàn cũng biết lúc này im miệng là lựa chọn tốt nhất, Lý An Âm ngu xuẩn đến nỗi không bằng cả một nha hoàn.

” Ôn Nhu người con giày rách dầm phụ này! Bớt ở trước mặt bốn phu nhân giả mù sa mưa! Người cho là bốn phu nhân sẽ tin tưởng lời của người?” Quan tâm nàng? Lý An Âm nàng không phải ngu xuẩn, nếu không phải trước đó Ôn Nhu đã hảo tính toán nàng, làm sao sẽ trùng hợp như vậy mang người xuất hiện ở trong phòng của nàng, để cho nàng mất hết mặt mũi?

” Âm muội muội vẫn là mau mau mặc xiêm y vào vào đã, khí trời đại hàn, để bản thân nhiễm lạnh sẽ không tốt đâu.” Ôn Nhu như trước ôn tồn, đôi mắt sáng sủa như nước mùa thu, thấy Lý An Âm không thể nhịn được nữa, lập tức vọt tới trước mặt Ôn Nhu giơ cao tay muốn tát vào mặt của Ôn Nhu!

” Tiện nhân người cảm miệng cho bốn phu nhân!”

” Âm phu nhân xin tự trọng!” Một tiếng lạnh lùng có bất kỳ ôn độ nào từ ngoài cửa truyền đến, khiến cánh tay đang giơ cao giữa không trung của Lý An Âm cứng đờ.

Khóe miệng của Ôn Nhu cong lên một đường, nàng biết hắn ở ngoài cửa, sẽ chờ lên tiếng, hắn đối với Lý An Âm có lực chấn kinh hơn nàng biết bao nhiêu lần, nếu không thái độ của nàng cũng không tốt như vậy đâu.

Lúc đang không có bất luận cái căn cơ nào bảo đảm mình có thể đủ cường đại, không thể lộ tài năng ra ngoài, đây là quy tắc sinh tồn của nàng.

29. Chương 29: Như Hà Giải Thoát

Editor: Luna Huang

Lông mày rậm của Túc Dạ hơi nhíu, sắc mặt tối lạnh đứng ở ngoài cửa, không dự định tiến vào phòng, cũng không dự định rời khỏi.

Ôn Nhu rất là thoải mái, nàng còn tưởng rằng Túc Dạ sẽ chỉ mang thân phận như một người ngoài cuộc đứng bên ngoài xem cuộc vui chứ không muốn ngăn lại, bất quá xem ra hắn có thân phận “người thay mặt của Bạch vương” cũng không phải không hề có tình cảm.

” Túc. . . Túc Dạ?” Khuôn mặt tức giận đến mặt đỏ lên của Lý An Âm dần dần trở nên trắng bệch, không thể tin nhìn Túc Dạ, bàn tay giơ lên giữa không trung liên tục cứng lại, xấu hổ đến cực điểm. Trong Bạch vương phủ, nàng có thể chỉ cao khí ngang đối mặt với bất cứ người nào, ngoại trừ nàng chưa từng thấy được Bạch vương, thì nàng cũng không dám ở trước mặt Túc Dạ lỗ mãng, thậm chí mỗi khi Túc Dạ ở trước mặt nàng cũng tận lực biểu hiện khiêm tốn, đơn giản là nàng hiểu rõ, thân phận của Túc Dạ trong vương phủ đại biểu một nửa Bạch vương, tuy rằng thân phận chỉ là một hạ nhân, thế nhưng cũng trăm triệu lần không thể đắc tội.

Tuy rằng nàng oán hận Ôn Nhu, nhưng thân phận của Ôn Nhu là Vương phi thật thật tại tại trên đầu nàng, cấp bậc là thân phận như thế này trăm triệu lần không thể vượt qua, mà nàng cư nhiên làm trò trước mặt Túc Dạ, mắng thẳng Ôn Nhu là tiện nhân giày rách, đây chẳng phải là trong vô hình đánh luôn lên mặt của Bạch vương sao, cái này làm sao không phải là đắc tội Túc Dạ? làm sao bảo nàng không lo lắng cho được?

” Túc Dạ gặp qua Vương phi, gặp qua Âm phu nhân.” Túc Dạ không trả lời Lý An Âm, lại giống như không có bất cứ chuyện gì phát sinh qua một dạng, hướng Ôn Nhu ôn nhu và Lý An Âm cung kính chấp tay, “Nghe nói Diệu Âm các bị kẻ cắp làm rối loạn, Túc Dạ biết chuyện liền đến.”

Nét mặt của Túc Dạ tuy là bình tĩnh, tâm trạng đối với Ôn Nhu nổi lên nghi vấn, hắn không nghĩ ra Ôn Nhu có thể đi qua Ngõa Phủ Lôi Minh thế nào có thể tùy ý Lý An Âm chỉ vào mũi của nàng mắng mà vẫn chỉ là ôn tồn đối đãi, rõ ràng hoàn toàn có năng lực xử trí Lý An Âm, lại hết lần này tới lần khác phải tìm hắn đến đây, hắn không nghĩ ra, mới vừa rồi Lý An Âm thẳng thắn mắng là nàng có ý để hắn nghe được, hay là nàng thực sự không có giải pháp? Hắn không tin nàng không hề có giải pháp xử lý, nàng đến tốt cùng suy nghĩ gì?

Gia gọi hắn gọi hắn chú ý cử động của Vương phi nhiều một chút, xem ra tất biết Vương phi này không đơn giản, chỉ là hiện nay nếu hắn đến đây, liền không thể khoanh tay đứng nhìn, huống chi, hắn vốn chỉ biết Âm phu nhân ngày thường trong Bạch vương phủ hiền lương bát tử (Luna: hung hăng cần quấy), chỉ bất quá không có chạm đến gia, hắn liền nhắm một mắt mở một mắt để tùy ý, thế nhưng hôm nay nàng dám vượt quá thân phận chỉ vào mũi của Vương phi lớn tiếng mắng chửi, rõ ràng là không đem gia để vào mắt, mặc dù Vương phi đã không hề có danh tiếng gì đáng nói, nhưng làm sao có thể để người khác đập lên đầu như vậy, đây không thể nghi ngờ là đang tát vào mặt gia một bạt tai, nếu là như vậy mặc cho Âm phu nhân khi dễ Vương phi, nếu truyền ra ngoài, chẳng phải là cho gia thêm một tầng danh tiếng xấu không thể xóa sạch sao?

Xem ra, nếu không quản giáo Âm phu nhân một chút là không được.

” Đại quân sự đến đây? Như vậy thật tốt, một lượt đến tiền đình thẩm tra kẻ cắp, không biết kẻ cắp này là ăn phải cái gan gì, dám đến Bạch vương phủ trộm vặt, suýt nữa sẽ phá hủy Âm muội muội thuần khiết.” Ôn Nhu nhìn mâu tử xinh đẹp của Lý An Âm, có chút tiếc rẻ nói rằng, “Âm muội muội nói xem, có đúng không?”

Ôn Nhu nói xong, hướng Lý An Âm nâng lên một cái chỉ có Lý An Âm có thể nhìn thấy nụ cười khê kia, sau đó xoay người, âm thanh nhàn nhạt vang vọng, “Âm muội muội vẫn là mau mau mặc xiêm y vào, cùng tỷ tỷ và đại quân sự cùng đi thăm tra kẻ cắp mới tốt, như vậy mới biết được Âm muội muội có còn thuần khiết hay không? Uống công phải gánh vác tội danh thông dâm.”

” Âm phu nhân, Túc Dạ ở thính chờ Âm phu nhân, đợi Âm phu nhân chỉnh lý thỏa đáng rồi đến tiền thính, mới thăm tra kẻ cắp.” Túc Dạ cúi đầu, rời khỏi.

Đợi Ôn Nhu cùng Túc Dạ hai người đi xa, Lý An Âm nhất thời yếu đuối trên giường hẹp, hai tay nắm thật chặt cổ tay của Cúc nhi, nhìn ánh mắt của Cúc nhi đã hoàn toàn không có thái độ hiệu trưởng bạt hổ ngày xưa, thay vào đó là sợ hãi.

Mà Cúc nhi lúc này cũng luống cuống, hiển nhiên mới vừa rồi nàng nói dối biện hoạ Ôn Nhu không có tin tưởng, hôm nay lại có cả đại quân sự Túc Dạ, mà vừa nghĩ tới nàng cùng Liên nhi đã từng cùng nam nhân kia thương lượng, nàng càng hoảng loạn, bất kể là tội danh thông dâm hay là hãm hại Vương phi, Âm phu nhân đều không kham nổi, hôm nay, biện pháp duy nhất chỉ có thể là ——

Nghĩ tới đây, Cúc nhi thoáng định tâm thần, vỗ vỗ tay của Lý An Âm trấn an nói: “Phu nhân đừng sợ, không có việc gì”

Cúc nhi nói phẳng phất như cho Lý An Âm ăn một viên thuốc an thần, Cúc nhi cùng Liên nhi từ nhỏ đi theo bên người nàng lớn lên, là tâm phúc nàng tín nhiệm nhất, cũng là trợ thủ đắc lực nhất của nàng, tại thời gian nàng không có đều là Liên nhi cùng Cúc nhi giúp nàng cầm chủ ý, cho nên đối với Liên nhi cùng Cúc nhi, Lý An Âm tuyệt đối là tin tưởng, huống chi lúc này ngoại trừ tin tưởng Cúc nhi ra, nàng không biết nên làm gì mới tốt.

Lúc này, Liên nhi thắm một tầng mồ hôi mỏng chạy từ ngoài vào, khi nhìn đến vẻ mặt sợ hãi cùng vẻ mặt lo lắng của Cúc nhi, nàng cùng Cúc nhi nhìn nhau gật đầu, sau đó vội vã ly khai.

Trước đó các nàng cũng đã nghĩ xong đường lui, nếu là sự tình không như dự liệu, liền giết người diệt khẩu, tuyệt không tuyệt không lưu lại người hại phu nhân!

Tiền thính, Lý An Âm còn chưa tới, Liên nhi đang cầm trà nóng đi tới trước mặt Ôn Nhu, cung kính đem ly trà đưa cho Ôn Nhu.

” Âm phu nhân còn chưa đến?” Ôn Nhu nâng chung trà lên, nhấp một cái, nhàn nhạt hỏi, nhất định là tận lực nghĩ cách ứng phó, cũng tốt, nàng cũng muốn xem một chút đến giờ phút này còn biện pháp tốt gì, trái lại nàng có hứng thú muốn biết.

Còn không Liên nhi đáp lời, liền nghe được thanh âm của Cúc nhi từ xa đến gần truyền đến, “Không xong! Không xong! Bệnh cũ của phu nhân lại tái phát hiện đang hôn mê bất tỉnh! Cầu Vương phi mau quay trở lại xem phu nhân!” Dứt lời người tới, Cúc nhi vẻ mặt khẩn cấp khóe mắt treo, đáng đáp vô cùng gấp gáp.

Nhưng mà Ôn Nhu chỉ là ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, sau đó tiếp tục uống trà, thản nhiên nói: “Sao? Âm phu nhân mới vừa rồi không phải là rất tốt sao? Sao đột nhiên liền bệnh cũ tái phát?”

Ôn Nhu nói xong, lại quay đầu nhìn thoáng qua Túc Dạ đứng ở trước mắt không xa, hỏi: “Âm muội muội có bệnh cũ sao? Đại quân sự có từng biết? Từ lúc vào phủ có từng tái phát không?”

Kéo dài thời gian? Cư nhiên dùng chiêu bệnh cũ tái phát này, xem ra Lý An Âm đích xác không thể đánh giá cao được.

Quả nhiên, Túc Dạ lắc đầu, “Túc Dạ chưa từng nghe nói Âm phu nhân có bệnh cũ.”

Nhìn Ôn Nhu không tin, Cúc nhi hiển nhiên nóng nảy, nàng vốn là cùng Liên nhi dự định, nàng đến báo cho Ôn Nhu biết Âm phu nhân té xỉu, sẽ nhân cơ hội Âm phu nhân bệnh cũ tái phát đột nhiên ngắt xỉu đưa Ôn Nhu cùng Túc Dạ dẫn tới Diệu Âm các, Liên nhi dùng thời gian cấp tốc đó giải quyết rồi nam tử kia rồi tạo thành hấn sợ tội tự sát, chết không đối chứng, Âm phu nhân nhất định vô sự.

Từ việc tối nay, các nàng liền hiểu rõ Vương phi này không phải là nữ nhân ngực lớn nhưng không có đầu óc, muốn trước mặt nàng cùng đại quân sự Túc Dạ lấy một cái mạng không phải là một chuyện dễ, chỉ có

thể coi đây là mượn cớ đưa đi mới có thể hành sự, mà xem tình hình hiện nay, hai người không hề có ý tứ đi xem Âm phu nhân, nên làm thế nào cho phải đây?

” Hối Vương phi, hối đại quân sự, bệnh này của phu nhân là từ trong bụng mẹ ra, sẽ không phải lúc nào cũng tái phát, vốn tưởng rằng đã tốt rồi, có lẽ là tối nay bị kinh hách cực lớn nên đột nhiên tái phát, mà mỗi lần phu nhân phát bệnh sẽ rất nguy hiểm, phu nhân. . . Phu nhân hiện nay rất nguy hiểm a!” Cúc nhi nói, trước mặt Ôn Nhu quỳ xuống khóc, dập đầu, “Cầu Vương phi mau quay trở lại xem phu nhân đi!”

Phu nhân đầu gối cũng là nữ nhi của Hình bộ Thị lang, đường đường là thiếp thất của Bạch vương, sinh mệnh sẽ nguy hiểm bất cứ lúc nào sẽ làm người khác chú ý!

“Nguy hiểm bất cứ lúc nào?” Đôi mi thanh tú của Ôn Nhu chau một cái, ngược mắt, nhìn Cúc nhi, trong lòng cười nhạt, thực sự là biết chọn thời gian nguy hiểm, Lý An Âm quả yếu đuối thật như vậy, sợ đã sớm chết rồi, còn chờ đến hôm nay mới nguy hiểm sao? “Đã như vậy, còn không nhanh đi thỉnh đại phu? Bổng Vương phi cũng không có bàn tay tiên thánh.”

” Vương phi. . .” Cúc nhi nóng nảy, Liên nhi cũng gấp, cùng kêu lên, không đi như vậy, chiều kia phải làm sao?

Thế nhưng dưới mí mắt của nhiều người như vậy, chiều đó có thể sử dụng được sao?

30. Chương 30: Thức Phá Chuyết Kế

Editor: Luna Huang

” Là người! Là kẻ cắp như người hại tính mạng của phu nhân bị đe dọa! Nói mau là ai sai sử người tới phu nhân!” Liên nhi mắt thấy Ôn Nhu không có ý tứ đến Diệu Âm các, liền lập tức quỳ xuống đất hướng nam tử kia nhào qua, hung thần ác sát, đáng đáp bất bình giận dữ.

Bỗng nhiên, ngón tay của Liên nhi xuất hiện một cây ngân châm rất nhỏ người khác không thể nhìn thấy được, chỉ cần nàng có thể tiếp cận đến bên người nam tử, đem ngân châm này đẩy vào bất kỳ bộ vị nào trên thân thể của hắn, liền có thể liền có thể tạo thành biểu tình hắn sợ tội uống thuốc độc tự sát, đây là ngày ấy phu nhân xuất giá, lão gia tự mình giao cho trên tay nàng, lúc đó lão gia không nói thêm gì, chỉ nói không đến lúc tuyệt đối không được dùng đến, hiện tại phu nhân thật sự xảy ra chuyện, nếu còn không dùng e là sau này sẽ không có cơ hội dùng nữa.

Mà động tác của Liên nhi làm sao tránh khỏi tầm mắt của Ôn Nhu đích, mới vừa rồi Liên nhi bưng trà cho nàng, cánh tay phải của Liên nhi hơi lộ ra sự cứng ngắc, nàng chỉ biết tay áo của Liên nhi có cất giấu đồ, nhưng không nghĩ đó sẽ là một ngân châm nhỏ như vậy, là muốn dưới mắt của nàng giết người giết khẩu sao, các nàng cho rằng có thể dễ dàng như vậy sao?

Vì vậy, lúc Liên nhi sắp tiếp cận nam tử, Ôn Nhu đem ly trà trong tay cố sức giương lên, trong ly trà nước trà nóng hồi liền không chút do dự hướng nam tử quỳ gối cách đó không xa, phẩy đến mặt của nam tử, nước trà nóng khiến nam tử kêu lên một tiếng, thân thể cứ như thế mà ngã xuống.

Mà giờ khắc này, ngân châm trên ngón tay của Liên nhi sắp đến gần, mắt thấy đâm vào cổ của nam tử, lại vì trong nháy mắt nam tử nghiêng thân thể tránh thoát, ngân châm cứ như vậy hướng gia đình trong coi phía sau nam tử bay đi, trong nháy mắt cũng may không có rơi vào chân của nam tử.

Liên nhi hoảng hốt, trong lòng đến cực độ cũng không ổn, ngã vào trên người nam tử.

Tất cả những việc đó, chỉ xảy ra trong nháy mắt, Ôn Nhu đem tách trà trong tay buông xuống, hướng Liên nhi phẫn nộ quát: “Bổng Vương phi còn chưa thẩm tra, không phải do một mình thị nữ như người lỗ mãng! Người đến, đem thị nữ này kéo lên! Bữa bãi lỗ mãng không hề có quy củ, đợi bổng Vương phi thẩm tra thẩm kẻ cắp này xong liền xử trí người!”

“Tính mạng của Âm phu nhân đang bị đe dọa, còn không nhanh đi thỉnh đại phu, còn quỳ ở chỗ này làm gì?” Ánh mắt sắc bén của Ôn Nhu quét đến Cúc nhi, “Nếu Âm phu nhân tới không được, vậy liền không cần chờ nữa, nhanh lên thăm tra kẻ cấp này để sự việc nhanh chóng kết thúc.”

Cúc nhi cho rằng Liên nhi đã làm xong chuyện, cũng không kịp nhìn khuôn mặt đang bị kinh khủng muôn dạng của Liên nhi đã vội vã xin cáo lui đi về phía Lý An Âm báo tin, chỉ cần chưa đầy nửa nén hương, nam tử chắc chắn sẽ mất mạng, nàng không sợ Ôn Nhu có thể thăm tra ra được cái gì, ngược lại chung quy sẽ là chết không đối chứng.

”Đại quân sự, việc này có liên quan đến hậu viện, nói vậy đại quân sự sẽ không ngại ta đến thăm chứ?” Cho Túc Dạ mặt mũi, không có bất luận chỗ hồng gì.

”Vương phi là nữ chủ nhân của Bạch vương phủ, tất nhiên là do Vương phi xử lý mới thỏa đáng, Túc Dạ bất quá là sau khi thăm tra đem tất cả sự thể báo cho Vương gia biết mà thôi, không dám độc quyền.” Túc Dạ trả lời khéo.

”Như vậy, đại quân sự ngồi xuống, đợi xử trí xong kẻ cấp này bẩm báo cho Vương gia là được.” Nếu như việc này để Túc Dạ xử lý, tất sẽ bận tâm mặt mũi của Hình bộ Thị lang mà không dám đem luật Đại Di ra áp dụng với Lý An Âm, mà nàng đến xử trí liền không như vậy, thời khắc này nàng phải để cho Lý An Âm biết có thể nhào đến cản nàng một ngụm thì phải biết trước hậu quả, những cái khác không nên bận tâm, không cần lưu mặt mũi cho bất luận kẻ nào, về phần Bạch vương vậy như thế nào nói cùng Hình bộ Thị lang, cái này không liên quan đến nàng rồi.

Mà nam tử đang quỳ gối, nghe đám người Ôn Nhu đối thoại, đã sợ hãi vài lần, kinh sợ đến đã quên cả bản thân đến cùng đến đây là muốn làm gì, mà hiện nay nên làm cái gì bây giờ, nếu không phải mới vừa rồi tách trà kia vẩy nước trà lên mặt mình, hấn sợ rằng hồn vẫn chưa tìm lại được.

Hắn nghe được thanh thanh sở sở, nữ tử trước mặt cả người tản ra khí tức băng hàn Thiên Tiên này được người khác gọi là “Vương phi”, mà cổ chủ của hắn nhìn thấy nữ tử mạo mỹ này chỉ có bộ dáng kính cẩn cẩn thận, nữ chủ nhân của Bạch vương phủ. . . Đó chính là nói, nơi này là Bạch vương phủ? Nơi hắn đang ở chính là Bạch vương phủ? Mới vừa rồi dưới thân của hắn chính là thiếp thất của Bạch vương gia?

Biết trước lúc đầu hắn sớm hỏi rõ chuyện này! Có gì? Vì một trăm lượng bạc đem bản thân rơi vào hoàn cảnh khó thoát tội như vậy? Lúc này, cổ chủ còn có thể bảo vệ hắn sao?

”Nói, người là người phương nào, đêm khuya xông vào Bạch vương phủ, là có mục đích gì? Lại là thế nào đi vào Bạch vương phủ?” Ôn Nhu ngồi ở chủ vị, diện vô biểu tình, mắt nhìn xuống nam tử trước mặt quỳ gối nam tử trước mặt, tỏa ra một loại áp lực vô hình, lạnh lẽo xuyên thấu lưng của nam tử, để hắn cảm thấy lạnh, mà ngay cả ngẩng đầu nhìn Ôn Nhu cũng không dám, rất sợ va chạm vào nhãn thần vô tình, có thể lập tức khiến hắn phần thân toái cốt (Luna: thịt nát xương tan)

Túc Dạ cũng bị thần tình lúc này của Ôn Nhu làm giật mình, cả người Ôn Nhu tản ra khí tức lạnh lẽo, thẳng Túc Dạ có loại ảo giác, phảng phất như gặp được chủ tử nhà mình, sau đó hắn lại lắc đầu, tâm trạng cảm thấy buồn cười vì mình lại bị ảo giác này, Vương phi có thể đi qua Ngõa Phủ Lôi Minh khiến cho hắn có một cái nhìn khác đối với nàng mà thôi, làm sao có thể sánh cùng gia, bất quá trong nháy mắt chỉ là cảm giác sai thôi.

Ôn Nhu đối với người khác hoàn toàn vô giác, bất quá là nàng đang đối mặt với một tin tức có giá trị nhất, chút bất tri bất giác khí tức sát thủ của nàng sẽ tự nhiên khuếch tán.

”Vương, Vương phi tha mạng! Tiểu dân, tiểu dân không biết, không biết nơi này là Bạch vương phủ!” Sau khi nghe xong Ôn Nhu lạnh đến cứ như muốn lấy mạng của người khác vậy, nam tử bất chấp gương mặt bị nước trà làm phồng, vội vã ngã nhào xuống đất, ngay cả lời nói đều cơ hồ nói không rõ, cái trán liên tục rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo cầu xin tha thứ, “Vương phi tha mạng! Vương phi tha mạng!”

”Bổn Vương phi không cần nghe người cầu xin tha thứ, mau chóng trả lời thành thực! Bằng không, trực tiếp loạn côn xử tử.” Thanh âm của Ôn Nhu không lớn, lại đủ để hù dọa gan của nam tử, mà thính tử cả đám người nghe xong hô hấp cũng không dám, bọn họ đã biết Vương phi xử lý Tô tử cùng thị nữ kia như thế nào, không biết đối với người lại dám thông dâm với Âm phu nhân xử trí thì như thế nào, tuy rằng,

Cúc nhi hô to là nam tử muốn khinh bạc Âm phu nhân, nhưng là bọn họ đều thấy rõ ràng, ai sẽ tin tưởng lời của Cúc nhi, huống chi là Vương phi.

Trái lại Ôn Nhu cảm thấy nàng không cần tốn nhiều sức liền có thể đem Lý An Âm diệt trừ, nam tử trước mặt nhất như chuột vậy, tất là người rất sợ chết, chớ nói chi là có thể gánh trọng trách, muốn trong miệng hần hoi ra, không khó.

” Tiểu dân. . . Tiểu dân Vương Thăng. . .” Vương Thăng khó khăn nuốt nước miếng một cái, gơ cánh tay lên thăm mồ hôi lạnh đã xuất hiện đầy trên trán, “Tiểu dân đêm khuya đến Bạch vương phủ, là. . . Là vì người trong lòng mà đến!” Bất cứ giá nào! Lúc này hần chỉ có thể trông cậy vào cổ chủ, thế nhưng cổ chủ đã thông báo đã thông báo bất luận phát sinh chuyện gì đều một mực khẳng định vì người trong lòng mà đến, lúc đó có được bạc, nghĩ cùng người hẹn hò thì sẽ phát sinh tiếp chuyện gì, liền như thế đáp ứng, hiện nay hần liền ôm hy vọng này chờ cổ chủ có thể cứu có thể cứu.

” Người —— người nói vậy!” Liên nhi bị hai thị nữ giữ chặt, nghe được Vương Thăng nói như vậy, lập tức vì Lý An Âm biện giải, trong lòng từ lâu lòng nóng như lửa đốt, các nàng thế nào có thể tìm một người như thế cơ chứ? Không thấy các nàng ở đây đều là vì là phu nhân biện hộ sao? Cư nhiên như thế không biết biến báo mà còn can các nàng một ngụm nữa? “Vương phi! Kể cấp này ăn nói bừa bãi! Vương phi không nên tin hần!”

” Bốn Vương phi thăm người, không phải do không phải do một mình hạ nhân như người lẩm miệng, người đến, vả miệng.” Mắt liếc nhìn Liên nhi, lạnh lùng hạ mệnh lệnh, sau đó nhàn thần chuyển qua trên người Vương Thăng, “Vương Thăng, bốn Vương phi cho phép người ở đây người ở đây hảo hảo trả lời bốn Vương phi, quay ra sau xem thật kỹ một chút.”

Nghe vậy, Vương Thăng không dám chống lại, chỉ có thể chậm rãi quay ra phía sau xem.

31. Chương 31: Tọa Thực Tội Danh

Thông dân chi tội là tử tội của Đại Di, hãm hại chủ thượng chi tội mặc dù không phải là tử tội, so với tử tội còn đáng sợ hơn, như vậy, là vì để phòng có loại tiểu nhân vì muốn cậy quyền người khác mà hãm hại chủ thượng làm chuyện xấu xa.

Dựa theo luật lệ của Đại Di, phạm là người có tâm tư muốn đang hãm hại chủ thượng, một khi bị phát hiện thì bị lưu đầy, nếu là phó thác cho người khác hành động, nữ tử sung quân kỹ, nam tử sung đến biên thành làm nô lệ cả đời, cũng vì pháp luật nghiêm ngặt như vậy, ở Đại Di cực ít phát sinh những chuyện dĩ hạ phạm thượng này.

Tối nay, Lý An Âm muốn đẩy cho Ôn Nhu một tội danh thông dân, để Ôn Nhu tiêu thất triệt để trước mắt nàng.

Cũng có nghĩa là, hôm nay Ôn Nhu có sự trợ giúp của Nghiêm Vô Ly có thể nói là dễ dàng làm xong rồi, nhưng mà, nếu Lý An Âm muốn đưa nàng vào chỗ chết, như vậy loại thủ đoạn ăn miếng trả miếng này của nàng chẳng qua chỉ là cấp cho Lý An Âm càng tận hứng thôi.

Đây là phương thức xử thế của Ôn Nhu, người bên ngoài nếu là đúng vô hại, nàng tắc sẽ không đi dẫn đo bất luận kẻ nào, nếu đối với nàng cấu thành nguy hại, dù cho chỉ là một chút, nàng sẽ hoàn trả gấp bội, càng làm cho đối phương trước mắt hoàn toàn tiêu thất, huống chi là đã tính kế luôn cả mạng của nàng, nàng không hảo hảo “Hầu hạ” một phen, như thế nào không làm bản thân thất vọng?

Vương Thăng vừa quay đầu, nhìn đến gia đình vốn là đứng sau lưng hần trong chớp mắt ngã ầm ầm xuống đất, hai mắt của gia đình nổi lên, đôi môi tím tái khóe miệng chảy ra máu, để Vương Thăng nhất thời kinh khủng đầy mặt đen như than chì, sợ đến quỳ cũng bất ổn, trực tiếp ngã ngửa trên mặt đất, đôi môi sợ hãi run đến trắng bệch, nửa ngày không nói ra được một câu, mà bọn hạ nhân ở thính tử càng hoảng sợ loạn cả lên, có thị nữ nhất gan ngất đi.

Vương Thăng không nghĩ ra, người sống sờ sờ làm sao đột nhiên sẽ như vậy được chứ? Cái này có đúng hay không nói cho hần biết, sau một khắc hần cũng sẽ biến thành như vậy?

” Đứng vội tranh cái âm ỉ!” Túc Dạ trước sau như một cau mày, nhìn bọn hạ nhân hốt hoảng khi thấy gia đình chết vội, từ trên ghế đứng lên phần nộ quát.

Mi tâm của Túc Dạ càng nhú một tầng, mới vừa rồi không phải hẳn không có nhận thấy được cử động nhỏ của Liên nhi, thế nhưng hẳn đoán rằng Liên nhi cũng không có lá gan lớn như vậy dám ở dưới mắt của hắn giết người diệt khẩu, nhưng không nghĩ, Liên nhi cứ nhiên lớn gan như vậy, mà từ khuôn mặt không một tia kinh ngạc nào của Vương phi, đúng là sớm nghĩ đến Liên nhi sẽ dùng chiêu này rồi, nhìn thấy ngân châm giấu ở ngón tay của Liên nhi, có thật chỉ là đại tiểu thư của Trần Quốc Công phủ không?

” Vương phi, thỉnh người cho phép Túc Dạ dời sẽ chết ra khỏi thính tử.” Túc Dạ hướng Ôn Nhu chấp tay xin chỉ thị.

” Chậm đã.” Ôn Nhu phảng phất không có nhìn thấy gia đình ở phía sau Vương Thăng đã chết một dạng, chỉ khép hờ mắt lại, nguyên bản mâu tử nhất thời chứa đầy tinh quang, phảng phất như chim ưng bay liệng trên trời cao nhìn chăm chú vào con mồi trên mặt đất, kẻ khác sợ khó trốn thoát, ”Vương Thăng, người cũng biết dựa theo luật lệ của Đại Di, tội thông dâm phải làm luận xử thế nào?

Trời đông giá rét mồ hôi của Vương Thăng ướt đầm đầu, một lần nữa trên mặt đất cúi người, không dám ngẩng đầu.

” Hồi, hồi Vương phi, tội danh thông dâm, xử tử. . .” Vương Thăng trên mặt đất trọng trọng dập đầu một cái rất vang, không biết Ôn Nhu đã thử vấn, vì sao còn muốn cho hắn nhìn gia đình sau lưng, chẳng lẽ là muốn tại Bạch vương phủ tử hình kết liễu hắn?

” Hảo, nếu, vậy bốn Vương phi hỏi người một lần nữa, người tới đến Bạch vương phủ, thật là vì người trong lòng mà đến?” Ôn Nhu ngay thẳng ngồi ở chủ vị, đầu chỉ như là một tiểu thư khuê các danh môn, khí thế kia uy nghiêm vậy so với công đường phán quan, lại thực khiến Túc Dạ lấy làm kinh hãi, chớ đừng nói gia đình thị nữ còn lại trong thính tử.

Nếu Vương Thăng này thật tin tưởng Cúc nhi Cúc nhi có thể cứu hắn mà một mực chắc chắn cùng Lý An Âm có gian tình, trên Lý An Âm còn có Hình bộ Thị lang, nhất định sẽ không bị xử tử, nhiều lắm chỉ là bị vứt bỏ mà thôi, cái này chẳng phải là gây thù hằn cho mình sao? Chẳng phải là cho đối phương cơ hội trở dốt? Y theo tính tình của Lý An Âm như vậy, muốn nàng không đấu với nàng là chuyện không thể nào, cho nên nếu nàng xuất thủ, cần phải cho Lý An Âm vĩnh viễn không có cơ hội trở mình, không lưu lại hậu hoạn cho mình.

” Hồi Vương phi, tiểu, tiểu dân. . .” Vương Thăng hoang mang lo sợ.

” Bốn Vương phi cho phép người ngầm nghĩ thật kỹ trước khi trả lời.” Nàng cũng không chờ mong Vương Thăng cho nàng một một đáp án khiến nàng không hài lòng, sau đó hướng Túc Dạ nhìn, “Phiền thỉnh đại quân sự, tiến lên nhìn người chết một cái, nhìn xem có thể đoán được nguyên nhân cái chết không?”

” Hồi Vương phi, tối nay trong vương phủ tự lập công đường đã là có cử chỉ không thích hợp, hiện tại khám nghiệm khám nghiệm tử thi càng không thích hợp.” Túc Dạ không có tiến lên kiểm tra người chết, chỉ là đứng tại chỗ ứng phó nói, “Huống hồ, Túc Dạ không hiểu y lý, nếu Vương phi thật muốn khám nghiệm tử thi, xin hãy trước đưa một phong thư đến quan phủ, mời người khám nghiệm tử thi đến.” Túc Dạ mơ hồ đoán được mục đích của Ôn Nhu, nếu không ngăn lại, Hình bộ Thị lang nhất định phải hoàn toàn hướng về phía Thanh Vương gia.

” Nga? Nếu đại quân sự tâm có điều cố kỵ, như vậy liền không nhọc đại quân sự phí công rồi, bốn Vương phi tự mình nghiệm.” Ôn Nhu nhìn Túc Dạ, chậm rãi đứng lên, trong giọng nói lộ ra một loại sắc bén vốn có, “Về phần quan phủ, về phần tự lập công đường vừa nói, nếu là Vương gia trách tội truy cứu xuống, bốn Vương phi một mình chịu trách nhiệm.”

Túc Dạ, hảo, là một người trung thành hộ chủ, hẳn có điều cố kỵ, như vậy nàng liền không làm khó dễ hắn, thế nhưng muốn ngăn cản nàng xử trí Lý An Âm, không có khả năng!

” Vương phi!” Mắt thấy Ôn Nhu muốn tự mình khám nghiệm tử thi, Túc Dạ lập tức lên tiếng ngăn lại, không nghĩ đến nàng còn có bản lĩnh này, riêng là thân phận Bạch vương phi này của nàng, có thể nào tùy ý dúng vào xui xẻo của tử thi! “Mới vừa rồi là Túc Dạ tâm có điều cố kỵ, mới có thể nói vậy, thi thể này

Vương phi trăm triệu lần không được đụng chạm, nếu Vương phi thật muốn vào thời khắc này khám nghiệm tử thi, Túc Dạ liền cũng vâng theo ý tứ của Vương phi.”

” Hảo, nếu đại quân sự nói như vậy, bốn Vương phi liền không tự mình động thủ, bất quá cũng không cần mới đại phu khám nghiệm tử thi, đại quân sự cũng không hiểu được y lý, chiếu theo lời của ta đi làm là được.” Không cần thiết hao tổn thời gian cho việc khám nghiệm tử thi, mục đích của nàng không phải là muốn khám nghiệm tử thi.

Túc Dạ cau mày, lại không nói gì nữa, chỉ ứng tiếng: “Vâng.”

Ôn Nhu đi tới bên cạnh người chết, nhìn mặt trạng người chết, lạnh lùng nói: “Hai mắt nổi lên, đôi môi đen thui, máu trong miệng cũng đen sẫm, huyết mạch thanh hắc nổi lên, hiển nhiên trúng độc.”

(Luna: Sợ tử luôn @@ nhanh như vậy đã phán quyết rồi.)

” Mà một khắc đang ở trước, hắc vẫn còn tốt đẹp đứng ở chỗ này, bất quá chỉ chốc lát, nguyên bản một người đang sống sờ sờ cư nhiên dưới ánh mắt của nhiều người như vậy trúng độc mà chết, thử nghĩ, ai có thể làm được?”

” Thứ nhất, sẽ không có chuyện hắc tự uống thuốc độc tự sát, thứ hai, hung thủ là những người có mặt trong tình tử này.” Ôn Nhu không muốn quanh co lòng vòng, tự nhiên cũng nói trắng ra, chỉ là tiếng nói của nàng vừa dứt, mọi người sợ hãi quay mặt nhìn nhau, tâm trạng âm thầm đoán, Ôn Nhu lại tiếp tục nói, “Thứ ba, hung thủ đương nhiên sẽ ở cạnh người chết.”

” Đại quân sự, mời xem trên đầu gối chân trái có một lỗ nhỏ sâu hai tấc,” Ôn Nhu nhìn Túc Dạ, “Đại quân sự, ta tin tưởng người nhất định có thể thấy được.” Cho nên không cần nói trắng ra, hắc cũng tự hiểu rõ nàng muốn nói là cái gì.

Lúc Túc Dạ dùng tay phải đề chân trái của người chết, đúng là có lỗ thủng sâu hai tấc trên đầu gối, lòng bàn tay dùng lực, quả là có một ngân châm cực nhỏ dần dần lạnh lẽo lộ ra.

” Vương Thăng, người có thể trả lời cho bốn Vương phi đáp án của người.” Ôn Nhu tiếp nhận khăn tay do Duẫn nhi đưa tới, khom người nắm ngân châm, sau đó một lần nữa ngồi xuống chủ vị, mâu khê nâng, lời tuy vẫn Vương Thăng, ánh mắt rơi vào trên người Liên nhi.

32. Chương 32: Tọa Thực Tội Danh 2

Editor: Luna Huang

” Vương Thăng, có thể nhìn thấy ngân châm này chứ?” Ôn Nhu nhìn chăm chú vào ngón tay đang cầm ngân châm, sau đó liếc mắt nhìn Vương Thăng, “Chính là ngân châm nhỏ này trong nháy mắt lấy đi tính mạng của một người, thử nghĩ, nếu ngân châm này không phải đâm vào chân của gia đình, mà là đâm vào cổ của người, người bây giờ sẽ thế nào?”

Nàng đã đem trật tự phân tích thấu triệt, coi như là kẻ ngu si, cũng phải biết đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Nghe lời nói của Ôn Nhu , Vương Thăng run rẩy kinh hắc bàn tay cứng ngắc sờ lên cổ của mình, thử nghĩ nếu là ngân châm không phải đâm vào chân người phía sau mà là đâm vào cổ của hắc, như vậy lúc này, người nằm ở chỗ này chính là hắc!

Vậy ——

Lưng của Vương Thăng từ lâu trở nên lạnh, hắc không phải còn không biết đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra, tất là có người sợ hắc nói ra bí mật, muốn trước đó giết hắc diệt khẩu, người muốn trừ khử hắc chỉ có ——

Vương Thăng theo bản năng quay đầu nhìn Liên nhi, ở đây không có người nào nhận thức hắc, chớ nói chi là muốn lấy tính mạng của hắc, chỉ có các nàng, cổ chủ của hắc, hơn nữa, mới vừa rồi người bên cạnh hắc chỉ có nàng!

Hồi tưởng lại mới vừa rồi ly trà kia đột nhiên lại hắt nước trà lên mặt mình, hiện nay Vương Thăng mới hiểu rõ mọi chuyện! Nếu không có nước trà nóng kia làm hấn chao đảo ngã xuống, vậy ngân châm tất sẽ bị đâm vào cổ hấn!

Không nghĩ tới, các nàng thỉnh hấn làm việc, cho hấn trăm lượng bạc chính là mua tính mạng của hấn! Đã như vậy, người vô tình, liền đừng vội trách hấn trở mặt, chuyện cho tới bây giờ, phải bị luận tội, cũng đừng mơ tưởng chỉ để một mình hấn chịu trách nhiệm!

Nghĩ đến chỗ này, Vương Thăng trái lại bình tĩnh lại, quỳ ngăn ngăn, dập đầu trên mặt đất, nói: “Vương phi, nếu là tiểu dân nói thật, Vương phi có thể sẽ khoan hồng cho tiểu dân không?”

Ôn Nhu nhẹ nhàng hít một hơi thở, dựa vào lưng tựa trên ghế, đôi mi thanh tú nhấc lên một cái, ánh mắt như trước sắc bén, “Nói như vậy, lời người mới vừa nói, không phải là lời nói thật?” Còn không xem là ngu xuẩn, rốt cục xem như là biết nàng muốn nghe sự thật, còn dám nói điều kiện.

” Vương phi thứ tội, tình phi đặc dĩ.” (Luna: bắt đặc dĩ mới phải nói dối.)

” Khá lắm tình phi đặc dĩ, nói như thế, người còn là cố ý lừa gạt?” Chuyện khiến nàng hận nhất, chính là đối phương nói điều kiện với nàng, nàng bắt quá là diễn trò, tìm một lý do danh chính ngôn thuận đem Lý An Âm xử trí, cứ cho là không có lời khai của hấn, nàng cũng có thể đem Lý An Âm loại trừ! “Người cho là người có tư cách cùng bốn Vương phi nói điều kiện? Người đến, đem người này đến quan phủ, để quan phủ thẩm tra.”

Quan phủ thẩm án, tội danh nhẹ nhất, tất cũng muốn mang đi biên quan lao dịch hai năm, Vương Thăng nghe được Ôn Nhu đem hấn đến quan phủ, thật vất vả mới tỉnh táo lại, liền bắt đầu hoảng loạn, liền tiếp dập đầu, “Vương phi chuộc tội, Vương phi chuộc tội, tiểu dân không cầu Vương phi sẽ khoan hồng xử trí, chỉ cầu Vương phi không nên đem tiểu dân đến Quan phủ, tiểu dân không phải có ý định giấu giếm! Tiểu dân sẽ nói thật!”

” Nói!” Sự kiên trì của nàng là có hạn.

” Sở dĩ tiểu dân đi tới Bạch vương phủ, là bởi vì có người dùng tiền bảo tiểu dân đến làm việc.” Vương Thăng nuốt hớp nước bọt, tận lực trấn an bản thân, “Chỉ là tối nay tiểu dân cũng không biết trước địa phương bản thân sẽ đến là Bạch vương phủ! Nếu như tiểu dân biết là Bạch vương phủ, cho tiểu dân một trăm lá gan, tiểu dân cũng không dám!”

” Như vậy người nói, người khác phó thác việc cho người sao?” Ôn Nhu trực tiếp đem lời nói vô ích của Vương Thăng loại bỏ, hỏi tiếp, “Người phó thác việc cho người là người nào?”

” Hôm qua buổi trưa, tiểu dân đang ở nhà mình trong phòng suy nghĩ thế nào kiếm chút ngân lượng, chợt có hai nữ tử cô gái trẻ tuổi đi tới nhà của tiểu dân, bảo là muốn thỉnh tiểu dân làm việc, tiền thù lao là trăm lượng bạc trắng, Vương phi biết, những người giống như tiểu dân vậy, trăm lượng bạc có thể đặt mua một đình viện cực tốt.” Vương Thăng bỗng cảm thấy có ánh mắt rét lạnh phóng lên người hấn, mới phát giác bản thân nói nhiều lời vô ích, vội vã nói tiếp, “Chuyện hai nữ tử đó nhờ tiểu dân làm, là. . . Là để buổi chiều tiểu dân đến phòng một mỹ phụ khuê các. . .”

Nói đến phần sau, âm lượng của Vương Thăng giống như có mang theo ý cười, tuy rằng ngày thường hấn phải dựa vào miệng để ăn cơm, thế nhưng hôm nay để hấn trước mặt nhiều người như vậy nói ra, hấn vẫn còn có chút xấu hổ, huống chi là lại là trước mặt nữ nhân đẹp như tiên tử này. . .

” Về phần, về phần người phó thác việc cho tiểu dân làm, là nàng!” Sở Ôn Nhu trách tội bởi vì hấn bởi vì hấn đang nói mà dừng lại, Vương Thăng một câu nói còn không kịp thở dốc, liền lại nói tiếp, nói xong lời cuối cùng, hấn ngẩng đầu, nâng tay lên, ngón tay chỉ vào Liên nhi!

Liên nhi nhìn Vương Thăng cư nhiên thực sự đem lời ra, vốn là lo sợ nhất thời trong lòng, vội vã quỳ trên đất, sợ hãi vì mình biện hộ: “Vương phi minh xét! Nô tỳ căn bản không nhận biết phổ phường danh giá! Chớ nói chi là ủy thác hấn làm việc! Huống chi, hiện tại Âm phu nhân mới là người bị vũ nhục, nô tỳ làm sao có thể tìm người đến chủ tử nhà mình! Mong Vương phi minh xét! Không nên tin Không nên tin lời nói của tiểu nhân!”

Liên nhi vừa nói ra, đến Vương Thăng cũng gấp, vội vàng tiếp lời nói: “Vương phi! Từng lời của Tiểu dân đều là thật! Nếu có bất kỳ câu nào là giả dối nhất định sẽ bị thiên lôi đánh chết! Chính là nàng! Tiểu dân sẽ không nhận sai! Nàng chính là người phó thác tiểu dân làm việc! Cùng nàng đi tìm tiểu dân còn có nữ từ mới vừa rồi nữa! Là các nàng cho trước tiểu dân năm mươi lượng bạc, chính mồm hứa hẹn sau khi chuyển thành công sẽ cho luôn tiểu dân số bạc còn lại là lượng bạc!”

” Người nói vậy! Nếu nói là ta cùng với ta cùng với Cúc nhi phó thác chuyện cho người làm vậy thì, người có thể có chứng cứ? Nói ngân lượng ta cho người, lại có thể có chứng từ?” Liên nhi biện luận, may là lúc đó nàng không có cho hắn bất luận chứng từ gì, bằng không lúc này nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội!

” Cái này ——” Vương Thăng ngữ kết.

” Liên nhi nói không phải không có lý, nếu người không có chứng cứ, đây cũng là tùy ý nói xấu người khác, hơn nữa chuyện người tự tiện xông vào Bạch vương phủ ý đồ làm bẩn Âm phu nhân, có thể trị người tội chết.” Sắc mặt của Ôn Nhu âm trầm.

” Vương phi minh xét! Những lời của tiêu dân nói là sự thật! Tuyệt không dám giả dối! Tiểu dân cũng không dám lấy tính mạng của bản thân ra để đùa giỡn!” Vương Thăng gấp đến độ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vã chỉ vào Liên nhi, “Nàng tự mình đưa tiểu dân vào! Nếu không chỉ dựa vào một mình tiểu dân sao có thể đi vào Bạch vương phủ được! Vương phi người phải tin tưởng tiểu dân a!”

Ôn Nhu nhìn Liên nhi rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng cong lên một cái, đương nhiên, nàng đương nhiên tin tưởng lời nói của Vương Thăng, nếu không nàng không cần lãng phí thời gian tới nghe tới nghe hắn biện bạch, bất quá là muốn Lý An Âm thua tâm phục khẩu phục mà thôi.

Chứng cứ, muốn các nàng thua tâm phục khẩu phục đương nhiên cần chứng cứ, Ôn Nhu đương nhiên biết các nàng sẽ không ngốc đến mức độ cấp cho Vương Thăng chứng cứ để lưu lại hậu họa, nàng đã sớm chú ý tới vật áo của Vương Thăng, chính là vì chờ Liên nhi nhắc đến cái “Chứng cứ” này.

” Vương Thăng, trong vật áo của người cất giấu cái gì, còn không mau lấy ra?” Có vật này, đó là nhân chứng vật chứng đều có rồi, nhìn các nàng có muốn nói dối thế nào nữa, Nghiêm Vô Ly cư nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, có thật không để cho nàng thắng được dễ dàng như thế.

—— đề lời nói bên ngoài ——

Lại lần nữa mạo phao cầu cất dấu ^__^

33. Chương 33: Tọa Thực Tôì Danh 3

Editor: Luna Huang

Khi Liên nhi nhìn Vương Thăng từ trong vật áo rộng xuất ra một hương nang đậm lục sắc, cả người nàng nhất thời xụi lơ trên mặt đất.

” Vương Thăng, nói, hương nang này là ai cho người?” Ôn Nhu lạnh mắt nhìn Vương Thăng có chút chưa tỉnh hồn lại, vắn hỏi.

Vương Thăng có chút lảng lảng nhìn hương nang trong tay mình, hắn nhớ kỹ lúc hắn ra cửa trên người còn chưa có kiện đồ này, đến tột cùng là lúc nào xuất hiện trong vật áo của hắn? Hơn nữa, là ai? Cái này thế nào hắn có trả lời câu hỏi của Vương phi?

” A! Cái này. . . Đây là. . .” Có thị nữ mắt sắc nhìn đến hương nang trong tay của Vương Thăng, không khỏi thấp giọng kêu thành tiếng, trong giọng nói thập phần kinh ngạc, “Đây là hương nang của Liên nhi! Ngày ấy ta nhìn thấy Liên nhi đeo ở trên người!”

” Ai đang nói chuyện? Tiến lên đây.” Ôn Nhu nhìn thị nữ đang cúi đầu trước mặt, mới hỏi: “Người xác định hương nang này là của Liên nhi?”

” Hồi Vương phi, nô tỳ không dám nói loạn, nô tỳ xác định hương nang này là của Liên nhi, ngày ấy nô tỳ còn cầm trên tay xem.” Thị nữ trả lời, khẩu khí cung thuận che giấu hận ý của Liên nhi đối với mình, Liên nhi y vào mình là tỳ nữ thiếp thân của Âm phu nhân vẫn đối với các nàng lớn tiến quát nạt, thậm chí động một chút là mang thân phận nhất đẳng của mình ra dọa các nàng, các nàng hận nàng không phải là chuyện ngày một ngày hai, hôm nay cơ hội như vậy đưa đến cho các nàng, làm sao lại có thể bỏ qua Liên nhi được.

” Liên nhi, người còn có gì để nói?” Ôn Nhu không có hỏi lại Vương Thăng hẳn là như thế nào có được hương nang, mà là nhìn sắc mặt trắng bệch từ lâu, cả người xụi lơ đến không biết nên làm thế nào cho phải của Liên nhi.

Nghe được lời nói của Ôn Nhu, Liên nhi không khỏi cả người run lên, một câu cũng không thể nói ra miệng.

Ôn Nhu không nhìn nàng nữa, mà là nhìn Vương Thăng, “Vương Thăng, người theo Liên nhi tiến vào vương phủ, có đúng không còn có ẩn tượng với cảnh trí quanh mình?”

” Hồi Vương phi, tiểu dân cái khác không được, trí nhớ lại cực tốt.”

Hảo, trái lại nàng sợ trí nhớ của hắn không tốt.

” Hảo, như vậy theo bốn Vương phi đi một chuyến.” Ôn Nhu đứng lên, hướng Duẫn nhi phân phó nói, “Duẫn nhi, người đến Diệu Âm các, đưa Âm phu nhân thỉnh đến Yên Thủy các, nếu như Âm phu nhân bệnh nặng thực sự khó có thể hạ tháp, liền sai người đem Âm phu nhân nâng đến.” Nàng không cần cho Lý An Âm mặt mũi nữa, không có nàng ở đây, đã là không có ý nghĩa rồi.

Dứt lời, hai gã gia đình áp giải Vương Thăng, theo Ôn Nhu đến Yên Thủy các.

Lúc mọi người đến trong viện của Yên Thủy các, Ôn Nhu sai người đưa Vương Thăng dẫn đến phụ cận nhìn thoáng qua, lúc Vương Thăng lại trở lại trước mặt Ôn Nhu, Lý An Âm cũng được Cúc nhi nâng đến.

Lúc Lý An Âm nhìn đến Vương Thăng còn sống sờ sờ, cực kỳ không thể tin nhìn Vương Thăng, nhìn lại người đang đỡ mình, đồng dạng Cúc nhi bất khả tư nghị, mới thở bình thường xong sợ hãi lại hiện lên, tay phải chăm chú bóp cổ tay của Cúc nhi.

” Duẫn nhi, ta không phải đã lệnh cho người sai người nâng Âm phu nhân đến sao? Sao còn để Âm muội muội tự mình đi đến?” Ôn Nhu mắt liếc nhìn Duẫn nhi, trách mắng, sau đó khôn ngoan quan tâm nhìn về mặt khiếp sợ của Lý An Âm, nói, “Âm muội muội, tỷ tỷ cũng không phải là không thương xót bệnh của người, thật sự là thị nữ của Âm muội muội phạm phải một chút tội, không mời muội muội tự mình đến là không được.”

Dứt lời, Ôn Nhu không quản Lý An Âm thế nào, liền hướng Vương Thăng hỏi: “Vương Thăng, mới vừa rồi người có từng đến chỗ này chưa?”

” Hồi Vương phi, tiểu dân mới vừa rồi quả thực đã tới nơi này.”

” Người xác định?”

” Tiểu dân xác định, vốn có Liên nhi cô nương dẫn tiến vào, chính là địa phương này, nhất là hai tầng lầu các như vậy, tiểu dân nhớ kỹ cực kỳ rõ ràng.” Vương Thăng ngẩng đầu chỉ vào nơi ở của Ôn Nhu, lại cúi đầu tiếp tục nói, “Chỉ là Liên nhi cô nương đi rồi, có một nam tử đem tiểu dân dẫn đi, nói là Liên nhi cô nương dẫn lầm đường, nên hắn mới đến dẫn tiểu dân đi đúng.”

” Nói như vậy, nếu là không có nam tử kia xuất hiện, người liền muốn đi vào hai tầng lầu các rồi?” Ánh mắt của Ôn Nhu như đao.

” Hồi Vương phi. . . là. . .” Vương Thăng luôn cảm thấy bầu không khí trong nháy mắt thay đổi rồi.

” Đại quân sự, đem Vương Thăng an trí tốt, để tránh khỏi có người lại muốn giết người diệt khẩu.” Ôn Nhu hướng Túc Dạ lạnh lùng phân phó một tiếng, sau đó nhìn phía Lý An Âm, “Âm phu nhân, có thể có lời muốn nói?”

” Muội muội không biết tỷ tỷ đang nói cái gì. . .” Vốn là hoảng loạn Lý An Âm bị Ôn Nhu hỏi đến bỗng nhiên thái độ lại càng hoảng sợ lại càng hoảng sợ hơn, dựa ở trên người Cúc nhi, làm ra dáng dấp y như là đang bệnh, nhu nhược đáp.

” Thật không?” Ôn Nhu cong lên một nụ cười nhạt, còn đem ngón châm trong tay hướng cổ tay của Cúc nhi phóng đến, Cúc nhi đột nhiên bị đau, theo bản năng buông lỏng ra hai tay đang nâng Lý An Âm, Lý An Âm một thời mất đi chỗ dựa, vì không muốn để cho mình ngã xuống đất, liền lập tức phản ứng, đứng vững vàng.

Lý An Âm theo thói quen xuất khẩu mắng: “Nha đầu chết tiệt kia! Muốn ngã chết bổn phu nhân sao!”

” Xem dáng dấp của Âm phu nhân, thật sự không giống như là người bệnh đến nỗi sinh mệnh đang bị đe dọa.” Ôn Nhu giễu cợt nói.

Lý An Âm mới phát hiện ra, rất xấu hổ, cũng may Cúc nhi rất nhanh đến nâng lấy nàng, nàng lại tiếp tục làm ra bộ dạng đang bệnh.

Ôn Nhu nhìn thấy phiền não, châm chọc nói: “Âm phu nhân vẫn là không nên giả nữa, đừng không cũng giả ra bệnh.”

” Người có ý tứ gì?” Lý An Âm vốn cũng không phải là một người chịu được tính tình của người khác, nghe nói Ôn Nhu châm chọc khiêu khích, có thể nào nuốt xuống được khẩu khí này, lập tức hỏi ngược lại.

” Đây chính là kế hoạch tốt của Âm phu nhân, vốn là muốn định cho bổn Vương phi thông dâm chi tội, nhưng không ngờ là suýt ăn luôn tội danh thông dâm này, ta nói có đúng hay không?”

” Ta, ta không hiểu người có ý tứ gì. . .” Nhìn hai tròng mắt của Ôn Nhu, đột nhiên Lý An Âm cảm thấy trong lòng rất là hoảng loạn.

Âm phu nhân không hiểu sao?” Nàng không tin nàng không hiểu, “Ta đây sẽ nói đến khi Âm phu nhân minh bạch mới thôi.”

” Nhưng nếu không có Âm phu nhân bày mưu đặt kế, ta không tin chỉ bằng vào Liên nhi một thị nữ nhỏ nhỏ có dám can đảm có lòng muốn giết hại Vương Thăng, mà Liên nhi vì sao muốn giết Vương Thăng diệt khẩu, bất quá là sợ Vương Thăng nói ra những lời không nên nói, về phần tại sao sợ, ta nghĩ Âm phu nhân so với ai khác cũng là rõ ràng hơn, mà lúc Vương Thăng tiến vào phủ, trước tiên là đến Yên Thủy các này của ta, mà người trung gian nếu là không có sự cố ngoài ý muốn, như vậy Vương Thăng hiện tại sẽ nằm ở trên giường của ta, như vậy giờ này khắc này chính là thời gian Âm phu nhân đưa ta vào chỗ chết.”

Nhìn sắc mặt của Lý An Âm dần dần trắng bệch, Ôn Nhu tiếp tục lạnh lùng nói. “Mà vừa vặn người trung gian này lại để cho Vương Thăng nằm trên giường của Âm phu nhân, Âm phu nhân vì phòng Vương Thăng đem chuyện của Liên nhi cùng Cúc nhi khai ra sẽ bắt lợi cho bản thân, liền nổi lên sát tâm, đáng tiếc, kế hoạch giết Vương Thăng lại không thành.”

” Âm phu nhân vọng tưởng sẽ mang tội danh đổ lên đầu của hai thị nữ nhỏ là Liên nhi cùng Cúc nhi, ta không tin Âm phu nhân không có bày mưu đặt kế, hai thị nữ nhỏ kia có bao nhiêu lá gan mà muốn mưu hại Bạch vương phi, huống hồ, Bạch vương phi không phải người nào cũng có thể bước vào, nếu là trước đó không có người dẫn, Vương Thăng làm sao có thể bình yên trước mắt nhiều hạ nhân tiến vào được Yên Thủy các của ta?”

” Hướng gia đình trong phủ tra cái cái, liền có thể biết được, Âm phu nhân, có còn gì muốn nói?”

” Không phải là muốn ta ngồi vững cái tội danh thông dâm, đem ta diệt trừ sạch sẽ sao? Ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, hiện tại Âm phu nhân mưu hại chủ thượng chi tội, Âm phu nhân, hay là bồi tội, ta sẽ lưu lại cho người một cái mạng.”

” Ôn Nhu! Cha ta là Hình bộ Thị lang! Người cho là có thể được như người mong muốn soa?” Lý An Âm tuy rằng sợ, thế nhưng nàng tin tưởng, cứ cho là sự tình bại lộ, Ôn Nhu cũng không dám lấy mưu hại chủ thượng chi tội ra xử trí nàng.

” Thiên tử phạm pháp cùng tội với thứ dân, những lời này Âm phu nhân cũng là rõ ràng đi, bất quá người chỉ là thứ nữ, tội danh mưu hại chủ thượng lại ở trên người của người, lại nhiều ánh mắt nhìn thấy như vậy,

dựa theo luật lệ của Đại Di xử trí người, cứ cho là người bản lĩnh bẩm báo trước mặt thánh thượng, người tuyệt đối không được miễn giảm!” Muốn lấy Hình bộ Thị lang ra áp chế nàng, nàng cho rằng có thể sao? Buồn cười đến cực điểm.

Nhìn Lý An Âm xui lơ trên mặt đất nói không nên lời, khoe miệng của Ôn Nhu vung lên độ cung hoàn mỹ. Muốn đấu cùng nàng, luyện thêm mười năm nữa rồi bàn lại!

Túc Dạ, việc này phải thật tốt truyền đạt cho Bạch vương, hảo hảo cho hắn biết trong vương phủ của hắn đến tột cùng chứa người nào, bất quá, nói không chừng nàng sẽ bởi vì vậy mà đắc tội hắn.

Cũng nói không chừng, hắn sẽ cảm tạ nàng.

34. Chương 34: Tâm Tư Thù Minh

Bầu trời màu đông luôn luôn mờ mịt, cứ cho là không có gió không có tuyết rơi, cũng cực kỳ hàn lãnh.

Ở sâu trong Ngõa Phủ Lôi Minh, ở giữa lầu các tầng hai một cánh cửa khép hờ, trên đầu cửa có một miếng gỗ đàn dây, trên đó chỉ có động một chữ ‘Thư’ mạ vàng, hiển nhiên đây là một gian thư phòng, mà nếu đẩy cửa ra đi vào trong nhìn lại, liền sẽ phát hiện toàn bộ lầu các tầng hai đều là liên thông, ở giữa không có bất kỳ vách ngăn bằng gỗ nào, chính tề toàn bộ giá sách đều có màu nâu.

Mà giờ khắc này, Lãnh Triệt đang ngồi ở đối diện cửa đọc sách, cầm bút lông viết cái gì, bên cạnh hắn, hai bên đặt hai chậu than, trước bàn đọc sách hai bước hơn cũng bày một chậu than, như vậy, Túc Dạ đứng ở trước mặt Lãnh Triệt cảm thấy có chút khô nóng.

” Gia, Vương phi cứ như vậy xử trí Âm phu nhân, sợ Lý đại nhân sẽ quy hàng Thanh vương.” Hôm nay Túc Dạ đến Ngõa Phủ Lôi Minh, chủ yếu là hướng Lãnh Triệt bẩm báo việc trong phủ, đợi hắn đem sự tình bẩm báo hoàn tất, mới phát biểu giải thích của mình, “Gia, hiện nay có thể phải làm những gì? Hay là gia muốn nhẹ nhàng xử trí Âm phu nhân?”

” Vương phi xử trí không sai, ta không cần xử trí khác.” Lãnh Triệt không có ngẩng đầu nhìn Túc Dạ, chỉ là cầm bút lông trong tay đưa đến bên nghiên mực, lại tiếp tục viết, khẩu khí lãnh lạnh nhạt đạm, “Về phần Lý Danh, ta vốn là xem không vào mắt, hắn có hướng ai liên do hắn, bằng hắn cũng không tạo được sóng gió gì.”

“Vâng, gia Túc Dạ dừng một chút, mới tiếp tục nói, ”Gia, ban đêm thủ lão hướng Túc Dạ kêu ca, nói ban đêm mắt mở trừng trừng nhìn trộm vào vương phủ lại không quản, trong lòng lão đại khó chịu, đặc biệt thỉnh Túc Dạ tới hỏi gia, mệnh lệnh có thể thay đổi không?”

Đều là người từng chịu ân của gia, làm sao có thể trơ mắt nhìn có người đến vương phủ tác loạn lại không thể chân chính quản, ai có thể nhẫn nhịn được? Hắn cũng giống vậy, nếu không vì mệnh lệnh của gia, ai sẽ phân minh để tiểu nhân như Vương Thăng còn cần phải làm bộ không nhìn thấy mà để hắn có thể vào phủ, thế nhưng hết lần này tới lần khác mệnh lệnh của gia không thể cãi được.

Nếu không có cái mệnh lệnh đó, gia sao tại đế đô rơi vào vị trí không có chút danh tiếng nào, thật đáng giận.

” Đi trở về nói với bọn họ, ta nói ra, chưa từng sửa.”

“Vâng, gia, Túc Dạ minh bạch.” Túc Dạ vốn còn muốn nói thêm gì nữa, lại không có mở miệng nữa, mà là nhìn chung quanh thư phòng, mới nói, “Gia, có cần thêm một chậu than không?”

” Không cần, vậy được rồi.” Tuy rằng có đến ba lò than nhưng vẫn là cảm thấy lạnh, nhưng lại cự tuyệt Túc Dạ, thân thể này hắn so với ai khác rõ ràng hơn hắn, suy nghĩ gì đó, sau đó đem bút lông đặt lên nghiên mực, lúc này mới giơ mắt nhìn Túc Dạ, “Bất quá Vương phi chính lý như vậy, màu đông này sẽ không có người sắp đặt người bên cạnh ta nữa.”

Mâu tử mê người đen kịt rồi lại thanh linh, Lãnh Triệt nhàn nhạt hai tròng mắt đột nhiên trở nên thâm thúy, khẩu khí lạnh nhạt nói: “Có điều tra ra được Nghiêm Vô Ly là người thế nào?”

” Hồi gia, chỉ biết hần là người trong lòng của Vương phi, còn lại, còn chưa tra được, có thể xem thái độ của Vương phi đối với hần, lại không giống như là người trong lòng, cứ như người lạ.” Thời gian đang nói đến Nghiêm Vô Ly, trong mắt của Túc Dạ lộ vẻ chán ghét cùng phòng bị, “Gia, không thể để người này đến gần Vương phi, tóm lại sẽ liên lụy đến danh tiếng của gia.”

“Danh tiếng vốn là vật ngoài thân, ta không ở quan tâm.” Lãnh Triệt hơi nheo mắt lại, Túc Dạ lập tức ngửi được khí tức nguy hiểm, “Lại tiếp tục tra, tra đến khi biết được Nghiêm Vô Ly đến tột cùng là người nào.” Nhất định là người của người nào đó đến theo dõi hần, bằng không, tuyệt đối không có người tính kế hần.

“Vâng, Túc Dạ tuân mệnh.”

” Nếu là vô sự, liền đến tiền viện thôi.” Lãnh Triệt một lần nữa chấp bút, buông thả mí mắt.

” Gia, hiện nay là mùa đông, toàn bộ đại lục đều lãnh hàn, chiến sự biên quan tạm ngừng, quốc nội cũng tạm vô sự, gia không cần tự mình để ý việc này, Vương Thượng năm nay cũng đến rồi lễ đội quan rồi (Luna: có lẽ là lễ dâng quan), gia người hãy để cho Vương Thượng tự mình để ý những việc vặt này đi thôi, thân thể của ngài vào mùa đông. . .” Túc Dạ vốn không muốn nói nhiều, nhưng khi nhìn đến mặt mũi tái nhợt của Lãnh Triệt, vẫn là không nịn được khuyên nhủ, lại không biết lời chưa nói còn hết, liền bị Lãnh Triệt cắt đứt.

” Lui ra!” Lãnh Triệt không có ngắc đầu, âm thanh cũng không lớn, cũng uy nghiêm mười phần, tâm trạng của Túc Dạ thở dài một hơi, rồi thì lễ lui xuống, cũng không quên cài cửa.

Lãnh Triệt nhìn giấy Tuyên trước mặt tay run lên rồi hạ bút xuống viết từng chữ, viết xong liền đem hơn nửa phần giấy Tuyên Thành nắm lên, đưa giấy trong lòng bàn tay đến chậu than đốt sạch sẽ, viết một lần nữa.

Thiên hạ này, không ai chân chính lý giải được hần, từ trước không có, hôm nay không có, tương lai, nhất định cũng không có.

Một chỗ khác, chính là một phòng kiều diễm.

Sa mỏng trắng, hương lượn lơ, tiếng rên rỉ triền miên liên tiếp, xuyên thấu qua sa mỏng trắng, mơ hồ có thể nhìn thấy trên giường hẹp hai người đang đẩy mồi, nam tử gằm nhẹ, nữ tử thở gấp, nghe được tiếng này Nghiêm Vô Ly đợi trước sa trắng huyết mạch sôi sục, lại càng ép mình trấn định hơn, khó lưu lại, nhưng cũng không rời khỏi được.

Chợt nghe được nam tử sau sa trắng không kiềm chế được gằm nhẹ, nữ tử vang lên tiếng gọi thấu xương, sa trắng thở bình thường khiến người khác chịu không nổi thanh âm hoan ái, mà Nghiêm Vô Ly ở trước sa trắng buộc chặt lòng cũng không vì vậy mà thư giãn, ngược lại nín càng chặt hơn.

” Người đến.” Sau sa trắng âm thanh của nam tử truyền đến, cũng lạnh lẽo, tiện đà truyền đến âm thanh nam tử xuống giường mặc y phục.

” Gia. . .” Nữ tử kiều tích tích âm thanh truyền đến.

Giọng nam vang ra, liền có hai hắc y nhân từ ngoài phòng đi đến, cúi đầu đứng ở trước sa trắng chờ nam tử hạ lệnh.

” Người nữ nhân này tặng cho các người hưởng dụng.” Nam tử dứt lời, không nhìn nữ tử phía sau trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, nhân thân không tin tưởng, vén rèm lên đi ra.

” Gia. . .” Nữ tử duỗi tay muốn kéo nam tử, chỉ đụng được ống tay áo của nam tử.

Tại sao nàng có thể tin tưởng, một khắc trước còn khen thân thể của nàng tuyệt vời thế nào, giờ khắc này liền đem nàng tặng người khác? Mà lại còn là hai tên sai vật lập tức vui vẻ, lập tức xốc sa trắng lên đem nữ tử thân trần như nhộng từ trên giường kéo xuống.

” Gia! Tiểu nữ tử van cầu người! Tiểu nữ tử không cầu ở lại bên người, chỉ cầu gia có thể để cho tiểu nữ tử rời khỏi!” Lúc nữ tử nhìn đến khuôn mặt hề mọn của hai gã sai vặt, tâm thần kích động, kêu khóc quỳ bài hướng về phía nam tử, hoàn toàn không để ý thân thể của chính mình bị bao nhiêu người nhìn.

” Nhanh lên mang đi!” Nam tử cách bàn ngồi đối diện Nghiêm Vô Ly, vạt áo khoác, lộ ra da thịt trắng nõn, nghe được âm thánh của nữ tử kêu to, chán ghét nhú mày.

“Vâng! Vâng!” Gã sai vặt vội vã đáp, sau đó không nhìn nữ tử giây giụa nữa mà dùng chăn đem thân thể của nàng bao lấy, sau đó khiêng lên vai, vội vàng rời khỏi.

Nghiêm Vô Ly cũng là cau mày, hần vốn định lên tiếng ngăn lại, thế nhưng hần minh bạch, bất luận hần nói gì đi nữa, cũng không thể thay đổi quyết định của chủ thượng, chủ thượng có đam mê như vậy, chơi qua nữ nhân lại để thủ hạ chà đạp, mà mỗi lần chơi xong một nữ nhân, sẽ gọi hần ở ngoài sa trường, sau đó, hầu hạ hần tắm.

(Luna: ghét đám bệnh hoạn này ghê)

Chủ thượng còn có sạch sẽ, y phục người khác chạm qua sẽ không mặc nữa, chơi đùa nữ nhân xong sẽ ngâm mình một canh giờ, phẳng phất là cứ như sợ mình rửa không sạch vậy.

(Luna: Dịch đến đây ứa gan với tên biến thái dễ sợ. Làm như vẫn thân sạch sẽ lắm vậy.)

” Vô Ly, đến, hầu hạ ta tắm.” Đợi nữ tử bị khiêng đi, nam tử đứng dậy bước đến thùng tắm đầy nước nóng, cởi bỏ y phục liền vào ngồi trong thùng nước, Nghiêm Vô Ly ở phía sau vì hần kỳ lưng.

” Vô Ly, nghe nói người đem qua lại đi tìm nữ nhân bẩn kia?” Hai tay của nam tử đặt lên thành thùng, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ sự hầu hạ của Nghiêm Vô Ly, hồi cực kỳ thờ ơ, cũng khiến cho tay của Nghiêm Vô Ly cứng đờ.

“Vâng.” Nghiêm Vô Ly không dám nói dối, bởi vì một việc hần làm, đều chạy không khỏi hai mắt của chủ thượng, tựa như lần trước, hần thật muốn cùng Nhu nhi cao bay xa chạy vậy.

” Vô Ly, lẽ nào người thực sự yêu nàng?” Nam tử nhàn nhạt hỏi.

” Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ chỉ vâng theo mệnh lệnh của chủ thượng, không dám có tâm tư nào khác.” Nghiêm Vô Ly lập tức đau tâm nói láo.

” Tốt nhất là như vậy.” Nam tử bỗng nhiên xoay người, nước quanh thân rung động, sau đó hai tay đặt lên cổ của Nghiêm Vô Ly, môi kề sát bên tai hần, quỵ mị nói, “Nếu không, ta không xác thực đảm bảo bản thân còn có thể hay không hết lòng tuân thủ chuyện đã答应 người, người biết, lấy tính mệnh của một người đối với ta mà nói, dễ như trở bàn tay.”

Dứt lời nam tử tà mị cười, buông lỏng cổ của Nghiêm Vô Ly ra, xoay người sang chỗ khác, như trước đưa lưng về phía Nghiêm Vô Ly, “Còn có, không có mệnh lệnh của ta, người không được tự ý hành động.”

“Vâng.” Nghiêm Vô Ly trả lời cứng ngắt, đáy lòng muốn phản kháng, nói ra miệng cũng là vâng theo.

” Mấy ngày nữa chính là sinh nhật thánh thượng, đến lúc đó ta nhất định sẽ làm cho nữ nhân kia người để ý đi tham gia thọ yến của thánh thượng.” Nam tử cảm thụ được tay của Nghiêm Vô Ly trên lưng mình bỗng nhiên run lên, đáy mắt lộ vẻ hàn quang, khẩu khí thờ ơ, “Có muốn hay không nhìn nàng ngày ấy xấu mặt thế nào?”

35. Chương 35: Đờ Ngộ Sinh Nhân

Editor: Luna Huang

Nói là xử trí Lý An Âm, Ôn Nhan rốt cục cũng nghĩ được mùi nguy hiểm trên người Ôn Nhu, nàng luôn cảm thấy Ôn Nhu không phải là không biết nàng cũng tham dự vào trong đó, về phần vì sao không có đem nàng ra xử trí, nàng không rõ, cho nên thu hồi đại ý, cận thận hầu hạ Ôn Nhu.

Lại một lần nữa mưu kế giết gà dọa khỉ hiệu quả, nếu không Ôn Nhan cũng không thuận theo, ngay cả Vương Như Mẫn cùng Tống Tử Khiết cũng mỗi ngày Yên Thủy các thỉnh an, trong lòng Ôn Nhu cảm thấy buồn cười, nhưng cũng kiên trì chu toàn ứng phó những người này.

Về phần Ôn Nhan, nàng không phải là không biết nàng an cái tâm gì, chỉ là giữ lại nàng còn có chỗ dùng khác mà thôi, nếu không, nàng há có thể dung túng cho một kẻ ăn cây táo, rào cây sung như vậy ở lại bên cạnh mình.

Xử trí Lý An Âm, đoạn này thời gian cũng sẽ không có chuyện gì phát sinh, cũng đúng lúc là rảnh rỗi, nàng hảo hảo hảo hảo nghiên cứu chút y thư.

Chỉ là ——

“Vương phi, người phân phó xiêm y phải làm đều đã làm xong, hiện tại muốn xem một chút không?” Ôn Nhu đang ở trước bàn đọc sách, Duẫn nhi ôm y sam ngập tràn xuất hiện ở trước mặt nàng.

Liếc mắt nhìn Duẫn nhi, Ôn Nhu đem cuốn sách cầm trong tay buông xuống, gật đầu: “Đem đến phòng đi, hiện tại ta liền nhìn một cái.”

Đến phòng, Ôn Nhu nhìn xiêm y, sau đó trút y phục trên người ra, cầm lấy bộ màu trắng ở giữa khoác vào, mới phân phó Duẫn nhi cũng từ đó tomng một kiện khác để thay.

Đợi mặc xong y phục, Ôn Nhu đứng ở trước gương đồng, nhìn bản thân trong gương đồng một thân nam trang, hài lòng gật đầu, tuy rằng nàng vẫn không tin chuyện nam vẫn nữ trang (Luna: mình cảm thấy có chút sai sai nhưng mà tác giả ghi là không thể sửa được), bởi vì nàng cảm thấy người nhìn không ra nữ giả nam trang đều là người mù, bằng không tại sao lại người ta chỉ cần thay đổi một kiện nam trang đã đem người ta cho rằng là nam tử, thế nhưng nàng lại tin tưởng tục lệ của thời cổ nữ tử không thích hợp xuất đầu lộ diện, cho nên vì để tránh cho miệng lưỡi người khác, nàng vẫn là chọn một bộ nam trang xuất môn, ăn mặc như vậy so với trang phục của phụ nhân đỡ làm người khác chú ý một chút.

” Vương phi, người phải xuất môn, có thể ngồi nhuyễn kiệu, vì sao phải vẫn nam trang?” Duẫn nhi đã thay xong nam trang đi tới trước mặt Ôn Nhu, thay nàng sửa sang lại sửa sang lại, không hiểu hỏi.

” Bản thân đi một chút, không cần ngồi nhuyễn kiệu.” Nàng vẫn tương đối tin hai chân của mình.

” Thế nhưng, Vương phi, như vậy nếu để cho đại quân sự Túc Dạ biết, sẽ ——” Duẫn nhi lời còn chưa nói hết đã bị Ôn Nhu cắt đứt.

” Chân ở trên người của ta, đại quân sự không có quyền quản.” Vạn sự đều giảng quy củ, thực sự là cái thời đại này phiền chết người rồi.

Duẫn nhi câm nín, không nói thêm nữa, sau đó cẩn thận đi theo phía sau Ôn Nhu, bước nhanh đến đại môn của vương phủ.

Vì sự kiện của Tô tử cùng Lý An Âm, thủ vệ đại môn của vương phủ không dám đối với Ôn Nhu có ngăn cản, Ôn Nhu xuất môn trái lại rất thuận lợi.

Lần xuất môn này, là Ôn Nhu muốn đích thân đi tìm một chút dược liệu, hảo hảo chế biến ra thuốc của nàng, nhưng khi nàng nhìn thấy phố xá cổ kính tấp nập nhộn nhịp, vẫn là bị chấn kinh rồi, đồng thời tán thán tài nghệ của cổ nhân, cũng ca ngợi sự tao nhã của Đại Di.

Đối mặt với hàng hóa quý hiếm, đường phố đan xen nhau, trong lòng Ôn Nhu ca ngợi cùng hưng phấn, bởi vì không biết đường, mà Duẫn nhi cũng cực hiếm được ít đi ra ngoài, hai người rất nhanh hóa vào đám người, chậm rãi dời bước, cảm thụ phong tình thời cổ, cũng chậm rãi tìm thuốc.

Đi tới đi lui, Ôn Nhu bị một người đụng phải, suy nghĩ sâu xa cùng xúc giác khiến cho nàng lập tức cảm thụ được tay của đối phương tay của đối phương đang lục lọi bên hông của nàng, trong nháy mắt đối phương ở sát bên người mà qua, Ôn Nhu nhanh chóng nghiêng người sang, bỗng nhiên bắt được cổ tay của đối phương!

“Người —— người làm gì! ?” Kẻ cắp không nghĩ tới tay của mình cứ nhiên lại bị bắt được, không khỏi kinh ngạc, nguyên bản nhân thân hoảng sợ nhưng khi nhìn đến đối phương cứ nhiên là một tiểu sinh mặt trắng

liền lập tức tiêu tán, lập tức thay vào đó là thần tình dữ tợn, “Tiểu tử ngươi từ đâu đến! Lại dám bắt tay của lão tử! Có phải chán sống rồi hay không? Còn không mau buông tay?”

Cư nhiên bị tiểu sinh mặt trắng bắt được, truyền ra ngoài còn không bị người cười cả đời?

” Thả ngươi có thể, đem đồ của ngươi trộm được giao ra đây.” Đe dọa nàng? Thực sự là cười đến rụng răng.

” Ngươi nói lão tử trộm cái gì?” Hắn cũng không tin tiểu sinh mặt trắng này có thể thắng được hắn, nếu như trị được hắn, hắn nhiều năm lẫn lộn như vậy, huống chi, ở phía sau hắn còn có người chống! Không sợ tiểu tử này không buông tay? “Lão tử nói lại lần nữa xem nói lại lần nữa xem, cấp lão tử buông tay! Nếu không lão tử liền không khách khí!”

” Ta cũng nói lại lần nữa, đem đồ của ngươi trộm được giao ra.” Lúc nói chuyện, Ôn Nhu tăng thêm lực đạo.

Kẻ cắp không ngờ rằng đối phương chỉ là tiểu sinh mặt trắng cư nhiên sẽ có khí lực lớn như vậy, tay nắm mạnh khiến hắn đau đến tận xương tủy, nếu như còn không buông tay, cổ tay của hắn có thể nghĩ là sẽ bị bóp nát, nhưng là vì mặt mũi, hắn vẫn hung thần ác sát nói: “Con mẹ nó ở đâu ra ranh con này! Nếu còn không buông tay liền đừng trách lão tử!”

Kẻ cắp dứt lời, mắt thấy Ôn Nhu vẫn là không có dấu hiệu buông tay, nhất thời trong cơn giận dữ, lập tức từ trong lòng móc ra chủy thủ hướng Ôn Nhu đâm tới!

Chút tài mọn! Tâm trạng của tâm trạng vẫn là cười nhạo, muốn né tránh, lại không biết từ đâu có một cánh tay che ở trước người của nàng, đúng là muốn thay nàng ngăn trở chủy thủ!

” Tiểu huynh đệ cẩn thận!” Nghe được thanh âm của xé rách lụa, đồng thời vang lên một giọng nam xa lạ.

Trong lòng Ôn Nhu vừa mẫn ở đâu ra đồ con lợn, một bên trọng trọng đánh tay của tên trộm, kẻ cắp ăn đau, vội vã buông lỏng tay ra, chủy thủ rơi xuống, xung quanh vội vã có người bắt đầu bắt kẻ cắp.

” Tiểu huynh đệ có thể có thụ thương?” Nam tử xa lạ dùng tay kia che vết thương bị chủy thủ đâm trên tay, xấu hổ cười nói, “Kẻ cắp bây giờ rất cần rõ, ban ngày ban mặt lại cũng dám dẫm thương người.”

Chế phục kẻ cắp, lúc này Ôn Nhu mới chú ý tới nam tử “Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.” Khi nhìn đến nam tử trong nháy mắt, Ôn Nhu giật mình, nét mặt lại không có biểu hiện ra ngoài.

Nàng thật không ngờ, trên đời này còn có người có dung mạo có thể cùng Bạch vương Lãnh Triệt sánh ngang, mà nam tử ngu ngốc trước mặt này, lại vừa vặn chính là người đó, nếu chỉ nói là đẹp, Lãnh Triệt còn phần ngoại khí phảng phất như rời xa phạm trần, mà nam tử trước, lại có một phần thân thiện, sin ở trần thế nhưng lại không nhiễm một chút bụi trần.

” Đa Tạ huynh đài cứu giúp.” Kỳ thực nàng càng muốn càng muốn, nếu là không có người ngu ngốc chặn ngang một cước, nàng đã có thể dễ dàng chế phục kẻ cắp kia rồi, hà tất người ở đây bị thương, nhưng là muốn nghĩ lại, nàng lại không nói ra miệng.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, một người đẹp như vậy, lại có đầu óc ngu xuẩn như thế, đỡ một dao, thực sự giống y như kịch trên TV thường nhắc đến, thật đem nàng xem là nam tử rồi.

” Tiểu huynh đệ không bị thương là tốt, thế nào lại nói đa tạ.” Nam tử trái lại khiêm tốn, trong vô hình cho Ôn Nhu một cái hảo cảm, chỉ là nàng chưa bao giờ một người quan tâm, hiện tại cũng giống vậy.

” Huynh đài phân nhân tình này tại hạ nhớ kỹ, tại hạ chưa bao giờ nợ nhân tình của người khác, không biết huynh đài muốn tại hạ báo đáp thế nào?” Bình thủy bất tương phù, nàng không muốn nợ nhân tình của bất luận kẻ nào.

“Chỉ là việc nhỏ, không cần phải nói tạ ơn, nói chi là báo đáp.” Nam tử cự tuyệt Ôn Nhu.

” Tại hạ chưa bao giờ thiếu nhân tình của người khác.” Ôn Nhu lập lại một lần nữa.

” Nếu tiểu huynh đệ nhất định phải báo đáp, ta hiện nay nghĩ không ra muốn báo đáp bất luận cái gì, không bằng tiểu huynh đệ trước nợ ta phân nhân tình này, ngày sau có gặp lại, ta lại hướng tiểu huynh đệ đòi phân nhân tình này cũng không muộn.” Nam tử mỉm cười, nụ cười nhàn nhạt khiến cho người nhìn thấy lòng say.

” Như vậy cũng tốt, vậy tại hạ liền không chiếu cố nhiều hơn rồi, nếu có tái kiến, nhất định sẽ hoàn lại phần ân tình này cho huynh đài, tại hạ còn có việc, nên rời đi trước, cáo từ.” Dứt lời, không làm bất kỳ thứ gì nữa, mang theo Duẫn nhi đi.

Đợi Ôn Nhu đi rồi, mới có một nam tử hạt y (Luna: áo màu cà phê) vội vã chạy đến trước mặt nam tử, thần sắc lo âu nhìn vết thương trên cánh tay của nam tử, một bên đưa nam tử dẫn hướng trà lâu đối diện, một bên không hiểu nói: “Công tử, rõ ràng có thể không cần đỡ dao, vì sao lại muốn đưa cánh tay đi đỡ, vì sao phải giúp Bạch vương phi?”

” Không có lý do gì, muốn giúp liền giúp thôi.” Nam tử cũng không thèm để ý đến vết thương trên tay mình chút nào, nhìn thoáng qua phương hướng Ôn Nhu rời đi, cười khẽ nói, một vết thương nhỏ đối được sự báo đáp của một người, thế nào cũng là hần lờ rồi, ngày sau, bọn họ chắc chắn có ngày gặp lại.

” Công tử, người đang chờ trên lầu, có thể người hiện tại bị thương, cần phải băng bó trước?” Hạt y nam tử quan tâm nói.

” Không cần.” Nam tử lắc đầu, “Đi lên lầu thôi.”

36. Chương 36: Lộ Kiến Bất Bình

Editor: Luna Huang

Đợi Ôn Nhu đi từ được đường ra, trong lòng Duẫn nhi ôm nhữ gói thuốc lớn nhỏ, hai tay cũng xách đầy thuốc, đoán giờ cũng đã là giờ Thân rồi, Duẫn nhi nhỏ giọng nhắc nhở: “Vương. . . Công tử, giờ Thân rồi, chúng ta nên trở về rồi.”

” Ân, về thôi.” Dược liệu muốn mua cũng đều mua đủ rồi, nên trở về thôi.

Phủ đệ của Bạch vương phủ cách xa phố xá sầm uất, cho nên hồi phủ tất phải đi ngang qua đường ít người, Ôn Nhu không phải là người thích náo nhiệt, trên phố xá đi vòng vo một ngày, bị tiếng động lớn tiếng huyền náo có chút phiền não, nên cố ý chọn một đường đi ít người nhất hồi phủ.

” Đứng lại ——!” Đột nhiên, nơi khúc quanh phía trước truyền đến một trận mắng chửi, Ôn Nhu liền nhìn thấy một người già y phục lam lũ, cả người ô bẩn hướng phía nàng khấp khểnh chạy tới, từ chân hần của hần có thể nhìn ra được, chân trái của hần hành động bất tiện, mà phía sau nàng cách đó không xa, còn có hai nam tử trung niên mặt đầy nén giận ý, vừa đuổi theo người già đó, trong miệng còn mắng, “Lão già kia! Mau đứng lại cho lão tử! Nếu không lão tử đánh chết người!”

(Luna: Dừng lại mới là bị đánh chết.)

Nhìn thấy một màn này, Ôn Nhu không khỏi nhíu mi, đây dù gì cũng là đệ đô của Đại Di, hệ thống trị an cư nhiên không dám khen tặng như vậy, đầu tiên là sự kiện trộm vặt giữa quang thiên hóa nhật, còn có trước mắt sự kiện loạn xạ bất minh, tóm lại không phải là chuyện tốt, không muốn xen vào việc của người khác, Ôn Nhu tránh sang một bên, để đường trống, để cho bọn họ nháo đi.

Đã chọn đường ít người đi lại, thế mà vẫn có cãi nhau ầm ĩ, thực sự là xuất môn khiến cho người khác cảm thấy không an ninh cho lắm.

” Lão già kia! Xem ngươi còn chạy nữa không?” Ngay bên cạnh thân Ôn Nhu, hai nam tử bắt được lão nhân nhếch nhác, một tên nam tử trong đó giờ một cước đạp lên đầu gối của lão nhân, lão nhân ăn đau, lập tức quỳ trên mặt đất, nam tử mắng nữa: “Mau đưa vật ngươi đang cất giấu ra đây! Không nhìn được có phải hay không?”

Mi tâm của Ôn Nhu đích càng nín chặt một phần, tâm trạng phiền não càng nhiều một phần, cước bộ tiếp tục đi về phía trước, không có bất kỳ dấu hiệu muốn dừng lại.

” Không nghĩ tới lão gia hỏa này què một chân mà còn có thể chạy nhanh như vậy!” Nam tử lên thêm một cước đạp xuống thắt lưng của lão nhân, vẻ mặt chán ghét, lão nhân chịu đau, cuộn mình trên mặt đất.

” Không quan tâm hẳn nhiều như vậy, trước đánh hẳn một trận, để xem hẳn có nói hay không!” Dứt lời, hai người vén tay áo lên, vung nắm đấm như là sẽ đánh lên trên thân của lão nhân.

” Dừng tay ——!” Duẫn nhi không thể chịu đựng được không thể chịu đựng được hai đại nam nhân thân thể cường tráng khi dễ một lão nhân tay trái gà không chặt, cũng không quản mình có thể kháng cự được hai nam nhân không, không chút suy nghĩ liền vọt tới trước mặt lão nhân, dang hai cánh tay vì lão nhân ngăn đỡ, trợn mắt, “Hai người các ngươi là đại nam nhân khi dễ một lão nhân! Các ngươi không cảm thấy đáng thẹn sao?”

Nhưng mà, bởi vì Duẫn nhi dang hai cánh tay, thuốc trong lòng nàng rơi hết xuống đất, nàng cũng không kịp nghĩ là mình về phủ sẽ bị Vương phi mắng, chỉ muốn bảo vệ lão nhân sau lưng.

“Ha ha ha, đại ca, xem, nữ nhân a.” Duẫn nhi đột nhiên xuất hiện thành công cản trở quả đấm của nam tử, đổi lại nhấn lấy ánh mắt hèn mọn của nam tử, quả đấm của nam tử lập tức buông ra, vươn tay muốn nắm lấy cằm của Duẫn nhi, lại bị Duẫn nhi tát cho một cái.

“Nữ nhân có cá tính như vậy, gia thích.” Đại ca bị Duẫn nhi đánh, hèn mọn liếm miệng một cái, “Nữ giả nam trang, gia cũng thích, chỉ bất quá xen vào việc của người khác, điểm ấy, gia không thích, đợi gia xử lý xong lão đầu này, trở lại hảo hảo thương người.”

” Đại ca” Hướng nam tử bên cạnh nói nhỏ, tiến lên sắp bắt được Duẫn nhi, nhưng mà hẳn còn chưa kịp ra tay, hai người liền trúng hai cái tát, không khỏi cả kinh nói, “Ai chán sống dám đánh lão tử!”

Ôn Nhu lạnh mắt nhìn hai nam tử không biết trời cao đất rộng trước mặt cách đó vài bước đó hơn, thối thối tay của mình, bất quá là cách không tặng cho mỗi người bọn họ một cái tát, đánh bọn họ, nàng còn ngại ô uế ô uế tay nàng, nếu không phải Duẫn nhi chặn ngang quản việc này, nàng còn lười ra tay.

Hai nam tử chịu phải một trận kinh ngạc, tiện đà trong cơn giận dữ, nhìn nhau, hướng Ôn Nhu đánh đến, “Trước xử lý hai nữ nhân này sau mới đi xử lý lão già kia!”

Thế nhưng, hai người kia đến một bước cũng chưa kịp, chỉ thấy bóng dáng của Ôn Nhu khê động, còn không kịp thấy rõ động tác của nàng, hai nam tử liền ầm ầm ngã xuống đất, lúc mắt thấy thân thể của hai người bọn họ rơi trên gói thuốc, Ôn Nhu thật nhanh thêm một cước lên ngực của hai người, hai người liền trở mình, thân bầm một mảnh bụi bặm, hai người nhất đi.

Ôn Nhu đảo mắt nhìn gói thuốc rơi tán lạc đầy đất, nhãn thần lạnh lùng, nếu để cho đồ đó đụng tới những gói thuốc này, những gói thuốc này còn là dùng bạc cùng thời gian để mua, chẳng phải là lãng phí thời gian của nàng sao?

” Công tử. . . Đa tạ công tử cứu ra tay cứu lão nhân gia này!” Duẫn nhi thật không ngờ Ôn Nhu sẽ ra tay, càng không nghĩ tới nàng gặp phải hai tên lưu manh này sẽ có kết quả như thế nào, càng không nghĩ đến chủ tử của nàng sẽ lợi hại như vậy, cư nhiên có thể dùng tay không đánh mà không cần tốn nhiều sức liền giải quyết hai tên ngông cuồng kia, một bên khom lưng nói cảm ơn nói đa tạ, một bên khom người nhặt gói thuốc trên mặt đất lên.

” Duẫn nhi, đem bạc vụn trên người người đưa cho lão nhân gia, đi.” Nàng không phải người thiện tâm, chuyện gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ nàng không muốn làm, vô điều kiện giúp đỡ một người bình thủy tương phùng nàng cũng không thích làm, cho nên du đối mặt với lão nhân đáng thương trước mắt này, nàng cũng sẽ không quá quan tâm, để lại cho hẳn chút đã là nàng vô điều kiện làm việc thiện rồi, “Ta ra tay, làm không muốn thuốc bị dơ.”

” Công tử, thế nhưng. . . Thế nhưng lão nhân này đã bị thương!” Duẫn nhi nghe nói Ôn Nhu kêu nàng đi, cả kinh nhìn Ôn Nhu một chút, lại lo âu nhìn lão nhân một chút.

Chỉ thấy lão nhân khó khăn giật giật thân thể, Duẫn nhi lập tức đem gói thuốc trong tay buông xuống, vội vã đỡ lão nhân, quan tâm nói: “Lão nhân gia người có khỏe không?”

” Khụ khụ. . . Đa tạ tiểu cô nương ra tay xuất thủ cứu giúp. . . Lão phu, vô cùng cảm kích. . .” Lão nhân chậm rãi đứng lên dưới sự giúp đỡ của Duẩn nhi, khàn giọng nói tạ ơn.

” Lão nhân gia, người muốn chính là công tử nhà ta, không phải ta.” Duẩn nhi vội vã giải thích, “Nếu công tử không xuất thủ giúp một tay, ta cũng đỡ không được hai kẻ xấu này.”

Duẩn nhi nói xong, rồi lập tức lấy túi tiền bên hông, đổ ra một chút bạc vụn, nhét vào tay của lão nhân, “Lão nhân gia, đây là chút bạc vụn, công tử cho người, người thu cất đi.”

” Đa tạ công tử.” Lão nhân còng lưng, thành tâm tạ ơn, mà lúc hấn ngẩng đầu, nhìn đến mặt lạnh của Ôn Nhu trước mặt, bỗng nhiên con ngươi trợn tròn, cả người run rẩy, bạc trong lòng bàn tay đều rơi xuống đất.

” Lão nhân gia người làm sao vậy?” Duẩn nhi quan tâm hỏi.

Nhưng mà lão nhân không trả lời Duẩn nhi, chỉ là yên lặng nhìn Ôn Nhu, run giọng hỏi: “Công, công tử là Trần Quốc Công phủ Trần Quốc Công phủ đại tiểu thư Ôn gia?” Mi tâm của nàng có điểm chu sa, thiên hạ không có người nào, hấn tuyệt đối sẽ không nhìn lầm!

Ôn Nhu nhìn lão nhân, nghe được câu hỏi của lão nhân, tâm trạng cũng lấy làm kinh hãi, trong trí nhớ của Ôn Nhu, chưa từng xuất hiện người này, đến tột cùng vì sao thấy nàng sẽ kích động như vậy?

Thế nhưng nhìn hấn không có bất kỳ ác ý gì, Ôn Nhu cũng không cố kỵ, liền khẽ gật đầu.

Đột nhiên lão nhân ở trước mặt Ôn Nhu trọng trọng quỳ xuống, càng làm cho Ôn Nhu cảm thấy cả kinh.

” Lão gia! Lão nô rốt cục có thể nhìn thấy tiểu thư!” Lão nhân ngửa mặt lên trời thở phào, bỗng dưng lệ trào ra, khàn khàn giọng khuôn mặt khê run, nhưng đáy mắt xuất hiện ý cười.

37. Chương 37: Thủy Trì Tiểu Nhân

Editor: Luna Huang

Dưới ánh nến, Ôn Nhu ngồi ở bên cạnh bàn, lau chùi ám tiễn tinh xảo, nhìn mấy mũi tên sáng bóng, trong con ngươi của Ôn Nhu lộ vẻ tức sát, phảng phất đáy lòng có một trận hỏa đang mãnh liệt thiêu đốt, ánh mắt của Ôn Nhu tức sát (Luna: nghiêm túc + tàn sát) nhưng sâu tận trong cùng lại là hàn ý.

Chó heo cũng không thèm ăn! Mâu quang của Ôn Nhu rung mình, lúc mũi tên bay ra khỏi tay áo, như gió vừng vàng dấn vào trên cây cột trong phòng.

” Duẩn nhi, lấy tên xuống.” Nếu dùng vật trân quý như thế trừng trị cái thứ chó heo cũng không thèm ăn kia, thật đúng là làm bẩn ám tiễn trân quý này.

Ôn Nhu nhận lấy mũi tên Duẩn nhi nhỏ xuống từ cây cột, một lần nữa trang bị lên cung, lạnh lùng nói: “Đi lấy trường tiên đến đây cho ta, muốn đánh cái loại này, nếu là trong phủ không có, phải đi nói cùng đại quân sự, tối nay tất tìm cho ra trường tiên cho ta, sáng mai ta cần.”

“Vâng, Vương phi.”

Vốn còn muốn để cho đám tiểu nhân vô sỉ kia sảng khoái mấy ngày, xem ra vẫn là nàng không đủ ngoan độc, tức khắc thu thập mới là lựa chọn hàng đầu.

Cha ruột không tiếp nhận nàng, hảo, nàng còn không lạ gì thứ phụ thân chó heo không thèm ăn này!

Di nương hãm hại trưởng nữ trưởng nữ, hảo, nàng còn sống tốt hơn!

Thứ muội cướp đoạt nam nhân của trưởng tử, hảo, nàng tặng toàn bộ nam nhân trong Trần Quốc Công phủ cho nàng!

Huống chi, bọn họ làm không chỉ là những thứ này, là ngay cả nàng cũng cảm thấy xấu xa, đến nàng cũng cảm thấy đó là hành vi lang tâm cầu phê! Nàng phải từ từ phải từ từ để cho bọn họ hưởng thụ nàng sẽ tặng cho các nàng “Cuộc sống tốt”!

Ngày mai.

Túc Dạ đem trường tiên gân bò đưa đến trong tay Ôn Nhu, cúi đầu hỏi: "Túc Dạ cả gan xin hỏi, không biết Vương phi muốn dùng trường tiên để làm gì?"

"Làm gì?" Ôn Nhu tiếp nhận trường tiên, trầm trầm khuynh hướng cảm xúc để cho nàng rất là thoải mái, đáy mắt cười, phản vấn, "Đại quân sự cho rằng lấy trường tiên này có thể làm gì?"

Nắm chuôi, Ôn Nhu cầm trường tiên trong tay, sau đó cố sức quật đến trên giàn hoa, theo sát một tiếng "Ba", giàn trồng hoa từ đó gãy mất, bình sứ thanh hoa trên cái giá rơi trên mặt đất, mảnh vỡ văng đầy đất.

Mi tâm của Túc Dạ cau lại, tâm trạng lấy làm kinh hãi, Vương phi lại đem bình hoa làm vỡ đi! Đổi thành thường nhân, muốn sử dụng trường tiên đã việc khó rồi, chớ nói chi là đem lực đạo truyền vào trường tiên sau đó lại xuất thủ, nhưng là đã từng thấy bản lĩnh của Vương phi đến Ngõa Phủ Lôi Minh, hẳn sẽ không lại thất kinh nữa, gia nói đúng, ngày sau Vương phi nhất định có làm nhiều việc khiến hần phải giật mình.

"Roi tốt." Ôn Nhu hài lòng thu roi, "Đại quân sự làm việc, quả thực không khiến người thất vọng, ngay cả cây roi nho nhỏ này, cũng có thể khiến ta hài lòng như vậy."

Đem roi cất xong nắm chặt tay, Ôn Nhu nhắc chân liền đi, "Duẩn nhi, chúng ta đi."

"Vương phi xin dừng bước." Túc Dạ luôn cảm thấy Ôn Nhu vô duyên vô cớ muốn lấy rơi là chuyện tốt, rất sợ nàng làm chuyện gì đó khiến Bạch vương mất mặt, vội vã lên tiếng ngăn lại nói, "Không biết sáng sớm Vương phi đem trường tiên, là muốn đi đâu?"

"Ta hỏi Trần Quốc Công phủ, đại quân sự nếu không yên tâm, có thể đi bẩm báo Vương gia." Ôn Nhu nói xong, cũng không quay đầu lại không chút do dự đi.

Túc Dạ còn chưa triển khai mi tâm lại chặt một phần, nhìn bóng lưng của Ôn Nhu rời đi, xoay người đến phương hướng của Ngõa Phủ Lôi Minh.

Trên mã xa, Ôn Nhu nhìn roi trong tay, nghĩ thầm nếu roi này có thêm gai, như thế này nhất định để mẫu nữ Triệu Yên Nhi thoải mái hơn một ít.

"Duẩn nhi, Lý bá đã an trí xong?"

"Hồi Vương phi, theo như Vương phi phân phó, tối hôm qua đã an trí xong, nô tỳ còn người đến chiếu cố, bảo chứng Lý bá thật tốt, Vương phi yên tâm đi." Duẩn nhi nhớ tới ngày hôm qua thấy trên người Lý bá đầy vết sẹo, tuy rằng đã là cũ, nhưng nhìn cũng có thể liên tưởng đến da tróc thịt bong lúc đó, không khỏi càng thêm đồng tình đối với Lý bá, không rõ rốt cuộc là ai cư nhiên có thể đối với một lão nhân xuống tay nặng như vậy, bất quá tất nhiên cùng với chuyện Vương phi hôm nay hỏi Trần Quốc Công phủ có liên quan.

Đến đại môn Trần Quốc Công phủ, Ôn Nhu nhìn mặt hai gia đình bất kính, cười lạnh nói: "Đương gia người gì, liền nô tài loại đó, rõ ràng đem mắt người đối thành mắt chó rồi."

"Nguyên Nhất Nguyên Nhi, không nhìn thấy hai nô tài bất kính này sao, thay bốn Vương phi quản giáo bọn họ, để để cho bọn họ biết phải làm sao mới là một nô tài chân chính!" Ôn Nhu cười lạnh nhìn về mặt kính khứng không tin của hai gia đình, đối với hai gia đình phía sau mang từ Bạch vương phủ đến mà phân phó nói.

Chỉ nghe "Ba ba ba" Ba tiếng vỗ tay vang lên, Ôn Nhu cười vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, đi đến nội viện.

Xem ra bình tĩnh không phải là chuyện tốt gì, đối với bọn hần đối với bọn hần, nàng không cần làm chuyện lén lút, nên quanh mình chính đại lộ mặt của bọn họ.

"Nhanh! Nhanh đi thông báo cho lão gia cùng phu nhân, nói đại tiểu thư đã trở về!" Một gã gia đình bị đánh nhìn Ôn Nhu mang theo người của nàng đi vào trong phủ, bưng gương mặt nóng hừng hực, lau chảy máu ở khóe miệng, hướng gia đình khác nói.

Chỉ thấy gia đình kia liền vội vàng gật đầu, cũng bùm mặt chạy vào chạy đi.

Bọn họ thế nào cũng nghĩ không thông, Ôn Nhu luôn luôn không như vậy, chưa bao giờ đem thái độ của thái độ để ở trong mắt, thế nào đột nhiên giống biến thành người khác vậy, lại có biểu tình khiến cho người

sợ hãi nữa, rất giống lão Trần Quốc công tử lúc còn sống, hơn nữa lại còn dám đánh bọn họ! Thật không thể tin được!

(Luna: Hạ nhân mà làm thấy ghê luôn)

Mà lúc Ôn Nhu vào bên trong Trần Quốc Công phủ, không có đi chính sảnh, cũng không có đi tìm Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, mà là thẳng đến Thăm Tâm viện, ven đường gặp phải gia đình tỳ nữ, nhìn đến vẻ mặt tức sát của Ôn Nhu, đều sợ đến không dám tiến lên hành lễ, chỉ dám lén lút lùi sang hai bên.

Bọn họ cũng nghĩ không thông, đại tiểu thư không phải hai ngày trước mới quy ninh, sao hôm nay lại trở về, dựa theo tập tục, nữ nhi đã gả ra ngoài ba tháng mới được về nhà mẹ đẻ thăm viếng một lần, đại tiểu thư như thế đã trở về thực sự không hợp cấp bậc lễ nghĩa, huống chi, thần tình trên mặt của đại tiểu thư làm cho, căn bản cũng không giống đại tiểu thư.

Ôn Nhu dừng bước trước nguyệt môn của Thăm Tâm viện, ngẩng đầu nhìn tám biển trên nguyệt môn, lập tức mang trường tiên trên tay đánh rơi xuống, tám biển nặng nề mà rơi xuống mặt đất, Ôn Nhu xuy một tiếng cười, đạp lên tám biển khắc ba chữ “Thăm Tâm viện” bước vào trong viện.

” Vương phi! Người, không thể đi vào!” Có thị nữ nhìn thấy Ôn Nhu, liền vội vàng tiến lên ngăn lại nói: “Đại tiểu thư từng phân phó, ngoại trừ lão gia cùng phu nhân, không có sự cho phép của nàng, bất luận kẻ nào đều không thể vào Thăm Tâm viện, nếu không, nếu không nô tỳ chịu không nổi!”

” Đại tiểu thư? Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, nhìn thị nữ ngăn cản nàng, cười lạnh nói, “Ta có thể nhớ rõ, trong Trần Quốc Công phủ chỉ có ta đây mới là đại tiểu thư, người đứng trước mặt ta gọi như vậy, vậy đại tiểu thư trong miệng người là ai?”

” Vương phi, đại, đại tiểu thư. . .” Thị nữ ngữ kết, bị Ôn Nhu làm cho ghen không biết nên nói thế nào cho phải.

” Còn có, các người dám hạ nhân này đều nhớ cho kỹ cho ta, phu nhân trong Trần Quốc Công phủ chỉ có một, chính là người đang được cung phụng trong từ đường.” Đại tiểu thư? Phu nhân? Bằng các nàng cũng xứng sao?

” Còn không mau tránh ra? Đường của Vương phi người cũng dám cản sao?” Nguyên Nhất sau lưng Ôn Nhu liếc mắt thấy tiểu nha đầu còn dám cản trước mặt Ôn Nhu, liền vội vàng tiến lên đẩy ra, sau đó nhường đường cho Ôn Nhu.

Ôn Nhu nắm thật chặt trường tiên trong tay, cười lạnh đi đến ở chỗ sâu trong viện.

Hôm nay, trước hết nàng làm cho các nàng ném thử “Ngon ngọt”, cứ như vậy một lần đoạt từ các nàng, nàng cảm cũng thấy tiện nghi cho các nàng!

—— đề lời nói bên ngoài ——

Thập Tứ cùng Vô Sĩ mở miệng cầu thu thu

— —— Phân Cách Tuyển Luna Huang —— —

Trả nợ xong ^_^ Hy vọng mọi người tiếp tục ủng hộ truyện

38. Chương 38: Sơ Trừng Ôn Tâm

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu cứ như vậy xông vào Thăm Tâm viện, trong đình viện thị nữ quét dọn muốn tiến lên ngăn cản, đều bị hung thần ác sát Nguyên Nhất Nguyên Nhị ngăn lại, Ôn Nhu nhìn tiểu lâu cách đó không xa, sau đó bước nhanh đến cửa phòng đóng chặt, chân phải đá một cước lên trên cửa, cửa phòng đóng chặt “Phanh” một tiếng liền mở ra.

” Ai?” Trong phòng truyền đến thanh âm của Ôn Tâm, lập tức mắng chửi, “Nô tài nào gan hùm mật gấu dám quấy rầy thần của bốn công tử? Tiểu Hoàn Nhị Hoàn còn không mau sang đây?”

” Yêu, đây đã là giờ gì rồi, nhị muội muội lại còn không đứng dậy?” Hai tay ôm ở trước ngực Ôn Nhu từng bước đi đến giường của Ôn Tâm, khoe miệng nhếch lên tràn đầy trào phúng, “Đường đường là Trần Quốc công tử ngủ đến mặt trời lên cao còn chưa thức dậy, truyền ra ngoài không biết sẽ là dạng gì? Hoặc là truyền tới trong lỗ tai của Thanh Vương gia, sẽ lại là dạng gì?”

” Ôn Nhu?” Nghe được thanh âm của Ôn Nhu trong nháy mắt, Ôn Tâm còn cho là mình nghe lầm, đợi lúc hai mắt nhìn thấy Ôn Nhu, nàng mới phát mình nói sai, vội vã đổi giọng, dùng thanh âm cực ủy khuất nói, “Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ lúc nào đến đây? Cư nhiên cũng không phải người thông truyền một tiếng? Làm hại muội muội nháo xấu hổ như vậy.”

Ôn Tâm nói, vẫn là ở trên giường, không có ý tứ xuống giường nghênh tiếp Ôn Nhu, trong lòng cũng cùng tức giận bốc lên, Ôn Nhu làm sao sẽ vào loại thời điểm này trở về? Như thế nào xông vào phòng ngủ của nàng? Trong sân viện thị nữ đều ăn phân sao? Cư nhiên không thông truyền?

” Thông truyền? Nếu để cho các nàng thông truyền, ta còn có thể lúc này xem được dáng dấp nhị muội muội vẫn chưa rời giường sao?” Ôn Nhu cười nhạt, thật tình không nghĩ ra chủ nhân của thân thể Ôn Nhu này sao có thể thua trong tay loại tay nữ nhân không vào mắt này.

” Đại tỷ tỷ. . .” Ôn Tâm cực ủy khuất, giống như là ủy khuất trăm triệu lần một dạng rơi lệ, “Muội muội đêm qua ngủ không ngon, hôm nay mới ngủ đến lúc này, đại tỷ tỷ hay là xin thương xót, không nên giễu cợt muội muội. . .”

Hảo cho một xin thương xót, biến nàng nói thành ác nhân rồi, nàng thật tốt, càng muốn làm nàng biến thành ác nhân, Ôn Nhu mắt lạnh nhìn nhìn dáng dấp khiến cho người buồn nôn của Ôn Tâm, cười lạnh nói: “Muội muội hay là chớ giả bộ nữa, muội muội là ai, ta đây làm tỷ tỷ còn không biết sao? Vẫn là thu hồi thu hồi nước mắt kia của người đến trước mặt Thanh Vương gia mà khóc đi, tỷ tỷ cũng không có thời gian nhìn người diễn trò.”

Ôn Nhu nói khiến cho Ôn Tâm đang ngẩn lệ mặt liền lúc đỏ lúc trắng, Ôn Tâm khi nào dự đoán được Ôn Nhu cư nhiên sẽ lộ cốt châm chọc nàng như thế, đây là Ôn Nhu sao?

” Châm chọc, đem thứ đồ dư thừa trong phòng này, toàn bộ ném hết cho ta!” Ôn Nhu cư cao lâm hạ nhìn Ôn Tâm nằm ở trên giường, nhìn lúc này nàng dám nằm nữa hay không.

Ngoại trừ bàn ghế gia dụng ra, đều là đồ của Ôn Tâm, nàng muốn ném, chính là đồ của Ôn Tâm!

” Các ngươi dám?” Quả nhiên, Ôn Tâm từ trên giường đứng dậy, tròn tròn đôi mắt, chỉ thấy Nguyên Nhất Nguyên Nhị tiến vào phòng, đột nhiên phát hiện mình còn chưa mặc y phục, vội vã kéo chắn che lại, lạnh lùng nói, “Cầu nô tài! Còn không mau cút đi ra ngoài? Phòng ngủ của bốn công tử là nơi các ngươi cầu vật này có thể tới?”

” Nhị muội muội này là đang nói cái gì, bọn họ sao lại không dám? Ta nói,, bọn họ liền dám.” Ôn Nhu coi rẻ Ôn Tâm, dùng dư quang của khoe mắt liếc về phía Nguyên Nhất Nguyên Nhị, “Còn không mau động thủ?”

“Vâng! Vương phi!” Nguyên Nhất Nguyên Nhị vội vã đáp, lập tức động thủ, bây giờ ai dám chọc Vương phi, trừ phi chán sống!

” Ôn Nhu! Người đừng khinh người quá đáng! Đây là Trần Quốc Công phủ! Không phải Bạch vương phủ!” Ôn Tâm không thể nhịn được nữa, chỉ vào thị nữ của Ôn Nhu mắng, Ôn Nhu tiện nhân này! Lại còn dám ở trên đầu nàng khoa tay múa chân!

” Nhị muội muội, làm sao vậy? Không giả bộ nữa sao? Không gọi một tiếng đại tỷ tỷ nữa sao?” Ôn Nhu không giận phản tiểu, “Nhị muội muội đều tự xưng bản thân là đại tiểu thư, trong mắt căn bản sẽ không người tỷ tỷ này, hà tất con giả bộ, một rời có đúng hay không?” Nàng còn không rõ ràng Ôn Tâm là ai sao?

Ôn Tâm trong Trần Quốc Công phủ đắc ý thành thói quen rồi, mắt thấy Ôn Nhu đem da mặt mình xé rách, nàng cũng sẽ không giả bộ nữa, lộ ra bộ mặt thâm độc, nói: “Hảo, nếu đại tỷ tỷ nói như vậy, vậy muội muội

ta cũng sẽ không quanh co lòng vòng nữa, đại tỷ tỷ hiện tại cho là mình là ai? Hay là Trần Quốc công tử? Còn có tư cách ở Trần Quốc Công phủ khoa tay múa chân?”

” Một thân phận Bạch vương phi có gì đặc biệt hơn người, bất quá là đồ bỏ đi, bất quá là ‘ Phần thưởng’ của Thanh Vương gia đưa cho người mà thôi.” Ôn Tâm cố ý từ phần thưởng cắn mạnh, tiếp tục cười nói: “Khó nghe chút, đại tỷ tỷ người ở Trần Quốc Công phủ, đến hạ nhân cũng không bằng!”

Ôn Tâm nói xong, lập tức hướng ngoài phòng hô quát: “Người đến@ Đem Bạch vương phi đuổi đi! Trần Quốc Công phủ này không thu lưu loại bát phủ ngu ngốc này!”

Lời của Ôn Tâm còn chưa nói hết, thì có bảy tám nha hoàn bà tử vọt vào, làm bộ dạng như sẽ đem Ôn Nhu lôi ra.

” Các người ai dám?” Không bất kỳ động tác gì, chỉ là lạnh lùng nhìn đám người nhào tới trước mặt nàng, khẩu khí lạnh như băng, ánh mắt tức sát như vậy, khiến một đám nha hoàn bà tử tất cả đều ngây ngẩn cả người, không một người dám kéo Ôn Nhu, đến Ôn Tâm, cũng bị ánh mắt kia của Ôn Nhu dọa sợ.

” Nhị muội muội, người cho là cư chiêm thước sào (Luna: chiếm tổ) sẽ có thể biến thành chim thước chân chính sao?” Ôn Nhu hướng Ôn Tâm tiến thêm một bước, nàng dĩ nhiên tản ra khí phách khiến Ôn Tâm không tự chủ được lùi lại một bước, “Hôm nay, đó là nhị muội muội người, ta cũng muốn ném ra ngoài, xem ai ngăn được ta?”

” Nguyên Nhất Nguyên Nhị tiếp tục ném! Không cần ngừng tay!”

” Ôn Nhu! Người đừng khinh người quá đáng! Người đừng tưởng rằng có Bạch vương làm chỗ dựa cho người người có thể muốn làm gì thì làm!” Ôn Tâm đương nhiên cũng không phải hồng mềm, lập tức thẳng người cả giận nói, “Bổn công tử được thánh thượng thân phong Trần Quốc công tử! Người là cái thứ đồ gì!”

” Ha ha! Trần Quốc công tử!” Ôn Nhu cười ra tiếng, đáy mắt lộ ra tiểu ý khiến người sợ hãi, “Để nhị muội muội làm Trần Quốc công tử mấy ngày liền mộng để mị người rồi! Đến lúc đó tỷ tỷ còn có nhiều đồ tốt đưa cho nhị muội muội!”

” Ôn Nhu! Người!” Ôn Tâm giận dữ, nâng tay lên muốn tát Ôn Nhu một cái, Ôn Nhu linh xảo lui bước, cái tát của Ôn Tâm liền rơi xuống trên mặt thị nữ, một tiếng thanh thúy vang lên.

” Nhị muội muội đừng nóng vội, làm sao thích đánh người như vậy, đại tỷ tỷ đem người ném ra ngoài viện lại tiếp tục đánh, viện này là của tỷ tỷ, muội muội vẫn là về viện của mình rồi từ từ đánh đi, đừng tưởng rằng sửa lại tên liền nghĩ đó là viện của muội muội rồi, có chút mộng a, nhị muội muội vẫn là bớt làm chuyện vô ích đi.” Dứt lời, thuận bộ Ôn Nhu đến phía sau Ôn Tâm, còn không chờ Ôn Tâm phản ứng kịp, Ôn Nhu liền đem hai tay của nàng khóa lại về phía sau, sau đó lập tức từ trong tay áo đem ra sợi dây thừng trói hai tay của Ôn Tâm lại.

Một bên nha hoàn bà tử cũng không dám tiến lên ngăn lại, Ôn Tâm thấy nổi giận, quát dẹp đường: “Vẫn còn ở đây nhìn cái gì! Còn không mau đi tìm lão gia cùng phu nhân!”

Ôn Nhu giống như lôi đồ vật vậy đem Ôn Tâm kéo dài tới cửa, sau đó dùng sức đem Ôn Tâm ném ra ngoài, mùa đông đại lạnh, Ôn Tâm cứ như vậy chỉ mặc một kiện y phục mỏng manh, tóc rối bù, cùng đồ của nàng một dạng nằm trên mặt đất lạnh như băng.

Ngoài phòng nha hoàn thấy thế, liền vội vàng tiến lên đỡ Ôn Tâm đang chật vật đứng dậy.

” Làm càn!” Đột nhiên, một tiếng một tiếng giận không kềm được cách đó không xa truyền đến.

Ôn Nhu giương mắt nhìn, đáy mắt cười nhạt càng sâu, hảo, người nên đến đều đã đến, nàng đỡ phải đi nữa, “Thỉnh.”

— — — — — Phân Cách Tuyến Luna Huang — — — — —

Các nàng có hồi hợp hay hài lòng gì không?

Sợ là khiến nàng Voi Còi mất hứng rồi vì chỉ là trừng trị sơ sơ thôi @@ Bản thân mình dịch cũng có một chút không cam tâm

39. Chương 39: Dữ “phụ” Đối Trĩ

Editor: Luna Huang

Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi sóng vai vội vã đi đến, mới vừa rồi nhận được thông truyền của gia đình, nói Ôn Nhu không để ý cấp bậc lễ nghĩa đã trở về, nhưng lại thẳng đi tới Thẩm Tâm viện, hai người liền vội vã chạy đến, không nghĩ tới lại nhìn thấy Ôn Nhu đem ái nữ Ôn Tâm ném ra khỏi phòng ngủ, làm sao khiến bọn họ không tức giận được?

” Ôn Nhu! Người làm cái gì vậy?” Triệu Yên Nhi thấy bộ dáng chật vật của tâm can bảo bối, lập tức nổi, một đôi mắt hạnh trừng Ôn Nhu, dường như muốn nàng ăn tươi nuốt sống, Ôn Nhu nữ nhi tiện nhân này, lại còn dám trở về? Cũng tốt, hôm nay Bạch vương không ở đây, phải hảo hảo giáo huấn nàng một phen, “Đồ không có giáo dưỡng! Đã biết đây là địa phương nào! Đã biết trước mặt người là ai!”

” Ba ——!” Triệu Yên Nhi vừa dứt lời, một tiếng roi vang lên ngay sau đó, thanh lãnh vào buổi đông sớm có vẻ dị thường.

” Phụ nhân ——!” Âm thanh của Ôn Thế Nghi kinh hoàng vang lên.

” Nương ——!” Ôn Nhu hít một hơi khí lạnh.

Bất ngờ không kịp đề phòng, ai cũng không nghĩ tới Ôn Nhu sẽ động thủ, má trái của Triệu Yên Nhi bị roi trên tay của Ôn Nhu hung hăng quất đến tạo thành một vết thương hẹp dài, từ khóe mắt chạy đến khóe miệng, vết thương không sâu, nhưng đủ để hủy khuôn mặt mà nàng vốn luôn tự hào.

Triệu Yên Nhi, đây chỉ là bắt đầu, không có gương mặt này, đến Ôn Thế Nghi cũng không xem trọng người nữa rồi, không có Ôn Thế Nghi sủng ái, người còn có tư cách gì chỉ cao khí ngang.

” A ——!” Triệu Yên Nhi do kinh hãi đến không thể tin tưởng, kinh khủng, lạc giọng hô, tay run run má trái của mình, “Mặt của ta ——!”

Triệu Yên Nhi sở hữu dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo phảng phất trong nháy mắt bị mất hết, lạc giọng hô xong liền hôn mê bất tỉnh, Ôn Thế Nghi lập tức tiến lên ôm lấy thân thể yếu đuối của nàng, bi thống hô: “Phụ nhân ——!”

” Người người người ——!” Ôn Thế Nghi giận không kềm được trừng mắt nhìn Ôn Nhu, đưa ngón tay ra chỉ vào Ôn Nhu, bởi vì phần nổi, tay hắn run nhè nhẹ, phần nổi quất Ôn Nhu, “Người nghịch tử này! Người muốn phản phải không? Đây chính là nhị nương của người!”

” A! Nhị nương?” Ôn Nhu cười nhạo, nhìn Ôn Thế Nghi trước mắt, nghĩ người như vậy làm sao giống cùng nàng có quan hệ máu mủ, “Mẫu thân của Ôn Nhu chỉ có một, hôm nay linh vị của mẫu thân Ôn Nhu được cung phụng trong từ đường, Ôn Nhu không biết mình còn có nhị nương, cha, người rồi, Ôn Nhu gọi nàng một tiếng di nương, đã là quá giữ thể diện cho nàng rồi.”

” Người người người ——!” Ôn Thế Nghi bị Ôn Nhu làm cho ghen một phần khí, hắn chưa bao giờ biết, nữ nhi không thân cận này cho tới bây giờ cư nhiên mạnh như vậy.

” Ôn Nhu! Người trả dung mạo của nương cho ta!” Ôn Tâm khiếp sợ từ lúc Triệu Yên Nhi bị đánh bị đánh phục hồi lại tinh thần, lập tức đẩy thị nữ bên cạnh đang đỡ nàng ra, làm bộ sẽ vọt tới trước mặt Ôn Nhu.

” Ba ——!” Lại một tiếng roi thanh thúy vang lên, thế nhưng lúc này đây, roi không phải quất vào trên mặt của Ôn Tâm, mà là đánh vào đất trước mặt nàng, tạo thành một trận bụi bặm nhỏ, Ôn Nhu mắt lạnh quan sát, “Nhị muội muội còn không phải muốn cử động tốt, nếu không ta không cây roi này trên tay biết mình có thể hay không tặng cho người một vết sẹo y hệt nương người.”

” Người ——!” Ôn Tâm bị khí thế của Ôn Nhu chấn trụ, cũng thật sự sợ roi kia sẽ lưu lại vết sẹo trên mặt của nàng, đời này nàng kia coi như xong rồi, thấy mình thấy mình không có cách nào chế trụ Ôn Nhu, vội vàng hướng Ôn Thế Nghi cầu cứu.

” Ôn Tâm cũng thực sự không nghĩ ra, Ôn Nhu có phải là hay không phát hiện ra cái gì, mới có thể xé rách da mặt các nàng như thế? Không, không có khả năng, Ôn Nhu làm sao có thể cái gì, thế nhưng khí thế của Ôn Nhu hôm nay, nàng chưa từng thấy qua, quả thực, giống như là thoát thai hoá cốt một dạng, Ôn Nhu

trước kia, luôn là một bộ dáng dấp bất cứ chuyện gì cũng không để tâm, lúc còn là Trần Quốc công tử, vẫn là ôn hòa với người ngoài, khi nào mạnh như vậy? Rốt cuộc, chuyện gì xảy ra?

” Phản phản!” Ôn Thế Nghi tức giận đến không chịu được, ở trong nhà này, lời của hắn còn không ai dám ngỗ nghịch, coi như là cha ruột của mình lúc còn sống, cũng không có bị người xem thường như vậy, sau khi ái nữ Ôn Tâm làm Trần Quốc công tử, mọi người đối với hắn vẫn là hắn nói gì nghe đó, đừng nói chỉ là Triệu Yên Nhi, hôm nay có người ở trong Trần Quốc Công phủ phách lối như vậy ở trước mặt hắn phách lối như vậy, phân minh không đem hắn để vào mắt, huống chi, người này không phải là ai khác, mà chính nữ nhi của hắn! Bảo hắn không giận thế nào được?

” Ôn Nhu! Nghịch tử! Trong mắt ngươi rốt cuộc có còn hay không còn người cha này? Ngươi thấy rõ! Đây là Trần Quốc Công phủ! Không phải địa phương để ngươi có thể hồ đồ!” Còn làm bị thương Yên nhi mà hắn yêu mến nhất! Nữ nhi do Lâm Tiểu Uyển sinh ra chính là không thích! Khiến hắn chán ghét!

” Cha?” Ôn Nhu nhìn Ôn Thế Nghi nổi giận, trong lòng không nói ra được chán ghét, nếu không phải trong thân thể này chảy cùng một dòng máu, nàng hận không thể giống Triệu Yên Nhi như vậy cũng cho hắn vài roi, “Muốn nói trong mắt của Ôn Nhu này có người cha này hay không, vậy phải xem trong mắt của người cha có nữ nhi Ôn Nhu này hay không, thế nhưng người chính mồm bảo không có tiếp nhận nữ nhi Ôn Nhu này.” Có một người cha chó heo cũng chê như vậy, nàng tình nguyện không cần!

” Ngươi ——! Ta. . .” Ôn Thế Nghi không nghĩ tới Ôn Nhu cư nhiên sẽ phản bác lại hắn, một thời không biết nói cái gì mới có đạo lý, là hắn chính mồm nói qua không tiếp nhận nàng một nữ nhi liêm sỉ cùng người bỏ trốn, hôm nay những lời này đúng là mang đá tự đập vào chân rồi.

Trong trí nhớ của Ôn Thế Nghi, hắn ít cùng nữ nhi này thân cận, mà nữ nhi này cũng chưa từng nghịch qua hắn, trầm tĩnh khiến hắn phải đáng ghét, chưa từng nghĩ tới, nàng sẽ nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

” Ôn Nhu! Ngươi bây giờ đã là Vương phi của Bạch vương, là Bạch vương phi, chuyện của Trần Quốc Công phủ không phiền ngươi tới quản!” Cứ cho là Ôn Thế Nghi không để ý tới đạo lý, trong Trần Quốc Công phủ, hắn mới là trời, không có người nào có thể lay động được địa vị cùng uy nghiêm của hắn!

” Huống chi, ta vốn dĩ không tiếp nhận ngươi nữ nhi này! Ngươi không có bất kỳ tư cách này trong Trần Quốc Công phủ dương oai!” Ôn Thế Nghi phẫn nộ quát, “Người đến! Đem Bạch vương phi mời đi ra ngoài! Ngày sau cũng không được bước chân vào Trần Quốc Công phủ một bước!”

A! Ôn Nhu lạnh mắt nhìn Ôn Thế Nghi, trong lòng cười nhạt, hảo, hảo! Một người cha như vậy, một phần thân tình, ở trên người của người cha này thực sự là một lý giải vô cùng nhuần nhuyễn!

Trong Trần Quốc Công phủ, lời nói của Ôn Thế Nghi không ai dám không tuân theo, tiếng nói của hắn vừa dứt, thì có năm sáu gia đình vây quanh Ôn Nhu.

” Ai không sợ chết, liền tới gần ta thử xem? Để cây roi trên tay ta ném thử máu tanh, trái lại ta rất vui lòng.” Ôn Nhu cung tay, roi lại rơi trên mặt đất Ôn Nhu phảng phất giống như thần tiên sống vậy, chỉ thấy roi như rắn giũa giữa chốc lát lại trở về trong tay Ôn Nhu, bọn gia đình nuốt một ngụm nước bọt, chỉ tưởng tượng roi rơi vào trên người mình thôi cũng đã cảm thấy đau rồi.

“Một lũ sâu gạo! Một nữ nhân các ngươi sợ cái gì?” Lần này là Ôn Tâm nóng lòng, hung hăng dậm chân, hận bản thân không thể nhào tới đem Ôn Nhu xé ra.

Ôn Nhu nhìn cũng không nhìn Ôn Tâm, mà là chậm rãi đến gần Ôn Thế Nghi, cách trước mặt Ôn Thế Nghi một bước thì đứng lại, hai tròng mắt nhìn thẳng Ôn Thế Nghi, sau đó sát vai hắn, trầm giọng nói: “Cha, người làm những chuyện như vậy, không biết dưới cửu tuyền tổ phụ có hay không sẽ cảm thấy có một ‘hảo hài tử’ như người vậy thật là một chuyện hạnh phúc.”

Ôn Nhu đem ba chữ ‘hảo hài tử’ đọc âm nặng âm, sau đó bước đi, còn vừa truyền đến âm thanh khinh thường của nàng, “Viện này, để nhị muội muội cái con chim cưu này ở lại ở vài ngày.”

Nếu nói phụ thân, hôm nay ngươi đuổi ta đi, ngày sau ta cho ngươi quỳ xuống cầu ta trở về.

40. Chương 40: Xà Thử Tiểu Nhân

Huân hương đốt bên trong phòng ngủ, Triệu Yên Nhi nằm ở trên giường hẹp, lúc này nàng vẫn còn đang ngủ mê man, má trái của nàng bằng một miếng băng gạc thật dày, mơ hồ lộ ra chút huyết sắc, Ôn Thế Nghi ngồi ở bên cạnh giường, nhìn lớp băng gạc trên mặt của Triệu Yên Nhi, vẻ mặt sầu bi, Ôn Tâm đứng ở phía sau Ôn Thế Nghi, cũng nhìn Triệu Yên Nhi trên giường, khóe mắt ngấn lệ.

Bất quá không bao lâu, Triệu Yên Nhi chậm rãi mở mắt ra, lúc khuôn mặt anh tuấn của Ôn Thế Nghi mang theo đau thương lọt vào trong mắt của nàng, lập tức cả kinh ngồi dậy, lập tức giơ tay lên xoa má trái của mình, sau đó cả kinh kêu lên: “Lão gia! Mặt của ta! Mặt của ta!”

Nhìn dáng dấp kinh hoàng của Triệu Yên Nhi, Ôn Thế Nghi lập tức bắt hai tay lạnh lẽo của nàng đang run, nỗ lực an ủi nàng nói: “Phu nhân! Phu nhân! Vì phu ở chỗ này! Không phải sợ, mặt của người vì phu tìm người thay người qua, tin tưởng vì phu, nhất định sẽ tìm đại phu tốt nhất thay người chữa trị, không có việc gì, không có việc gì!”

” Lão gia ——!” Triệu Yên Nhi nhào vào trong lòng của Ôn Thế Nghi, khóc như hoa lê dầm mưa ruột gan đứt từng khúc, “Lão gia, người cần phải thay làm chủ! Bằng không thiếp không muốn sống nữa!” Nếu muốn mặt là của nàng trị không hết, nửa đời sau của nàng chẳng khác nào sống như một quả phụ, không có gương mặt này, cứ cho là nàng có công phu giường chiếu khiến người khác túy sinh mộng tử (Luna: sống say mê đến chết, ý là mê người), cũng buộc không được lòng của Ôn Thế Nghi!

Ôn Nhu! Tiện nhân! Cưng nhiên hủy đi mặt của nàng!

” Nương ——!” Ôn Tâm thấy thế, nước mắt cũng rơi xuống, nhào tới trước giường, nắm tay của Triệu Yên Nhi, hung hăng nói: “Nương! Nữ nhi nhất định sẽ báo cừu cho nương! Cha cũng sẽ báo cừu cho nương!”

Ôn Nhu con tiện nhân kia! Nàng muốn nàng chết!! Nàng nhất định phải khiến cho Ôn Nhu con tiện nhân kia chết!

Ôn Thế Nghi vỗ vỗ lưng của Ôn Tâm, từ ái nói: “Tâm nhi không nên gấp, cha nhất định sẽ giúp nương người ra phần khẩu khí này, đi ra ngoài trước đi, cha cùng nương người có mấy lời muốn nói.”

Ôn Tâm nhìn Triệu Yên Nhi một chút, nhìn lại Ôn Thế Nghi, sau đó khéo léo gạt đầu, hành qua lễ, lui ra ngoài.

Triệu Yên Nhi có chút hồ nghi, trong lòng cảm giác được có chuyện gì, nếu không vì sao trượng phu muốn nữ nhi lui ra ngoài, “Lão gia. . .”

” Phu nhân, vì phu biết bây giờ người ủy khuất, nhưng lại có một việc không thể không nói với người.” Ôn Thế Nghi chau mi tâm lộ ra lo lắng, Triệu Yên Nhi nhìn thấy thần tình này của hắn đáy lòng không khỏi “Lộp bộp” nhảy một chút.

Ôn Thế Nghi ôm vai Triệu Yên Nhi, ở bên tai của nàng nhỏ giọng nói một cái gì đó, sắc mặt của Triệu Yên Nhi cũng dần dần trở nên trắng bệch, không thể tin nhìn Ôn Thế Nghi, “Người của năm đó không phải đều đã giải quyết sạch sẽ sao? Nàng làm sao có thể biết?”

” Suyt! Người nói nhỏ chút! Sợ người khác nghe không được sao?” Ôn Thế Nghi trầm giọng nhắc nhở Triệu Yên Nhi đang bị kinh hách, “Ta chỉ là đoán rằng, ngày hôm nay nàng đã nói như vậy với ta, tựa hồ ám chỉ điều đó.”

Kỳ thực, chính hắn làm sao không lo lắng được, chuyện năm đó, hầu như mỗi đêm đều biến thành ác mộng quần lầy hắn.

” Lão gia, vậy làm sao bây giờ?” Lòng của Triệu Yên Nhi còn sợ hãi, nắm lấy cổ tay của Ôn Thế Nghi.

” Phu nhân, người cứ nói đi?” Ôn Thế Nghi không trả lời lời nói của Triệu Yên Nhi, mà là phản vấn nàng, khi ánh mắt của hắn thập phần ý vị rơi xuống xương quai xanh của Triệu Yên Nhi, nhân thần nghiêm túc bỗng nhiên rạo rạo, sau đó giơ tay lên vuốt ve má phải trơn bóng của Triệu Yên Nhi, ôn nhu nói: “Yên nhi, người vì vì phu chịu khổ vì phu đều nhớ, vì phu đáp ứng người sẽ đối đãi người thật tốt, vì phu nhất định sẽ chữa lành gương mặt cho người, về phần Ôn Nhu ——”

Ôn Thế Nghi chặt đứt lời của mình, lập tức hôn lên môi mềm mại của Triệu Yên Nhi, một khắc trước Triệu Yên Nhi vẫn còn ở trong kinh hách, giờ khắc này lại thành thực dán lên thân thể khô nóng của Ôn Thế Nghi, nhiệt tình phối hợp cùng hân.

Đây là bản lĩnh của Triệu Yên Nhi nàng, nếu không như vậy, có thể nào mười mấy năm qua Ôn Thế Nghi vẫn đối với thân thể của nàng nhớ mãi không quên, về phần Ôn Nhu, nàng tin tưởng, nam nhân của nàng cùng nàng có cách nghĩ giống nhau.

Ôn Nhu trở lại Bạch vương phủ, đem roi trong tay ném cho Duẫn nhi, lập tức ở ngồi xuống trước lò sưởi, lúc Duẫn nhi đem trường tiên cất xong, lập tức nấu trà nóng đem đến trước mặt Ôn Nhu.

” Vương phi, nô tỳ cảm thấy Trần Quốc công tử sẽ không cam lòng.” Chỉ cần là chuyện Ôn Nhu làm, Duẫn nhi đều cảm thấy đúng, lập trường của nàng, vĩnh viễn đều là ở bên Ôn Nhu, “Vương phi ngày sau có đúng hay không phải đề phòng một chút?”

”Rắn chuột tiểu nhân, phòng hay không phòng cũng không có trở ngại.” Các nàng là loại người như vậy, nàng thấy là nhìn không vào được mắt, nếu đem các nàng xem là đối thủ mà đối đãi, quả nhiên là xem trọng các nàng.

”Vâng.” Duẫn nhi gật đầu, “Vương phi, uống trà.”

” Ân.” Ôn Nhu cốc trà, chậm rãi trà, trong con người buông suy nghĩ xuống.

Nếu đã cùng Triệu Yên Nhi các nàng không còn gì để nói, như vậy tại thế giới này chuyện duy nhất cần làm nhất định phải hoàn thành, so với thời gian dự tính của nàng còn sớm, vậy sẽ phải suy nghĩ một chút chuyện nàng rời khỏi vương phủ rồi, sinh hoạt hà khắc như vậy, nàng không muốn.

Đêm đã khuya, Ôn Nhu cho Duẫn nhi lui xuống nghỉ tạm, bản thân thời khắc này cũng không thể ngủ được, dứt khoát mặc xiêm y, khoác một kiện áo khoác trên vai, kéo cửa ra đi ra ngoài, đi ra Yên Thủy các, đến nơi của Túc Dạ.

Gia đình trực đêm thấy Ôn Nhu, liền vội vàng tiến lên hành lễ, “Nô tài ra mắt Vương phi, không biết đêm khuya Vương phi tới đây, có hay không muốn tìm đại quản sự Túc Dạ?”

” Ân.” Ôn Nhu khẽ gật đầu, “Đi nói một tiếng với đại quản sự, ta có chuyện quan trọng ở chính sảnh chờ hân.”

”Vâng, nô tài đi ngay.”

Đối với việc bản thân quanh mình chính đại rời khỏi Bạch vương phủ, nàng là nắm chắc.

Khi Ôn Nhu nhìn đến Túc Dạ vững bước mà đến, từ trên ghế đứng lên để bày tỏ sự áy náy vì đêm khuya quá rồi, “Đêm khuya gọi đại quản sự đến, hy vọng không quá rồi đại quản sự nghỉ ngơi.”

” Vương phi gọi đến, Túc Dạ Túc Dạ tức khắc đến đây, làm sao nói đến chuyện quá rồi.” Túc Dạ cẩn thận, “Chỉ không biết, đêm khuya Vương phi gọi Túc Dạ đến, là vì chuyện gì?”

Chuyện gì mà không thể đợi đến mai?

” Việc này không thể không đích thân nói với đại quản sự, việc này cũng chỉ có đại quản sự có thể làm chủ được.”

” Vương phi cứ phân phó.”

” Ta muốn gặp Bạch vương, mong rằng đại quản sự dẫn đường.” Ôn Nhu đi thẳng vào vấn đề.

Ánh mắt của Túc Dạ luôn luôn kính cẩn đột nhiên dần hiện ra đề phòng, sắc mặt biến thành âm trầm, lạnh lùng trả lời: “Thứ cho Túc Dạ không thể tuân lệnh, không có mệnh lệnh của Vương gia, không người có thể thấy Vương gia.”

Chẳng lẽ Vương phi này thật là người của bọn họ? Xem ra người tiến vào Bạch vương phủ thật không có ai là hảo tâm! Chỉ toàn là ghê tởm!

” Ta biết chỉ cần là đại quân sự dẫn đường, Vương gia sẽ không trách tội.” Nàng phải gặp Bạch vương, tuy tội này không thể, nhưng cũng nhất định phải gặp, tuy rằng nàng có thể đến Ngõa Phủ Lô Minh vượt qua bấy rập lần nữa, lại không biết có thể gặp được Bạch vương không, cho nên chỉ có thể mời Túc Dạ ra.

” Vương phi, Túc Dạ sẽ không tuân theo phân phó của ngài.” Bất luận cái gì người muốn tới gần gia đều phải đề phòng!

” Nếu ta nói ta biết Vương gia mắc bệnh gì, nếu ta nói ta biết cách chữa được chứng bệnh của Vương gia, nếu ta nói ta nắm chắc chữa được bệnh cho Vương gia, đại quân sự còn có thể kiên quyết như vậy cự tuyệt ta sao?” Ôn Nhu hắc một hơi ra nói ba chữ nếu, nàng tin tưởng, chỉ cần là liên quan đến Bạch vương, Túc Dạ cũng sẽ không trực tiếp cự tuyệt, huống chi, lời nói của nàng, đầy sức dụ dỗ như vậy.

Quả nhiên, hai mắt Túc Dạ không hề cố kỵ nhìn chằm chằm nàng chốc lát, sau đó mới lạnh lùng nói: “Túc Dạ trước bẩm báo Vương gia, ngày mai cho Vương phi câu trả lời thuyết phục.”

” Rất tốt.” Ôn Nhu hài lòng gật đầu xoay người đi.

Nàng tin tưởng, Bạch vương nhất định sẽ đáp ứng gặp nàng.

41. Chương 41: Đăng Kiến Bạch Vương

Editor: Luna Huang

Thời khắc đó, bầu trời cũng tăng sáng, Duẫn nhi đẩy cửa phòng ngủ của Ôn Nhu ra, nhìn thấy Ôn Nhu đang ngồi ở trên ghế thái sư bên cạnh lò sưởi, tay phải của nàng đang cầm một quyển sách trang giấy sớm đã ố vàng, tay trái còn nâng lên lật một trang.

Mi tâm của Ôn Nhu hơi nhíu lại, tựa hồ thời gian đang đọc sách gặp phải vấn đề không hiểu, mà nguyên bản áo khoác trên vai nàng đã từ lâu rơi xuống sau ghế rồi, nghe được âm thanh đẩy cửa của Duẫn nhi, Ôn Nhu đưa mắt nhìn Duẫn nhi, lại cúi đầu, thần nhiên nói: “Duẫn nhi, bên ngoài trời đã sáng?”

” Đúng vậy, Vương phi.” Duẫn nhi kinh ngạc, nàng vốn là cho thêm một chút hương phấn vào trong lư hương, bởi vì Ôn Nhu nói mùi của hương phấn này rất thư thái, ban đêm cũng đốt y như vậy, lại không nghĩ rằng Ôn Nhu một đêm không ngủ, “Vương phi, người một đêm không ngủ? Sao không gọi nô tỳ thị dạ(Luna: người hầu hạ vào ban đêm)?”

Duẫn nhi nói xong, đi tới Ôn Nhu phía sau, thay nàng nhặt lên áo khoác trên đất, lại choàng lên vai nàng, quan tâm nói: “Ban đêm hàn, mặc dù Vương phi ngồi trước lò sưởi nhưng cũng phải khoác áo mới tốt.”

” Thị dạ? Thị cái gì dạ? Ta có tay có chân, ban đêm cũng không muốn có người hầu hạ.” Nàng không phải thiên kim đại tiểu thư thiên kim đại tiểu thư chân chính, không cần phải nhiều quy củ như vậy, nhưng cũng biết Duẫn nhi là quan tâm nàng, kéo lại áo khoác Duẫn nhi mới vì nàng phủ lên, lại nói: “Người chỉ để ý nghĩ ngơi thật là.”

Duẫn nhi hầu hạ Ôn Nhu vài ngày, đại khái cũng biết tính tình của Ôn Nhu là gì, cũng không sợ bị phạt, nhìn thoáng qua thấy than củi trong lò sắp cháy hết, nói lầm bầm: “Vương phi người cũng thật là, áo choàng không khoác, than củi cũng sắp cháy hết rồi cũng không thêm, nhiễm lạnh sẽ không tốt.”

Ôn Nhu có chút tức giận lại vừa buồn cười, sao nàng lại thu nhận một nha hoàn dài dòng như thế, nhưng cũng không giận, chỉ là đem sách trong tay buông xuống, nhẹ giọng nói: “Được rồi, ta đã biết, lần sau ta nhất định gọi người thị dạ.”

” Vương phi, cũng không thể có lần sau, như vậy càng không tốt.” Duẫn nhi đến lò cho thêm chút than củi, không quên trêu chọc, muốn nhảy dựng lên phản đối, rồi lại biết thân phận mình không đúng, chỉ dám nhỏ giọng lầm bầm.

” Dong dài, đem nước rửa mặt đến đây.” Ôn Nhu từ trên ghế đứng lên, xoay cổ, một đêm không ngủ, đứng là hơi mệt chút, bất quá nàng là ngủ không được, nằm ở trên giường cũng là mở to mắt, không bằng nghiên cứu y thư cũng tốt.

“Vâng, Vương phi, nô tỳ lập tức đi lấy.” Duẫn nhi lên tiếng trả lời, lui xuống.

Ôn Nhu kéo cửa đi ra hành lang của phòng ngoài, cảm thụ được không khí lạnh lẽo của sáng sớm, để bản thân thanh tỉnh sau một đêm không ngủ.

Hôm nay, liền chờ gặp Bạch vương, nàng tin tưởng nàng đoán không sai.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhu nhìn trời cao dần dần sáng sủa, khóe môi cong lên.

Trong Ngõa Phủ Lôi Minh.

Lãnh Triệt cũng là một đêm không ngủ, trước mặt hắn trên bàn đầy áp giấy trắng, lúc này hắn đang cầm bút viết gì đó rất nhanh trong cuốn sổ màu trắng, đợi hắn ngừng lại một lúc, cuối cùng đem một quyển để vào một cuộn trúc, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, đem bút lông trong tay đặt lên trên nghiên mực, ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn, hắc y nam tử liền hiểu rõ cú đầu đứng thẳng trước bàn, tiến lên lấy cuộn trúc kia, lại hướng Lãnh Triệt hơi khom người một cái, xoay người liền bước ra khỏi thư phòng.

Từ đầu đến cuối, hai người không có nói qua một câu với nhau.

Ở ngoài thư phòng đợi, thấy hắc y nam tử rời khỏi, mới đem hộp đựng thức ăn bước vào thư phòng.

Hai mắt của nữ tử vô thần, lại đối với thư phòng dị thường quen thuộc, không có bất kỳ cánh cửa nào, đi đến phía cửa sổ bên phải, sau đó đem chậu rửa mặt đặt lên trên giá trước cửa sổ, sau đó cúi đầu đứng ở một bên.

Hắc y nữ tử đem chậu rửa mặt đặt xong, rồi xoay người bên bàn đọc sách, hướng phía Lãnh Triệt đang nhắm mắt khẽ vuốt cằm dựa lưng vào lưng ghế, kính cẩn nói: “Gia, nên dùng đồ ăn sáng rồi.”

Lãnh Triệt nhẹ nhàng “Ân” một tiếng rồi chậm rãi mở mắt ra, đứng dậy đi tới cái giá đặt chậu rửa mặt, rửa mặt, tiếp nhận cốc nhỏ hắc y nữ tử đưa tới, đem một miệng trà ngâm trong miệng chốc lát, sau đó nhổ lên cái bõn trong tay của hắc y nữ tử, rồi đến ngồi xuống bên bàn tròn.

Hắc y nữ tử đem hộp đựng thức ăn mở ra, đem một chén canh nhân sâm và một chén cháo bát trân bưng ra, lại mở tầng hai của hộp, đem chén thuốc đen bước đến trước mặt Lãnh Triệt, mới cúi đầu đứng ở một bên hầu hạ.

Đợi Lãnh Triệt uống xong canh định uống chén thuốc thì, ngoài cửa vang lên thanh âm của Túc Dạ: “Gia, Túc Dạ đến đây truyền báo.”

” Hắc Cẩm, lui ra đi.” Lãnh Triệt ngẩng đầu đem nước thuốc một hơi cạn sạch, đem chén rỗng giao cho Hắc Cẩm, Hắc Cẩm dứt khoát thu dọn bàn, khom người lui xuống, thời gian đi ngang qua bên cạnh thân Túc Dạ, Hắc Cẩm khẽ gật đầu, đi ra ngoài.

Túc Dạ nhấc chân bước chân vào thư phòng, Lãnh Triệt ngồi xuống ghế thái sư sau bàn.

Túc Dạ thấy thế, tức khắc nhíu mày, quan tâm nói: “Gia, người lại một đêm không ngủ, cứ như vậy sức khỏe của người sẽ không chịu được đâu, Túc Dạ đỡ gia lên tháp nghỉ ngơi một chút.”

Lãnh Triệt không trả lời Túc Dạ, chỉ là lại mở một khác ra, lạnh nhạt nói: “Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?” Nếu là trong phủ tình huống bình yên, Túc Dạ sẽ không đến đây truyền báo, có thể chuyện của mấy người phụ nhân trong phủ, hắc tin tưởng Túc Dạ có năng lực quản toàn bộ Bạch vương phủ, không cần hắc quan tâm bất cứ chuyện gì.

” Bẩm báo gia, hôm qua Vương phi đến Trấn Quốc Công phủ náo loạn một trận, nghe nói đánh mẩu thân của Trấn Quốc công tử bị thương, Ôn đại nhân tức giận đến không ít, hôm nay bên ngoài phủ đồn đãi linh tinh.” Lòng của Túc Dạ tuy có muốn ngăn cản, lại cũng không có cái thân phận này mà ngăn, chỉ có thể nhìn như vậy Vương phi bôi đen mặt của gia, thực sự là giận mà không dám nói gì, “Hôm nay lâm triều, Thanh Vương gia dâng tấu tố gia.”

” Nga? Tân vương phi thú vị như vậy?” Lãnh Triệt không có tức giận, chỉ là đạm đạm nhất tiểu, lần trước hắn đã nhìn thấy nàng cùng người của Trấn Quốc Công phủ không hòa thuận, nhưng không nghĩ nàng sẽ trắng trợn đến Trấn Quốc Công phủ giáo huấn người, còn giáo huấn cha ruột cùng di nương là của mình, quả nhiên là cùng hắc không sợ danh tiếng thối nát, “Trái lại nàng sẽ bôi đen mặt của ta.”

Bất quá, cũng đúng là nữ tử không giống người khác, khiến hắc cảm thấy thú vị.

Mặt của Túc Dạ không khỏi tối sầm, thú vị? Hắn cũng không cảm thấy như vậy, thế nhưng nếu gia không thêm đề ý, hắn làm sao lại quên.

” Gia, Túc Dạ còn có một chuyện muốn báo.” Hôm nay hắn đến, không phải chỉ có nói những chuyện lông gà vớ tỏi trước mặt gia, “Vương phi muốn gặp gia.”

Túc Dạ vốn định trực tiếp đem chuyện nói ra, thế nhưng hắn có điều cố kỵ, ai mà biết được lời nói của Vương phi là thật hay giả, dù sao, bệnh của gia, trong thiên hạ, cho dù là danh y cũng không có thuốc nào cứu được.

” Nói, chuyện gì?” Giọng của Lãnh Triệt không khỏi chuyển lạnh, ngẩng đầu nhìn Túc Dạ, người muốn gặp hắn, đều là phải trả giá rất lớn.

Túc Dạ không dám chần chờ, dù sao gia chán ghét nhất là người ấp a ấp úng, lập tức nói: “Vương phi nói là có thể trị hết bệnh của gia, bảo là muốn gặp gia, Túc Dạ lo âu bệnh của gia, cho nên đặc biệt đến truyền báo.”

Nghe xong, con người đen nhánh của Lãnh Triệt đã sâu như u đàm, hàn như tuyết băng sương.

Có thể trị hết bệnh của hắn? Bút trong tay của Lãnh Triệt run lên, hiển nhiên trong lòng cả kinh.

Cũng biết bệnh của hắn, trên đời này không người có thể trị? Nàng chỉ là một nữ tử khuê các nho nhỏ, lại dám cuồng ngôn?

Hay là, nàng là người của bọn họ, không tiếc dùng tánh mạng của mình để hoàn thành nhiệm vụ?

Nàng có thể dùng đầu óc của mình xông qua Ngõa Phủ Lôi Minh hắn tự mình bày bố, tất nhiên biết muốn gặp hắn tất phải trả giá thật lớn.

A, thiên hạ này người có được cái gan đó có bao nhiêu người, thấy nàng một mặt như vậy, trái lại hắn coi thường nàng, coi thường một nữ tử bị thế nhân phỉ nhổ như vậy!

” Túc Dạ, tối nay giờ tỵ, dẫn Vương phi tới gặp ta.”

Cũng khó gặp được một nữ tử khiến hắn phải tán thưởng, đợi giờ tỵ tối nay nói tiếp.

42. Chương 42: Phu Thê Tương Kiến

Editor: Luna Huang

Tăng sáng Ôn Nhu ngủ, khi tỉnh lại đã chính Ngọ, thời gian Duẫn nhi đến đây phục vụ nói Túc Dạ mới vừa đến, khi đó nàng vẫn còn đang nghỉ ngơi nên không có gọi nàng, Túc Dạ để Duẫn nhi báo cho nàng nói ban đêm giờ tỵ Vương gia sẽ gặp nàng.

Sau khi nghe xong lời nói của Duẫn nhi, thần tình của Ôn Nhu bỗng nhiên trầm xuống, nàng không nghĩ tới con ma ốm Bạch vương này cứ nhiên chịu khó như thế, chuyện liên quan đến bệnh của hắn mạng của hắn, hắn còn bình tĩnh đợi đến khuya mới chịu gặp nàng.

Thế nhưng, cho tới bây giờ chỉ có người khác chờ nàng, có khi nào nàng phải chờ người khác như vậy, nghĩ vậy, sắc mặt của Ôn Nhu tự nhiên khinh thường, nói vậy hắn là cố ý để nàng chờ, hảo, đã như vậy, nàng vốn định xem trên danh nghĩa trượng phu, xem ra là không cần.

Duẫn nhi nhìn thấy gương mặt của Ôn Nhu âm trầm, cũng không dám nói nhiều, chỉ cẩn thận hầu hạ.

Đợi cho đến giờ tỵ ban đêm, Túc Dạ đến đây thỉnh Ôn Nhu, Duẫn nhi tiến vào phòng thông truyền, đã thấy Ôn Nhu thản nhiên nằm trên tháp mỹ nhân xem sách, không có một chút dấu hiệu muốn đứng dậy, Duẫn nhi không khỏi nóng nảy, mặc dù nàng chưa từng thấy qua Bạch vương, nhưng cũng biết nếu là Bạch vương tức giận sẽ không là chuyện tốt, mà hôm nay chủ tử của nàng để Vương gia chờ không biết đúng hay không

sẽ chọc giận Vương gia, vậy làm sao có thể bảo nàng không vội cho được, thế nhưng Vương phi chỉ bảo nàng không nên gấp, quay qua quay lại đã tròn nửa canh giờ, Ôn Nhu mới không nhanh không chậm đứng dậy.

Đuẩn nhi gấp đến độ sắp khóc, vội vã vì Ôn Nhu mặc y phục oản tóc, cuối cùng phủ thêm một lớp áo choàng cho Ôn Nhu, muốn chạy ra nói một tiếng với Túc Dạ, lại bị Ôn Nhu ngăn lại, để cho nàng nghỉ ngơi, Đuẩn nhi đầu chịu, nàng là muốn đi theo Ôn Nhu.

Thời gian Ôn Nhu nhìn thấy Túc Dạ, gương mặt của Túc Dạ cũng là sương lạnh, lòng có tức giận hướng Ôn Nhu hành lễ, một câu nói không nói nhiều xoay người đi, thật không biết người nữ nhân này là ăn gan hùm mật gấu gì, lại dám kéo dài nửa canh giờ, dám để cho gia chờ chờ.

Trong lòng của Ôn Nhu thực sự là buồn cười, thực sự là hoàng thượng không vội thái giám gấp, Bạch vương đã có kiên trì đến giờ tý mới chịu gấp nàng, tất nhiên chờ thêm nửa canh giờ thì có là gì đâu, Ôn Nhu phân phó Đuẩn nhi không cần theo, liền theo Túc Dạ đi.

Khó khăn lắm bước vào Ngõa Phủ Lô Minh, Túc Dạ dừng bước, xoay người đưa cho Ôn Nhu một miếng vải đen, còn không đợi Túc Dạ nói cái gì, Ôn Nhu hiểu rõ, cầm lấy miếng vải đen che mắt mình, nàng biết gặp Bạch vương không dễ dàng, nhưng không nghĩ lại còn phải dùng tới phương thức này, tâm trạng không khỏi vừa buồn cười, Bạch vương bắt quả chỉ là một con ma ốm, vừa là một Vương gia nhàn tản, có gì ? Phải thần bí như vậy, chẳng lẽ, trên người Bạch vương cất giấu bí mật không muốn người biết?

Ôn Nhu bịt kín hai mắt, không biết Túc Dạ khởi động thứ gì, chỉ cảm thấy thân thể sẽ chậm chậm chìm xuống, chưa tới một chút, mới dừng lại, chỉ nghe một tiếng “Oanh” Nặng nề, Túc Dạ nói một tiếng “Vương phi chỉ cần đi thẳng là được.” Ôn Nhu liền bước thẳng về phía trước, một hồi, bên tai truyền đến thanh âm của nước chảy, Ôn Nhu biết được Bạch vương nhất định là đang ở rất gần, lại tiếp tục đi về phía trước chốc lát, Túc Dạ thỉnh Ôn Nhu tháo miếng vải đen xuống.

Ôn Nhu tháo miếng vải đen xuống, chỉ cảm thấy trước mắt dần dần sáng rõ ràng, hai ngọn phong đăng chấp chờn, hai tầng lầu của Bạch vương đã ở ngay trước mắt.

Túc Dạ tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa phòng khép hờ, kính cẩn thông truyền một tiếng, chỉ nghe trong phòng truyền đến nhàn nhạt “Ân” Một tiếng, Túc Dạ xoay người lại nói với Ôn Nhu “Vương phi mời vào trong”, liền lui xuống.

Ôn Nhu mỉm cười, tiến lên đẩy cửa phòng khép hờ ra, y như lần trước mùi thảo dược xông thẳng vào mũi.

Mà thời gian Ôn Nhu khó khăn lắm mới vượt qua ngưỡng cửa, liền cảm thụ được một trận gió lớn thổi thẳng vào mặt, Ôn Nhu nhanh chóng nâng tay phải lên, trước mặt của mình mở hai ngón tay, nhanh chóng dùng hai ngón tay trước mặt vật bay đến.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ôn Nhu chỉ cảm thấy ngón tay từng đợt đau nhức, hai ngón tay của nàng cách mặt chỉ có một tấc, thiếu một chút, vật đó sẽ chạm vào mi tâm của nàng!

Ôn Nhu chuyển hai ngón tay, mới phát hiện hai ngón tay của mình đang kẹp một cây trâm ngọc được mài cực nhỏ, đôi mắt của Ôn Nhu không khỏi neho lại, khá lắm Bạch vương, nếu không phải nàng xuất thủ nhanh hơn, lúc này nàng đã chết trong tay người này rồi!

” Vương gia, Ôn Nhu tuy rằng không dựa vào gương mặt này để ăn, nhưng cũng dựa vào để gặp người.” Ôn Nhu nắm chặt ngọc trâm đi vào, lạnh lùng nói: “Nếu là mi tâm thủng một lỗ to, Vương gia bảo Ôn Nhu ngày sau thế nào gặp người?”

Ôn Nhu nói, trong con ngươi liền rơi vào Lân Triệt một thân tuyết trắng y, đang ngồi ở giữa thính tử bắc chủ vị, dung nhan đẹp đến không cách nào so sánh để Ôn Nhu lần thứ hai thấy được vẫn không khỏi sợ hãi, lúc này đang hàm chứa ý cười nhàn nhạt nhìn nàng.

” Tuy là lần thứ ba thấy Vương phi, lại chưa từng tặng qua Vương phi một phần một phần, cây ngọc trâm này, là lễ vật gặp mặt của ta tặng cho Vương phi, không biết Vương phi có thích không?” Nét mặt của Lân Triệt tuy là cười nhạt một tiếng, kì thực trong lòng cũng lấy làm kinh hãi, tuy là hần đoán trước được nàng có thể đỡ được bảy phần công lực của ngọc trâm, không có nghĩ đến khi nàng tiếp nhận một kích bén nhọn của hần cư nhiên lại không bị thương, thủ hạ của Thanh vương lại có người như vậy, thực sự là nghĩ không ra.

” Vật do Vương gia tặng, Ôn Nhu tự nhiên thích.” Ôn Nhu khẽ cười, cười đến rất là tự nhiên, vừa nói, vừa đem ngọc trâ trong tay cài lên búi tóc của mình, chậm rãi đến gần Lãnh Triệt, sau đó không chút kiêng kỵ nào ngồi xuống thấp bên cạnh Lãnh Triệt.

” Vương phi trái lại rất tự nhiên xem đây như nhà của mình.” Lãnh Triệt chậm rãi nhìn Ôn Nhu ngồi xuống, đáy mắt tiểu ý nhưng thực chất vô cùng băng lãnh, hẳn nghĩ không ra, nữ tử như vậy cư nhiên sẽ vì Thanh vương bán mạng.

Ôn Nhu tự nhiên không biết ý nghĩ trong lòng của Lãnh Triệt, nàng bất quá là người đối tốt với ta ta đối tốt với người, nếu hẳn muốn lấy tính mệnh của nàng, nàng cần gì phải cố kỵ, cười nói: “Đây là đương nhiên, gả cho Vương gia, Bạch vương phủ này chính là nhà của Ôn Nhu, không được tự nhiên chẳng phải là câu nệ rồi sao.”

Lãnh Triệt không nói gì, cầm lấy ấm sứ trên bàn trà bên cạnh, thay mình châm một ly trà, lại thay Ôn Nhu châm một ly, nhìn Ôn Nhu ôn nhu nói: “Vương phi muốn uống trà? Trà động trạch xuân hương rất thơm.”

” Vương gia tặng Ôn Nhu một cây trâ lại dùng phương thức đặc biệt như vậy, trà này, không biết không gì đặc biệt?” Ôn Nhu không có nâng chung trà lên, chỉ là cười phản vấn, ngụ ý rõ ràng bất quá, tặng trâ là muốn mạng, mời uống trà tất nhiên cũng không có chuyện gì tốt.

” Trà này muốn nói đến chỗ đặc biệt, chính là ta tự mình châm mà thôi.” Trong trà hạ độc, hẳn còn chưa bị ỉn như thế.

” Vương gia tự mình châm trà, thực sự là phúc khí của Ôn Nhu.” Ôn Nhu bưng ly trà lên, nhẹ nhàng nhấp một cái, nói, “Quả thực trà ngon.”

” Ôn Nhu từng nghe nói, thiên hạ này có một loại độc, tên gọi ‘Lục Hồn Quy’, cực kỳ hiếm thấy.” Ôn Nhu đem ly trà buông xuống, ý vị thâm trường nhìn Lãnh Triệt, khóe môi cong lên, “Không biết Vương gia đã từng nghe nói?”

Chén trà trong tay của Lãnh Triệt khẽ run, trong con ngươi hàn ý càng sâu, khóe miệng tiểu ý cũng càng đậm.

43. Chương 43: Bệnh Nhược Chi Mê

Editor: Luna Huang

“Chưa từng nghe nói,” Nét mặt của Lãnh Triệt gọn sóng không sợ hãi, trong lòng thì hung hăng chấn động, nhìn Ôn Nhum như trước cười nhạt một tiếng, “Nguyện nghe Vương phi nói rõ.”

Ôn Nhu cũng không thêm để ý thái độ của Lãnh Triệt, không nhanh không chậm nói tiếp: “Lục Hồn Quy có thể nói là độc, trúng loại độc này rồi, trong thời gian ngắn ngủi sẽ không lấy đi mạng người, mà là mỗi ngày mỗi ngày hành hạ người trúng độc, lúc độc phát, làm cho người muốn sống không được cực kỳ thống khổ.”

” Người trúng độc, có biểu hiện yếu nhược, nếu để cho người chẩn ra được cũng không thể nào biết kê đơn, bởi vì giải được áp chế Lục Hồn Quy cần thuốc dẫn, trên đời này, chỉ có thể gặp không thể cầu.”

” Mà độc này, chỉ có người trúng độc mới có thể hiểu rõ tư vị thống khổ trong đó, nhất là vào đông, hầu như mỗi ngày đều đau toàn thân, nghiêm trọng hơn là lúc, thậm chí mạch sẽ bị tê liệt, đến lúc đó trong huyết mạch toàn thân phẳng phất có như bị độc trùng cắn nghìn vạn lần, cho người bất không được kỳ mạch, huyết mạch của người trúng độc, phẳng phất trong nháy mắt đó ngừng đập.”

” Lục Hồn Quy sở dĩ gọi là kỳ độc, vì nó được hạ trên người vào lúc phụ nhân hoài thai, phụ nhân muốn sống, nhất định phải sinh nôn, nếu là muốn bảo vệ thai nhi, thì sẽ bị rong huyết mà chết, thai nhi được hạ sinh, tất cũng là lúc mới sinh trúng Lục Hồn Quy chi độc.”

Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt mặt không đổi sắc, nhìn dung nhan của hắn so với ánh trăng còn đẹp hơn vạn phần, đến tột cùng là người phương nào, có thể trẻ mới sinh một người đẹp mà ngoan độc như vậy, “Sở dĩ gọi là ‘Lục Hồn Quy’ là bởi vì người trúng loại độc này sống không quá ba mươi sáu tuổi.”

Ôn Nhu nói xong, nâng ly trà lên lại uống một hớp trà, cũng không nhìn Lãnh Triệt nữa, hỏi: “Nếu Ôn Nhu nhớ không sai, Vương gia năm nay chính là nhị lập chi niên (Luna: hình như là ba mươi thì phải), Vương gia, Ôn Nhu có nhớ lắm?”

Màu tử đen như mực của Lãnh Triệt lạnh lẽo không gì sánh được, dùng lực nắm chặt tách trà trong tay, nét mặt vẫn là cười, “Vương phi nhớ không sai, ta năm nay chính là nhị lập chi niên.”

Nàng dĩ nhiên biết bệnh này của hắn là do Lục Hồn Quy mà ra, điều này cũng biểu thị Thanh vương cùng đã biết được, chuyện này đến cả Huyền vương cũng không biết, Thanh vương thì làm sao biết? Người nữ nhân trước mặt này, đến cùng có thân phận gì?

“Vương gia thật đúng là nghị lực rất cao, cư nhiên nhịn được dần vặt suốt ba mươi năm.” Câu này, Ôn Nhu xuất phát từ sự bội phục, nhìn lòng bàn tay của Lãnh Triệt bị mảnh vỡ của tách trà làm cho chảy máu, Ôn Nhu không có chút kinh ngạc nào, muốn nói người nhịn được dần vặt suốt ba mươi năm của Lục Hồn Quy, trên đời này sợ thật là không có, cho dù là nàng, chỉ sợ cũng không chịu được.

“Vương phi, có một số việc nên biết, một số việc không nên biết?” Lãnh Triệt thoáng tiểu ý, mở lòng bàn tay ra, để mảnh vỡ rơi xuống đất, ánh mắt nhìn Ôn Nhu, “Lại cũng có một số lời nên nói, một số lời không nên nói?”

Từ một khắc kia trở đi nàng đập vào cửa, nàng liền biết Bạch vương này không đơn giản như vậy, nàng cảm thụ được, tuy hắn là một con ma bệnh thân thể ốm yếu bất kham, nhưng lại có công phu thâm tàng bất lộ, cây ngọc trám lúc này chính là minh chứng tốt nhất.

” Vương phi trái lại nhìn thấy rõ ràng.” Lãnh Triệt nâng lên khóe môi, “Không biết Vương phi muốn làm thế nào bước ra căn phòng này?”

” Vương gia, nếu là Ôn Nhu một mình muốn tới gặp người, tất sẽ không có đến mà không có về, Ôn Nhu cũng không đem tính mạng của mình ra để đùa giỡn.” Người Thâm tàng bất lộ nàng thấy cũng nhiều, như người nam nhân trước mắt này, nàng chưa thấy qua, lãnh tĩnh đạm nhiên khiến người khác phải sợ.

” Vương phi gan dạ sáng suốt không thua nam tử.”

” Chớ có chỉ có nam tử trong thiên hạ mới có lòng can đảm và sự hiểu biết, nếu là cho rằng như vậy, Ôn Nhu cũng muốn cười Vương gia là ếch ngồi đáy giếng.” Tánh mạng của nàng, liền không cần nam nhân đến chống đỡ.

Lãnh Triệt không nói gì, chỉ là tự tiểu phi tiểu nhìn Ôn Nhu, Ôn Nhu lại cảm thấy ánh mắt Lãnh Triệt như thể để cho nàng sinh ra một chút hàn ý không tên, cười nói: “Vương gia, tối nay cái cửa này Ôn Nhu nhất định là phải đi ra ngoài, bởi vì ——”

Ôn Nhu cố ý dừng một chút, Lãnh Triệt cũng không gấp, chỉ chờ nàng nói hết lời, Ôn Nhu từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt Lãnh Triệt, cúi người, để sát vào khuôn mặt hắn đủ để cho nàng thêm nhỏ dãi, “Bởi vì, thiên hạ này, chỉ có ta cam tâm tình nguyện vì Vương gia giải độc.”

Cự ly gần như vậy, Lãnh Triệt có thể cảm nhận được khí tức hương thơm nhột nhột trong hô hấp của Ôn Nhu.

Lúc này đây, ngoài dự liệu của Ôn Nhu Lãnh Triệt từ trên ghế bỗng nhiên đứng lên, hoàn toàn đã không có dáng dấp lạnh nhạt, Lãnh Triệt phản ứng như thế trái lại Ôn Nhu không ngờ tới.

” Xin Vương phi hãy tự trọng!” Thân thể của Lãnh Triệt mặc dù đơn bạc, thân cao hoàn mỹ, đứng lên cao hơn Ôn Nhu một cái đầu, Ôn Nhu khó khăn lắm mới đứng đến cầm cửa của hắn, chỉ là nàng vô luận như thế nào cũng thật không ngờ Lãnh Triệt cư nhiên sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy, để cho nàng có kinh hãi.

Ngẩng đầu, Ôn Nhu cư nhiên nhìn thấy gò má trắng nõn của Lãnh Triệt cư nhiên nhột nhột ửng đỏ, Ôn Nhu càng kinh ngạc, một vạn lần không thể tin được, mỹ nam đạm nhiên trước mặt, cư nhiên tại xấu hổ?

Điều này làm cho Ôn Nhu nhin không được “Xì” Một tiếng, cười ra tiếng, muốn nói hai kiếp người của nàng cái gì mà chưa từng thấy qua chứ, nam nhi bấy trước xấu hổ, vậy làm sao có thể khiến cho nàng cảm thấy không buồn cười? Huống chi đó là một mỹ nam bình tĩnh.

Mà Lãnh Triệt, sở dĩ có phản ứng lớn như vậy, nếu nói là bởi vì lời của Ôn Nhu, không bằng nói bởi vì động tác của nàng, bởi vì, chưa từng có nữ nhân nào đứng gần hắn như vậy, thậm chí, hắn chưa bao giờ biết tư vị gì của nữ nhân là gì, cự ly gần kề như vậy, thậm chí cảm thụ được hơi thở của đối phương, làm thế nào không khiến cho hắn mất hình tượng?

” Tự... Tự trọng?” Ôn Nhu nín cười, nàng thế nào cũng không nghĩ ra Lãnh Triệt cư nhiên sẽ xấu hổ, thậm chí ngay cả thậm chí ngay cả cái từ ‘ Tự trọng’ cũng mang ra nói luôn rồi, nàng nơi nào không tự trọng? “Uh, hảo, liền chiếu theo lời của Vương gia, Ôn Nhu tự trọng.”

Lãnh Triệt vì sự luống cuống của mình ảo não, cho dù là đối mặt với thiên quân vạn mã hắn đều có thể thần nhiên, thế nào luống cuống trước mặt một nữ nhân? Lập tức nghiêm túc, nhìn Ôn Nhu lui về chỗ ngồi, mới ngồi xuống lần nữa, khôi phục gương mặt đạm nhiên, lạnh lùng nói: “Vương phi lời nói suông không thỏa đáng.”

Có thể giải được độc trên người của hắn? Bằng nàng? Cho dù đó là “Độc y tiên tử” giải được thiên độc cũng thúc thủ vô sách đối với Lục Hồn Quy, nàng có năng lực gì?

Mà nàng, hoặc là Thanh vương, muốn làm gì?

” Vương gia không tin?” Ôn Nhu hơi nhượng mi, nàng nói ra được sẽ làm được, “Ôn Nhu hiện tại liền chứng thực một chút cho Vương gia xem.”

44. Chương 44: Điệu Hi Bạch Vương

Editos: Luna Huang

” Nga? Vương phi muốn chứng thực như thế nào?” Khóe miệng của Lãnh Triệt tiểu ý càng đậm một ít, trong con ngươi quang âm âm u.

Ôn Nhu không sợ hãi chút nào đón nhận ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ của Lãnh Triệt, không nhanh không chậm khẽ cười nói: “Cái này tự nhiên đơn giản, Vương gia chỉ cần cởi áo bào để lên trên tháp là được.”

Lời nói của Ôn Nhu khiến ánh mắt lạnh của Lãnh Triệt rung chuyển mạnh, nheo cặp mắt lại, khóe miệng tiểu ý chậm rãi liếm khởi, khẩu khí càng lạnh lẽo: “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

(Luna: Thật không hiểu nổi bạn này luôn, cỡ có cái áo mà miệng cười khẩu khí lại lạnh @@ -> đến cùng là muốn gì?)

“ . . .” Thụ thụ bất thân? Ôn Nhu có chút không dám tin nhìn Lãnh Triệt, nhãn thần nhìn hắn như một loại dị vật nào đó, trong lòng là dở khóc dở cười, nàng thật nghĩ không thông, mỹ nam bình tĩnh trước mắt so với thiên tiên còn đẹp hơn trong đầu đến tốt cùng là nghĩ cái gì, trước là muốn nàng tự trọng, bây giờ lại nói là nam nữ thụ thụ bất thân, nàng còn sợ hắn ăn không thành sao?

” Không biết Vương gia có hay không hiểu lầm? Ôn Nhu bất quá là muốn vì Vương gia châm cứu mà thôi.” Ôn Nhu càng nhìn mỹ nam Lãnh Triệt nhìn trước mắt càng nghĩ không thông.

Châm cứu? Lãnh Triệt không trả lời lời nói của Ôn Nhu đích, uống một hớp trà, cũng không có lại nhìn Ôn Nhu, thứ nhất, hắn biết nàng là người của Thanh vương, sao có thể dễ dàng để cho nàng ghim kim trên người hắn, thứ hai, trước mặt nữ nhân bảo hắn cởi áo cởi thắt lưng, hắn làm không được.

Lãnh Triệt trầm mặc khiến Ôn Nhu không nói gì lại có tức giận, không hài lòng nói: “Nếu trong lòng Vương gia có lo lắng, vậy vén ống tay áo lên lộ ra cánh tay là được.” Ôn Nhu cảm thấy lần đầu tiên nàng đối mặt với một người không có tính nhẫn nại như thế.

“Không thể.” Giọng của Lãnh Triệt đã chuyển thành âm trầm, gương mặt tuấn mỹ của hắn cũng tìm không mỉm cười được nữa, lạnh lùng nói, “Thỉnh Vương phi rời khỏi, ta không cần Vương phi nghiệm chứng, cũng không cần Vương phi cứu trị.”

Hắn chưa từng có tính nhẫn nại đối đãi với nữ tử như vậy, đối với nàng, hắn đã là đến cực hạn, nhất là đối phương thân là Vương phi của hắn tâm cũng hướng về người khác, hắn chính là không còn sống được mấy năm nữa, cũng tuyệt không cần người của Thanh vương xuất thủ cứu giúp.

Nếu không phải là muốn trên người nàng biết được Thanh vương rốt cuộc chiếm được bao nhiêu tin tức, hắn vốn không muốn gặp nàng, chớ nói chi là còn cùng nàng nói chuyện với nhau nhiều như vậy.

” Lãnh Triệt, ngươi thì không thể giống nam nhân một chút?” Ôn Nhu bạo phát, lập tức đứng lên, lại lần nữa đi tới trước mặt Lãnh Triệt, đầu dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn.

Cuối cùng Ôn Nhu đối với mỹ nam cứng nhắc này không thể nhịn được nữa, hắn thật là người duy nhất khiến nàng kiếp trước kiếp này không thể nhịn được nữa, nàng cái gì đều có thể nhẫn, chính là nhịn không được một người nam nhân ngai ngừng như vậy! Nàng đối với cái gì cũng có tính nhẫn nại bất tận, duy nhất đối với nam nhân xấu hổ lại còn nũng nịu không có nhịn được! Thật đúng là lãng phí túi da tốt như vậy.

(Luna: Ý chị là anh đẹp mà giống 3D)

Con người đen nhánh của Lãnh Triệt trong nháy mắt trở nên đáng sợ, sau đó nhanh lúc Ôn Nhu còn phản ứng không kịp nâng đầu trái lên, cấp tốc giữ eo thon của Ôn Nhu, trên cánh tay dùng sức, Ôn Nhu bị ép hướng tới gần hắn, cả người liền áp sát ngực hắn!

” Ngươi ——! Ôn Nhu không nghĩ tới tốc độ xuất thủ của Lãnh Triệt nhanh như vậy, lại để cho nàng né tránh thất bại thành ra chật vật trong ngực của hắn như vậy!

” Vương phi nếu nói là vì phu không giống nam nhân, vậy có cần vì phu vì Vương phi nghiệm chứng một chút xem cái gì mới là nam nhân thật sự?” Lãnh Triệt cúi đầu, ánh mắt đáng sợ đến nỗi như muốn đem đối phương ăn tươi nuốt sống khiến Ôn Nhu kinh ngạc không cam lòng, Ôn Nhu trong ngực càng cố sức, càng gần kề lồng ngực của hắn, trong lồng ngực tức giận đem xưng hô với hắn đều sửa lại hết.

Dám nói hắn không giống nam nhân? Toàn bộ thiên hạ, không người nào dám đối với hắn như vậy, nàng tiểu nữ tử, dám nói hắn không giống nam nhân? bảo hắn làm sao mà lãnh tĩnh được?

Ôn Nhu lại cảm thấy không khỏi sỉ nhục, nàng là sát thủ “Thiên Diện” Chẳng bao giờ thất thủ, thậm chí ngay cả thậm chí ngay cả động tác của nam tử trong người trúng kỳ độc mà lại không thoát được! Quả nhiên là đời này vô cùng nhục nhã rồi!

Hai tròng mắt Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt tràn ngập sát ý, đáy mắt cũng là đầy lên sát khí, khóe miệng cũng lộ ra tiểu ý say hoặc lòng người, sau đó cấp tốc cong đuôi phải lên, nhanh chóng hướng bộ vị nhạy cảm của đối phương xuất lực.

Nhưng mà chân phải của nàng mới gờ lên, khóe miệng của Lãnh Triệt cũng lập tức cong lên một nụ cười mê người, nhanh chóng nâng đuôi phải của mình lên, ngăn cản thế tiến công của Ôn Nhu, cánh tay đồng thời càng cố sức, để khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Nhu không thể phản kháng dán chặt lên lồng ngực của hắn.

” Vương phi còn muốn ồn ào nữa không, hay là làm nữ nhân nhã nhặn lịch sự khiến cho nam nhân thích.” Khóe miệng Lãnh Triệt tuy rằng mang theo tiểu ý, trong mắt sát ý lại không có giảm thiểu chút nào, “Mặt khác, trước mặt vi phu, bất luận cái phản kháng gì cũng là phí công.”

” Nga? Thật không?” Nghe lời nói của Lãnh Triệt, mâu tử của Ôn Nhu linh động nhẹ nhàng vừa chuyển, Lãnh Triệt xuất thủ của tốc độ xuất thủ, nàng biết hắn tuy là mang một thân bệnh tật, lại thân thủ cùng nội lực cường đại, đến một sát thủ thiên diện như nàng khiến cho người nghe thấy đã sợ mất mặt đều không thể hơn được, mà xem tình hình trước mặt, cứng rắn nhìn như không thắng được, không có nghĩa là mềm cũng không thắng được, nàng giỏi nhất là thay đổi mặt a.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhu để cho thân thể mềm nhũn, sau đó chậm rãi nâng hai tay lên, ôm ái quàng qua hông của Lãnh Triệt, loại bỏ sát ý trong con người, thay vào đó là tiểu ý dịu dàng đủ để cho nam nhân thiên hạ thần hồn điên đảo, ánh mắt sáng quắc nhiệt tình đón nhận lãnh ý của Lãnh Triệt bỗng nhiên liền biến

thành ánh mắt ngạc nhiên, ôn nhu khẽ cười nói: “Vương gia thật hư hỏng, muốn Ôn Nhu thế nào lĩnh hội nam nhân hùng phong của Vương gia?”

Quả nhiên, thân thể của Lãnh Triệt lập tức cứng ngắc(Luna: chỗ này tác giả dùng từ bằng bó a =.), tiểu ý ở khoe miệng có chút cứng ngắc, trong con người như bị gió thổi lên gợn sóng đột nhiên động không ngừng, ngăn cản cả người, nhất thời không trả lời được lời nói của Ôn Nhu.

” Ha ha. . .” Ôn Nhu khẽ cười, nhìn Lãnh Triệt đột nhiên có dáng dấp chất phác, cười đến lại càng hài lòng, hai tay của nàng đang ôm Lãnh Triệt chậm rãi dời lên, cuối cùng dừng trên cổ của hắn, nhìn đến hai gò má của Lãnh Triệt dần dần đỏ ửng, chậm rãi nhón chân lên, môi kiều diễm chậm rãi hướng môi thiếu sức sống nhưng lại cực kỳ khiêu gợi của Lãnh Triệt tiến gần, “Vương gia, dáng dấp xấu hổ của người thực sự là rất khả ái.”

Trái lại những lời này của Ôn Nhu xuất phát từ chân tâm, ai dự đoán được mỹ nam như vậy, lại có nội lực cùng công lực thâm hậu như thế, lại sẽ xấu hổ, dáng dấp xấu hổ thực sự là rất khả ái, thật là làm cho Ôn Nhu thêm nhỏ dãi, thật sợ nhìn không được nhào tới ăn hắn luôn.

” Hoang đường!” Âm thanh vui cười yếu mềm của Ôn Nhu cùng hơi thở trong gang tấc của nàng khiến cho Lãnh Triệt hồi thần, lập tức buông lỏng tay đang kiềm chế Ôn Nhu ra, lại đem đôi tay đang đặt trên cổ hắn, cùng đôi môi đang đến gần của Ôn Nhu đẩy ra, hai chữ “Nhục nhã” Đã đến bên mép cũng nuốt xuống, chẳng biết tại sao, nhìn dáng dấp cười duyên của Ôn Nhu, hắn đứng là không thể mắng ra miệng.

May là như vậy, hai gò má của hắn ửng đỏ, tim vẫn còn chưa phải đập không đúng quy luật, hắn chưa bao giờ thân cận với bất cứ nữ nhân nào, cũng không có cảm giác đối với nữ nhân nào, vì sao chỉ đối với nàng, có loại cảm giác nói không được, nếu là người khác đối với hắn nói một câu “Người có thể giống nam nhân một chút không.” Có lẽ hắn cũng sẽ không để ý, vì sao hắn luôn luôn tinh táo mới vừa rồi liền không nhận được?

” Vương gia, chúng ta là phu thê, như vậy, làm sao có thể gọi là hoang đường không phải?” Đáy lòng của Ôn Nhu chợt dâng lên ý muốn trêu chọc một chút nam nhân trượng phu trên danh nghĩa này một chút, lại hướng Lãnh Triệt áp sát, cười nói, “Vương gia, tim đập rộn lên có đúng không bệnh của Vương gia không tốt, rốt cuộc có muốn hay không mở rộng áo bào để Ôn Nhu ghim kim cho người?”

Đang lúc thật đáng yêu, riêng là tới gần hắn cứ như vậy không nhận được, để hắn cởi áo bào thất lưng trước mặt nàng chắc phải là để cho nàng xem sao?

— — — Phân Cách Tuyến Luna Huang — — —

Dịch chap này cười đau cả ruột, cháo đang ngậm trong miệng cũng phun ra đầy màn hình

45. Chương 45: Phu Thê Giao Dịch

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu nhìn hai gò má ửng đỏ của Lãnh Triệt, đột nhiên cảm giác được cầu vừa nảy của bản thân ‘ Người có thể giống nam nhân một ít hay không.’ Có chút quá đáng.

” Vương phi vẫn lad dừng lại cho thỏa đáng, bằng không liền đừng trách ta hạ thủ vô tình.” Lãnh Triệt nhìn hướng Ôn Nhu đang tựa sát vào mình, tinh táo đứng tại chỗ, hai gò má ửng đỏ nhưng không không chút nề tình.

Nữ nhân đáng chết! Đáy lòng của Lãnh Triệt thầm mắng một tiếng, vô luận như thế nào, hắn cũng sẽ không thể luống cuống trước mặt một nữ nhân.

” Vương gia, mới vừa rồi đều là người tự xưng ‘ Vi phu’, sao hiện nay lại đổi giọng rồi?” Ôn Nhu không chút kiêng kỵ lại lần nữa áp sát Lãnh Triệt, nhón chân lên cùng hắn mặt đối mặt nhìn nhau cự ly chỉ cách nhay

một tác, cười đến quỵên rũ, “Thiếp nhưng vẫn là đang chờ Vương gia cho thiếp xem người muốn chứng thực bản thân là nam nhân thật sự!”

Nhìn Lãnh Triệt vẫn như cũ cố tự trấn định, đáy lòng Ôn Nhu bỗng nhiên nổi lên nghi vấn, không phải là nam nhân trước mặt này vẫn sạch sẽ đó chứ?

” Cái gì gọi là nam nhân chân chính, nói vậy Thanh vương từ lâu hướng Vương phi chứng thực.” Lãnh Triệt cuối cùng cũng tìm được lãnh tỉnh trở về với mình, cúi đầu chống lại tiểu ý quỵên rũ của Ôn Nhu, cũng nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Mâu tử của Ôn Nhu tràn ngập quỵên rũ bỗng nhiên căng thẳng, khinh bỉ lạnh lùng mở miệng: “Thanh vương? Chớ nói hấn lui hôn ta, mặc dù hấn không hủy hôn ước này, ta cũng sẽ tự mình hủy đi, bất quá là hấn nhanh chân đến trước thôi.”

Ôn Nhu ngẫm lại cảm thấy không đúng, vì sao Bạch vương lại nói như vậy, thu liễm thần sắc khinh bỉ trong mắt, tiểu ý dịu dàng: “Bất quá ngược lại cũng cảm tạ Thanh vương, thành toàn thiếp cùng phu quân đoàn nhân duyên này, thế nào? Phu quân hỏi như vậy, sẽ không phải là đáy lòng đồ ngã bình dấm chua chứ?”

Nhưng mà lúc Ôn Nhu đang nói Thanh vương đáy mắt hèn mọn, Lãnh Triệt chuẩn xác không có lầm bất được, hấn nên nói là nàng diễn quá tốt, hay là từ đáy lòng nàng thực sự chán ghét Thanh vương? Nếu là như vậy, đó chính là hấn đã đoán sai? Nàng không phải người của Thanh vương?

” Lòng ta căn bản không có bình dấm, làm sao lại đồ được?” Hấn sẽ không từng câu từng chữ liên kết luận nàng có phải là người của Thanh vương hay không, “Nếu nói là đ, thì người cùng Vương phi trong đêm tân hôn đó, hoặc là đêm Vương phi từng trị Âm phu nhân, cái bình dấm chua này đã sớm lật, hà tất đợi đến lúc này?”

Đáy lòng của Ôn Nhu run rẩy, sóng mắt cũng hơi rung chuyển, vẫn như cũ mặt không đổi sắc cười: “Không nghĩ tới phu quân cư nhiên nhớ thiếp như thế, cư nhiên lưu ý thiếp như thế, thật là làm cho thiếp thụ sủng nhược kinh.”

Quả nhiên, nhất cử nhất động của Bạch vương phủ, hấn đều rõ như lòng bàn tay.

” Vương phi biết là tốt rồi, hiện nay ta không rảnh cùng Vương phi nói suông, thỉnh Vương phi nhanh chóng rời khỏi.” Hấn hiện vô tâm muốn biết mục đích lần này nàng muốn gặp hấn là gì.

” Vương gia là tâm có điều cố kỵ, Ôn Nhu đã nhìn ra.” Một phen nói chuyện không đâu nói chuyện với nhau, Ôn Nhu cuối cùng nghĩ được khí tức không đồng dạng như vậy, “Lo lắng Ôn Nhu có lòng dạ bất chính?”

Không đợi Lãnh Triệt nói, Ôn Nhu liền nói tiếp: “Ôn Nhu đối với Vương gia cùng Bạch vương phủ này một chút hứng thú cũng không có, cho nên Vương gia không cần phải lo lắng Ôn Nhu sẽ đối với người bất lợi.”

Một chút hứng thú cũng không có? Nhân thần không kiên nhẫn của Lãnh Triệt dần dần bị băng hàn thay thế, phải biết rằng, thiên hạ này có bao nhiêu người muốn vào hoàng tộc hoàng thân quốc thích, nàng cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn? Còn nữa, nếu là không có hứng thú, nàng tiếp cận hấn lại có là ý đồ gì?

” Nếu Vương phi đối với ta cùng Bạch vương phủ không hề hứng thú, tối nay làm sao cố ý đến gặp ta?” Chẳng biết tại sao, nghe được lời nói bất mãn của Ôn Nhu như vậy, Lãnh Triệt luôn luôn chưa từng có đa tâm mơ hồ có chút cảm giác nặng nề nói không rõ ràng.

” Ôn Nhu chẳng bao giờ nghĩ tới phản long phụ phượng (Luna: thấy người sang bắt quàng làm họ), cũng không muốn bước vào cuộc cống cao tường chu môn này, lần này Ôn Nhu chủ động muốn gặp Vương gia, cũng chỉ vì một việc.” Hấn cho rằng, phạm là nữ tử đều hướng tới cảm y hoa phục tràn ngập sao? Còn tưởng rằng nam nhân cái này để cho nàng cảm giác có chút đặc biệt sẽ cùng nam nhân khác không giống, không ngờ tư tưởng của nam nhân này cũng y như vậy, chỉ là phong kiến cũ kỹ.

” Không thể tưởng Vương phi cùng nữ tử không giống nhau.” Một câu tán thưởng, lại xen một chút ý châm chọc, không phải xem thường xem thường nữ tử, mà là hai chữ này ‘Nữ nhân’, trong đáy lòng tại hấn có một bóng ma không thể nói được, “Không biết Vương phi đến đây vì chuyện gì.”

Nếu đối phương đã nói rõ là có việc, hiểu kỳ chuyện lạ, không phải tác phong của hấn, liền nghe nàng nói một chút cũng không sao.

” Dừng điều kiện cùng Vương gia ký một hiệp nghị.” Ôn Nhu cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

” Không biết Vương phi là muốn dừng điều kiện gì cùng ta ký hiệp nghị?” Dám cùng Dám cùng hần nói điều kiện, trên đời này cũng không nhiều đâu.

” Lấy việc Ôn Nhu vì Vương gia trừ độc làm điều kiện, Vương gia trả tự do cho Ôn Nhu.” Điều kiện sức dủ dủ vô cùng lớn như vậy, nàng không tin hần không bị câu.

” Đơn giản như vậy?”

” Giản đơn sao?” Ôn Nhu quẹo rũ cười, thái dương thoải mái, “Bất quá đến lúc đó Ôn Nhu hựu Vương gia, mà không phải là để Vương gia hựu Ôn Nhu, như vậy Vương gia còn cho rằng giản đơn sao?”

Nếu là trực tiếp cùng hần đòi một phong hựu thư, còn không bằng nàng trực tiếp không để lại dấu vết rời khỏi Bạch vương phủ nhanh một chút, hà tất lại phí tâm vì hần trừ độc, nàng muốn, là đầy đủ mặt mũi, đủ để cho thế nhân vì nàng vì nàng ghen hòng nhìn trần trời!

” Vương phi thật cho là bản thân có năng lực?” Lãnh Triệt âm thầm nắm chặt nắm đấm tong hai cánh tay áo dài, trong con người phụt ra mâu quang lạnh lẽo đủ để làm đối phương sợ, khoe miệng cong lên nụ cười nhạt kinh người, “Vương phi vẫn là đang nói đùa đi.”

“Nói đùa?” Ôn Nhu không chút e ngại ánh mắt của đối phương, trái lại tự nhiên cười, “Ôn Nhu chưa bao giờ nói đùa, chớ nói chi là dám ở trước mặt Vương gia nói đùa.”

” Chỉ bất quá, Vương gia, để Ôn Nhu đến vì người trừ độc, người dám sao?” Khoe mắt của Ôn Nhu khơi mào, khiêu khích nói.

” Nếu Vương phi tha thiết như vậy ta vì sao không dám?” Lãnh Triệt cười đến sang sảng, hần khi nào e ngại qua thứ gì, đến chết hần còn không để ý, vậy thì có cái gì để sợ nữa? Huống hồ, cứ cho là nàng là người của Thanh vương, trong mắt của hần, hần không tin còn có thể động tay động chân, đó là nàng muốn hạ độc trên người hần, thân thể của hần cũng như là bách độc bất xâm, hần không cần lo lắng chút nào, “Chỉ bất quá, Vương phi lấy cái gì đến tới cứu ta?”

Trong lòng của hần cho tới bây giờ đều chứa quốc gia cùng dân sinh, ngược lại đối với thân thể của chính mình chưa bao giờ để bụng, nếu không phải Túc Dạ cùng hắc y chưa từng ngừng việc tìm danh y cho hần, thậm chí hần cũng sẽ không biết được trên người mình trúng độc, mà không phải là bệnh, cho nên, hần chỉ hiểu chuyện luyện chế thuốc dẫn giải được Lục Hồn Quy có thể gặp không thể cầu, cho là độc y tiên tử cũng chỉ có thể lắc đầu nói “Duyên phận”, không biết thuốc dẫn này đến tột cùng là vật gì.

Hần không có thời gian vì thân thể của chính mình, thậm chí biết được bản thân sống không quá ba mươi sáu tuổi, hần cũng là chỉ là cười, bởi vì, so với thân thể còn nhiều chuyện quan trọng gấp vạn lần chờ hần làm.

” Cái này không cần Vương gia quan tâm.” Tâm trạng của Ôn Nhu thở phào nhẹ nhõm, mỹ nam cứng nhắc phong kiến và quật cường rốt cục cũng phục khẩu, “Nói như vậy Vương gia đáp ứng rồi điều kiện của Ôn Nhu?”

” Ân.” Hần không tin nàng thật có bản lĩnh này, nàng hựu hần> Vĩnh viễn cũng đừng nghĩ.

Mặc dù nàng thật có bản lĩnh này, mặc dù hần cùng với hần cùng với nàng chỉ là phu thê hữu danh vô thực, chuyện như vậy cũng tuyệt sẽ không phát sinh.

” Tốt lắm, bất quá vẫn là muốn Vương gia nhin được, xin hãy cởi áo ra đến tháng.” Bước đầu tiên, không thể thiếu, cứ cho là hại hần xấu hổ, cũng không có thể thiếu.

—— đề lời nói bên ngoài ——

Thập tứ áp a áp ứng nói, nam trúc rất cường đại, chỉ là đối với nữ chủ sẽ có chút xấu hổ mà thôi! Nương môn không nên hiểu lầm, Thập Tứ nói xong, bay đi. . .

46. Chương 46: Thi Hành Cứu Trị

Nhìn xuống? Tuấn mi của Lãnh Triệt vừa kéo, cái gì gọi là nhìn xuống? Thật là ngĩ hần nhìn thấy nữ nhân như sống thấy quỷ một dạng ? Hần đến sinh tử cũng không quan tâm, trước mặt nữ nhân lộ lưng cũng không dám?

Vì vậy, Lãnh Triệt không chút do dự đi tới giường, dứt khoát mở thắt lưng, cởi áo bào, nằm lên tháp, gương mặt đạm nhiên.

(Luna: Sau bao phen đầu trí rồi cuộc Tiệt ca cũng thông suốt)

Đột nhiên Ôn Nhu cảm thấy có chút buồn cười, thần sắc nghiêm túc, từ trong tay áo lấy ra một túi da cầm bạch, đi tới trước giường, ngồi xuống bên mép giường.

Túi cầm bạch này, là Duẫn nhi thức đêm thêu thành, về phần đồ vật bên trong, là nàng tự mình làm.

Khi nàng nhìn thấy thân thể * * của Lãnh Triệt, không khỏi lại lần nữa sợ hãi than, đây thật là hai kiếp người nàng chưa từng thấy qua tư thái nam nhân hoàn mỹ như vậy, để cho nàng nhìn không được nuốt hớp nước miếng thật mất mặt, sớm biết như vậy, để hần lộ phía sau lưng là được.

Đây là thân thể của người trúng kỳ sao?

Lãnh Triệt lại không có nhìn nàng, hần vẫn là nhắm mắt, Ôn Nhu suýt nữa không kiềm chế được nhào tới hảo hảo tìm tòi nghiên cứu một phen, mở túi cầm bạch trong tay ra, chỉ thấy những ngân châm dài nhỏ bên trong cầm bạch, Ôn Nhu đến giá cầm nén, chiếu vào huyết đạo.

Thời gian Ôn Nhu đâm ngân châm đầu tiên, Lãnh Triệt liền mở mắt, ôn hoà nhìn nàng.

Cuối cùng, ngoài dự liệu của Lãnh Triệt, Ôn Nhu cầm lấy một ngân châm rạch lòng bàn tay trái của mình, sau đó nắm thành quyền, đem máu của bản thân đưa đến bên miệng hần, mặt không đổi sắc thần nhiên nói: “Vương gia, uống máu của ta.”

Lãnh Triệt không nói gì, như trước chỉ là lãnh lạnh nhạt đạm nhìn nàng, tâm trạng cũng như nét mặt bình tĩnh.

” Vương gia sợ Ôn Nhu hạ độc trong máu của mình?” Nhìn dáng dấp không nhúc nhích của Lãnh Triệt, Ôn Nhu không giận phản tiểu, đem tay của mình tiến gần đến miệng của Lãnh Triệt, giọt máu đỏ thắm cuối cùng rời khỏi tay nhỏ lên môi của Lãnh Triệt, “Ôn Nhu đã rửa sạch tay, không bẩn.”

Lãnh Triệt chậm rãi há miệng ra, để giọt máu tươi kia rơi xuống cổ họng của mình, hần không phải sợ nàng hạ độc vào máu, cũng không ngại máu của nàng bẩn, chỉ là hần thật không ngờ, độc trên người của hần phải dùng máu mới trừ được sao?

Đợi đến khi Lãnh Triệt uống đủ máu, Ôn Nhu lập tức thu tay về, đem khăn bên hông quấn lên lòng bàn tay trái, phân phó nói: “Lúc này Vương gia đừng động mới tốt, đợi Ôn Nhu rút ngân châm ra rồi cử động cũng không muộn.”

” Ngĩ không ra Vương phi biết y lý, trái lại ta không tưởng được.” Lãnh Triệt nghe theo lời nói của Ôn Nhu không có đứng dậy, ngược lại thì cười cười, “Chỉ không biết, Vương phi nói muốn chữa trị cho ta, liền dùng máu đơn giản như vậy?”

“Chỉ đơn giản là vài giọt máu?” Ôn Nhu có chút không thể tin nhìn Lãnh Triệt, chẳng lẽ hần không biết độc trên người của hần phải dùng gì để làm thuốc dẫn sao?” Chớ không phải là Vương gia cho rằng máu của cực âm chi nữ vô cùng dễ tìm?”

Lúc này tim Lãnh Triệt có chút đập mạnh và loạn nhịp, cực âm chi nữ, đó là nữ tử ra đời vài năm âm tháng âm ngày âm, chẳng lẽ, vậy thuốc dẫn chính là máu của cực âm chi nữ? Nếu không vậy thì sao độc y tiên tử nói “Có thể gặp không thể cầu, đều phải tùy duyên”?

” Nói như thế, tức là máu của Vương phi là thuốc dẫn?”

” Nếu không phải như vậy, sao có thể nói có thể gặp không thể cầu? Mà độc trên người Vương gia, kéo đến năm ba mươi lăm tuổi vô phương cứu chữa?” Hắn đến tột cùng là hạng người gì, thậm chí ngay cả phương pháp giải độc trên người mình cũng không biết?

“Vậy Vương phi chẳng phải là quý nhân của ta sao?” Lòng của Lãnh Triệt đột nhiên nổi lên hai chữ “Duyên phận” Rồi lại không lý do liên lạc với Thanh vương cùng Nghiêm Vô Ly.

” Quý nhân thì không dám, chỉ mong Vương gia chớ quên ước định giữa chúng ta là được.” Ôn Nhu vừa nói, một bên nhỏ ngón chân trên người Lãnh Triệt, “Chỉ bất quá, muốn giải hết độc trên người người, cũng không phải là việc sớm chiều, cũng không đơn giản như trong tưởng tượng Vương gia như vậy.”

Bởi vì, bước cuối cùng, đến hiện tại nàng vẫn chưa nghĩ ra, nàng cũng không muốn vì một người cùng mình không có chút liên quan mà liên lụy đến bản thân, “Nếu không phải là như thế, Ôn Nhu sao dám mở miệng ra điều kiện với Vương gia?”

” Không biết Thanh vương đem Vương phi cho ta, có hối hận không?” Trải qua những chuyện lúc này, Lãnh Triệt tựa hồ cảm thấy nàng cũng không phải là người của Thanh vương, lẽ nào nàng cứu hắn thật là chỉ vì muốn rời khỏi Bạch vương phủ mà thôi?

” Vương gia việc gì phải hai lần nhắc tới Thanh vương, không biết Vương gia là muốn biết Ôn Nhu đối với Thanh vương tình xưa vẫn còn hay không?” Ôn Nhu đột nhiên tức giận không rõ, thời gian nhỏ ngón chân cuối cùng, lại một lần nữa áp sát vào gương mặt tuyết mỹ của Lãnh Triệt, “Hay là đang hoài nghi Ôn Nhu mật thám Thanh vương phái đến Bạch vương phủ?”

Người có thân phận luôn sẽ có lòng nghi ngờ, huống chi tại đây thời cổ, đến huynh đệ tình thâm như thủ túc đều có thể chém, ai có thể Bạch vương cùng đời tranh có chút tính toán gì? Ai có thể các vương gia của Di quốc đối với đế vị không có chút động tâm? Nàng là sát thủ, nằm vùng, làm sao không phát giác ra được.

” Trái lại Vương phi thông minh.” Lãnh Triệt khẽ cười khen, “Chỉ là, còn muốn do Vương phi tự nói, là đối với Thanh vương có tình xưa, hay là Thanh vương phái đến bên cạnh ta làm mật thám?”

Lần này Lãnh Triệt mặc dù không hề vì Ôn Nhu áp sát mà đầy mặt ửng đỏ, tim đập cũng nhanh hơn, hắn đúng là không nghĩ tới, nữ nhân cô gái trước mặt cư nhiên thông tuệ như vậy, đoán được suy nghĩ ý nghĩ trong lòng hắn.

” Mật thám? Vương gia cho rằng Thanh vương đưa một người đáng giá như Ôn Nhu thay hắn làm mật thám sao?” Ôn Nhu bỗng nhiên cười quyến rũ, tay phải hạ xuống thấp, tay trái nhẹ nhàng bám vào trên ngực Lãnh Triệt, nhẹ nhàng mà hướng mặt ngoài bình tĩnh của Lãnh Triệt thổi hơi, “Nếu nói là dư tình chưa dứt, Ôn Nhu có thể làm ra chuyện cùng người bỏ trốn sao, làm sao nói đến dư tình? Nhưng nếu thật muốn nói chung tình, Ôn Nhu chẳng bằng chung tình với Vương gia.”

(Luna: Chị quyến rũ anh a >”<>

Ôn Nhu vừa hướng Lãnh Triệt ôn nhu thổi hơi, một bên trên người Lãnh Triệt tùy ý chạy loạn, mỹ nam mị hoặc trước mắt, không hề khiến nàng thất vọng, nàng cũng không tin hắn mới vừa rồi còn có thể xấu hổ, sẽ nhịn được bao lâu.

” Vương phi thật biết nói đùa.” Lãnh Triệt vẫn như cũ biểu hiện thờ ơ, bắt lại tay của Ôn Nhu trên người hắn tùy ý chạy, cũng không hề luống cuống đẩy Ôn Nhu ra, tùy ý nàng tới gần hắn.

” Ôn Nhu không phải đang nói đùa.” Tay trái bị Lãnh Triệt cầm thật chặt, Ôn Nhu lại không thèm để ý, như trước cười, “Vương gia ngày thường mỹ như vậy, làm sao có thể không khiến Ôn Nhu động tâm?”

” Hơn nữa, Vương gia là phu quân của Ôn Nhu, không đối với Vương gia động tâm, Ôn Nhu nên đối với người nào động tâm?”

” Nếu Vương phi động tâm, vì sao lại muốn bỏ ta bỏ ta?” Đôi mắt đẹp của Lãnh Triệt đón chào, lần này tâm trạng trái lại lãnh tĩnh, không có luống cuống lần nữa, ngược lại giơ tay lên thay Ôn Nhu vuốt tóc mai bên mặt, ôn nhu cười: “Nếu là ta đối với Vương phi cũng động tâm, Vương phi chẳng lẽ không phải chẳng lẽ không phải là tổn thương lòng của ta sao?”

” Ôn Nhu luôn luôn chỉ quan tâm bản thân, mặc kệ người khác.” Ôn Nhu cũng không phản kháng, càng thêm tới gần bên tai Lãnh Triệt, “Cho nên Vương gia động tâm hay không, đều cùng Ôn Nhu không quan hệ.”

Dứt lời, Ôn Nhu chậm rãi đứng lên, Lãnh Triệt cũng chậm cũng chậm rãi buông lỏng tay.

” Vương gia vẫn là nên nghỉ ngơi, lần sau trị liệu, Ôn Nhu lại để cho đại quân sự thông truyền.” Ôn Nhu đứng dậy đi.

Lãnh Triệt nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, trong con người đen nhánh, chớp động như có điều suy nghĩ, giờ tay lên sờ những chỗ vừa rồi Ôn Nhu chạm, khoe miệng gọi lên một cái cười tà mị.

47. Chương 47: Thánh Thượng Dẫn Thần

Editor: Luna Huang

Nửa đêm Ôn Nhu mới trở về Yên Thủy các, Duẫn nhi đang ở nhà nhỏ bằng gỗ bên ngoài viện chà xác hai tay thổ hơi liên tục, xa xa nhìn thấy Ôn Nhu liền chạy đến đón, Ôn Nhu cười cười, vỗ vỗ đầu vai nàng, cũng không nói gì liền đi đến nhà nhỏ bằng gỗ.

Đến phòng ngủ, Ôn Nhu cởi áo khoác trên vai xuống, nằm trên tháp mỹ nhân, sau đó Duẫn nhi liền bưng nước nóng chứa trong thau đồng tiến đến, đang muốn hầu hạ Ôn Nhu rửa mặt, chợt phát hiện lòng bàn tay trái của Ôn Nhu bị thương, vừa nóng nảy hỏi, sau đó lập tức chạy đi lấy kim sang được, Ôn Nhu nhìn đáng dấp khẩn trương của Duẫn nhi, mặc dù ngoài miệng không nói gì, trong lòng nhưng có chút ấm áp, dù sao, kiếp trước kiếp này, Duẫn nhi là người đầu tiên thật tâm tốt với nàng.

Đợi đến Duẫn nhi bôi thuốc lên bàn tay của nàng, lại băng bó kỹ, lại lao thao dặn dò gì đó, Ôn Nhu rốt cục nhìn không được hung hăng nói “Một chút vết thương thôi, cũng không phải mất mạng.” Để cho nàng nghỉ ngơi nhanh một chút đi, Duẫn nhi mới ngậm miệng lui ra, bản thân Ôn Nhu cũng đi tìm Chu công.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Nhu không rõ có tâm tình tốt gì lại muốn tản bộ xung quanh Bạch vương phủ, đi tới chính sảnh, liền thấy Túc Dạ cầm thiệp mời đỏ như vàng trong tay đến phương hướng Ngõa Phủ Lôi Minh, lập tức lên tiếng gọi Túc Dạ lại.

” Đại quân sự xin dừng bước.” Ôn Nhu hàm chứa cười nhạt đi đến Túc Dạ, “Sáng sớm liền nhìn thấy đại quân sự cước bộ vội vã, đây là muốn làm gì?”

Túc Dạ dừng bước lại, hướng phía Ôn Nhu cúi đầu chấp tay nói: “Túc Dạ gặp qua Vương phi, trong cung gửi thiệp mời đến đây, Túc Dạ đang muốn đi đưa cho Vương gia.” Vừa lúc có thể đi hỏi gia một chút, đêm qua Vương phi có xúc phạm đến gia.

” Nga? Trong cung gửi thiệp mời đến?” Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, trên đời này ngoại trừ để vương trong cung, còn có người nào dám can đảm dùng thiệp mời mạ vàng, “Trong thiệp mời này viết gì, đại quân sự có thể nói cho ta biết được không?”

” Hồi Vương phi, cũng không bất tiện.” Túc Dạ kính cẩn trả lời, “Đây là việc Đại Di đều biết, hai ngày nữa là sinh nhật Vương Thượng, trong cung dụng tâm gửi thiệp mời đến đây, thỉnh Vương gia hai ngày sau nhập yến.”

” Sinh nhật thánh thượng như vậy cũng đưa thiệp mời sao?” Trong cung sinh nhật vương đưa thiệp mời, nàng chưa từng nghe qua, bất quá nam tử Di quốc hai mươi một tuổi làm quan lễ thì nàng biết.

” Vương phi có chỗ không biết, năm nay sinh nhật thánh thượng cũng là lúc quan lễ, thái hậu chú ý lễ nghi, nên hướng toàn bộ hoàng thân quốc thích cùng văn võ bá quan phát thiệp mời.” Bất quá nói cho cùng, cũng chỉ là là một loại hình thức thôi, chỉ là không biết sinh nhật tổ chức cùng quan lễ của thánh thượng trọng đại như vậy, gia có từ chối được hay không.

” Trái lại Ôn Nhu ngu dốt rồi.” Ôn Nhu nhẹ nhàng cười, tâm trạng đột nhiên có chủ ý, cơ hội khó được như thế nàng có thể nào buông tha, lại nói, “Không biết sinh nhật thánh thượng, Vương gia có tham gia hay không?”

” Hồi Vương phi, Vương gia thân thể bệnh quanh năm mọi người đều biết, vào đông xuất hành càng bất lợi cho bệnh tình của Vương gia, cho nên sinh nhật thánh thượng mấy năm, Vương gia đều là không tham dự.” Cho nên mới để tiểu nhân hèn hạ thừa dịp trục bánh xe biến tốc trục bánh xe biến tốc đem nữ nhân này nhét vào vương phủ, chỉ không biết, Vương phi vẫn như vậy là ý gì?

” Cũng không có thể không cho thánh thượng mặt mũi phải không?” Ôn Nhu tiểu ý dụ dỗ, “Nếu là năm nay Vương gia vẫn ôm bệnh vô pháp yển, ta thay Vương gia là được, cũng không có thể để cho người khác xem thương Bạch vương phủ chúng ta đúng không?”

” Cái này Túc Dạ phải trước bẩm báo Vương gia.” Nếu để cho Vương phi đi tham gia yến cũng tốt, cũng có thể từ miệng của những người đó, thăm dò lai lịch Vương phi, bất quá cứ như vậy để cho nàng đi sợ cũng không ổn.

” Đây là tự nhiên, bất quá tin tưởng Vương gia sẽ không phản đối, còn phiền đại quân sự thay báo cho Vương gia biết.”

” Như vậy, Túc Dạ xin được cáo lui trước.”

Thực sự là đến trời cũng giúp nàng, nàng suy nghĩ tìm cơ hội gì cho những người từng chà đạp nàng nếm chút vị đắng, hoàng yến này chính là thời cơ.

Trần Quốc Công phủ.

Ôn Tâm để mười thị nữ giúp nàng cầm lên mười kiện y phục sắc màu hoa văn kiểu dáng khác nhau, nàng cau mày bước qua bước lại chậm rãi dời bước trước người mười thị nữ, nhân thần rơi vào váy màu mau ngũ sắc trên tay thị nữ.

Bỗng nhiên, Ôn Tâm nhìn trúng một kiện váy hoa văn cây lựu thất lưng xếp ply, rồi lùi người vừa so sánh, bước đến trước gương đồng, khéo mắt đuôi lông mày cười, khoan tay đứng ở một bên hỏi thị nữ Châu nhi: “Thế nào? Bỏ công tử mặc bộ này thế nào?”

” Tiểu thư ngày thường vốn là khuôn mặt đẹp, tự nhiên mặc cái gì cũng đẹp!” Châu nhi rất là biết ăn nói, lúc này chính là nịnh nọt, “Bộ y phục này càng tôn lên thêm một phần quý khí của tiểu thư! Thanh gia nhìn thấy, chắc chắn bị tiểu thư hấp dẫn!”

“Người, tiểu nữ nhi này! Nói thật bùi tai!” Ôn Tâm rất là hưởng thụ, “Bất quá người nói lời này để bỏ công tử rất là cao hứng, thưởng cho người năm trăm tiền.”

” Nô tỳ tạ qua tiểu thư!” Châu nhi vội vã quỳ xuống đất tạ ơn ban thưởng.

Ôn Tâm cao hứng lại cầm lấy một kiện váy bị ngẹn, ngoài cửa vang lên âm thanh thỉnh an của thị nữ, sau đó một phòng thị nữ đồng loạt thỉnh an: “Nô tỳ gặp qua phu nhân, thỉnh an phu nhân.”

Chỉ thấy Triệu Yên Nhi một thân phục trang đẹp đẽ được thị nữ thiếp thân Giang nhi đỡ đến, nhìn thị nữ phủ phục đầy đất, đáy lòng rất là cao hứng, âm thanh cũng nâng cao vài phần: “Đều đứng lên đi.”

” Tạ phu nhân.”

” Đều lui ra đi.” Triệu Yên Nhi lạnh lùng phân phó nói, đám thị nữ liền nối đuôi nhau ra ngoài.

Ôn Tâm nhìn thấy Triệu Yên Nhi, lập tức tiến lên ôm lấy cánh tay Triệu Yên Nhi, nhìn mặt của Triệu Yên Nhi quần băng gạc, thân mật quan tâm nói: “Nương, vết thương trên mặt người còn chưa khỏi, người sao đi lại rồi? Nương người nhanh ngồi xuống.”

” Cha người thay nương mời đại phu tốt nhất vì nương trị thương rồi, tin tưởng qua không được bao lâu liền có thể liền có thể khỏi rồi.” Triệu Yên Nhi cũng bối vì có người nhắc tới vết thương trên mặt nàng mà phiền não, ngược lại nắm tay trắng nõn tinh tế của Ôn Tâm, “Trái lại Tâm nhi sắp phải gả đi rồi, nương chính là bệnh nặng hơn, cũng muốn đến nhìn Tâm nhi một chút đúng không?”

” Nương!” Ôn Tâm đột nhiên đỏ mặt rút tay lại, quay lưng lại, xấu hổ, “Cái này, cái này không ảnh hưởng đến a!”

“Làm sao có thể nói thế được?” Triệu Yên Nhi kéo tay của Ôn Tâm, cứng chịu cười, “Hôm qua Thanh vương cùng cha người nói, muốn trong quan lễ của thánh thượng thỉnh thánh thượng hạ chỉ tứ hôn, cho người gả được phong phong quang quang, thế nào lúc này bản thân liền xấu hổ rồi?”

” Nương. . .!” Ôn Tâm đầy mặt ửng đỏ dậm chân, nếu không phải biết được bản tính nàng, còn thật cho là nàng là một nữ tử khuê các ôn nhu ngại ngùng.

” Được rồi được rồi, nương cũng không trêu ghẹo người nữa, ngược lại a, chuyện của hôn sự này của người cùng Thanh vương thành! Nương cùng cha người không cần quan tâm nữa!”

” Nương, vậy chỗ của Ôn Nhu con tiện nhân kia?” Ánh mắt của Ôn Tâm bỗng nhiên trở nên thâm độc, đến gần rồi Triệu Yên Nhi, “Nữ nhi luôn cảm thấy không thể giữ nàng lại.”

” Ôn Nhu tiểu tiện nhân kia, vốn còn muốn giữ lại nàng để mẫu nữ chúng ta nhìn dáng dấp sống không bằng chết của nàng, bắt quá ——!” Triệu Yên Nhi giơ tay lên giơ tay lên vết thương trên mặt mình, nhân thân trở nên thâm độc mà dữ tợn, cắn chặt răng nói, hận không thể uống máu lột da, “Nếu tự mình nàng chán sống, để nàng cùng tiện nhân nương của nàng gặp mặt!”

—— đề lời nói bên ngoài ——

Nay nhìn thấy có một cô nương bình luận, Thập Tứ ở đây vì Ôn Nhu làm sáng tỏ một chút, hai người trong lòng vẫn chưa thích nhau, hai người đều biết đối phương là mặt ngoài diễn trò, không có đẩy ra mà thôi, có lẽ là Thập Tứ viết còn chưa được tốt, để hình tượng của Ôn Nhu mất rồi, ở đây ăn năn.

— —— Phân Cách Tuyển Luna Huang —— —

Hy vọng mọi người tiếp tục ủng hộ truyện

48. Chương 48: Phóng Tuyển Câu Cá

Editor: Luna Huang

Lãnh Triệt tiếp nhận thiếp viên vàng kim từ tay Túc Dạ, lại không có mở ra, liền bỏ sang một bên.

” Gia, hai ngày sau hoàng yến, là quan lễ của Vương Thượng, năm nay hoàng yến gia có muốn đi không?” Nếu là gia không đi, sợ rằng không chỉ có sẽ chọc cho thái hậu hờn giận, hơn nữa càng khiến cho những người khác thù ghét nên nhiều chuyện nữa, mà Thanh vương luôn luôn không buông tha bất luận cái nhược điểm gì, nhất định sẽ viết tấu chương tố một trận.

” Còn có, Vương phi nói cũng muốn đi hoàng yến lần này, không biết gia có cho phép hay không?” Đã biết một khi Lãnh Triệt đã quyết định tuyệt không thay đổi, Túc Dạ cũng không khuyên bảo, chỉ mang lời nói của Ôn Nhu nói ra.

Lãnh Triệt trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên nghĩ tới tiểu ý dụ dỗ của Ôn Nhu, nhàn nhạt đáp: “Đi đáp ứng nàng, tùy ý của nàng, đến lúc đó người bồi nàng đi.”

” Thế nhưng ——” Túc Dạ dừng một chút, vẫn là đem nghi vấn trong lòng ngực hỏi ra miệng: “Gia không nghi ngờ Vương phi là người của Thanh vương hoặc là của những người khác sao?”

” Nếu nàng thực sự là người của Thanh vương hoặc của người nào, người cho rằng, đêm qua nàng còn có thể bước ra khỏi Ngõa Phủ Lôi Minh sao?” Hắn chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc, nếu hắn dám thả nàng rời khỏi, đó là tiêu chuẩn xác định nàng cũng không phải là người của người nào.

” Vậy, Vương phi nói muốn thay gia chữa bệnh, là thật?” Nếu gia nhận thức chuẩn, hắn cũng tin tưởng, nói như vậy, Vương phi chẳng phải là biết được trên người gia là độc mà không phải là bệnh?

” Túc Dạ khi nào nói nhiều như vậy?” Ngược lại không phải là hắn không biết Túc Dạ xuất phát từ quan tâm, chỉ là hắn không muốn nhiều lời thôi, “Túc Dạ, nếu nói thuốc dẫn, là máu của cực âm chi nữ?”

“Đúng vậy.” Túc Dạ hồi đáp, tâm trạng suy nghĩ không biết vì sao gia đột nhiên hỏi tới hỏi tới thuốc dẫn, “Cho nên độc y tiên tử mới có thể nói là có thể gặp không thể cầu, Túc Dạ cùng dữ cũng ngoài sáng ngẫm tìm vài chục năm vài chục năm cũng không có duyên gặp, chẳng lẽ nói ——”

” Chẳng lẽ nói Vương phi là ——” Túc Dạ hoàn toàn tỉnh ngộ, nếu thật là như vậy, gia chẳng phải là được cứu rồi sao?

” Có lẽ là vậy, hôm nay thân thể có chút thoải mái, không giống lúc trước lòng ngực lúc nào cũng đau.” Nói, khoe miệng Lãnh Triệt không tự chủ cong lên cười khê, “Người phái người đi điều tra một chút, Vương phi có phải là người năm âm tháng âm giờ âm ra đời không.”

“Vâng! Túc Dạ lập tức đi!” Tìm được rồi! Cuối cùng tìm được rồi! Tâm trạng của Túc Dạ rất là kích động đến khó có thể ức chế, đến lời nói ra miệng cũng vì kích động mà run nhẹ, cứ cho là Vương phi không phải người đồng đạo thậm chí là địch nhân, hắn cũng muốn hầu hạ!

“Hai ngày sau, Túc Dạ theo Vương phi tiến cung! Gia yên tâm!” Túc Dạ kích động nói xong, cáo lui, xoay người đi.

Nhìn bóng lưng Túc Dạ đột nhiên trở nên hấp tấp, Lãnh Triệt Lãnh Triệt, lại cúi đầu thẩm duyệt chiết tử trước mặt (Luna: mấy cuốn sách cuốn bằng tre trúc ấy).

Ôn Nhu vạn lần không ngờ Lãnh Triệt không chỉ có cho phép nàng đi tham gia hoàng yến, để Túc Dạ bồi nàng, nàng có chút không rõ, một khắc trước còn hoài nghi nàng có phải là hay không là mật thám, giờ khắc này có thêm phái tâm phúc của mình hầu hạ nàng? Là xuất phát từ quan tâm? Hay là giám thị?

Chỉ là Túc Dạ cho nàng câu trả lời thuyết phục, Bạch vương cũng sẽ đi, bất quá không cùng đường với nàng, nàng chỉ là cười cười, không hỏi nhiều nữa.

Khi lấy được câu trả lời thuyết phục của Túc Dạ, Ôn Nhu lập tức để Duẫn nhi phân phó đầu bếp làm một bàn tiệc, sau đó lại để cho Duẫn nhi đi mời tới Ôn Nhan, bản thân đến hiên cửa.

Thời gian gần vào đêm gió nổi lên, thổi trúng phong đăng chập chờn không ngừng, cũng thổi trúng tóc mai của Ôn Nhu có chút rối, Ôn Nhan theo Duẫn nhi đến đây, nhìn lên thấy Ôn Nhu đứng ở hiên cửa đợi, không khỏi sợ hãi, vội vã phúc, nói: “Đại tỷ tỷ thỉnh muội muội đến dùng bữa, muội muội thụ sủng nhược kinh, làm sao còn dám để đại tỷ tỷ đến trước cửa chờ, muội muội không kham nổi tỷ tỷ đối đãi như thế. . .”

Nàng còn nơm nớp lo sợ việc mình cùng Lý An Âm đồng mưu có hay không bị Ôn Nhu biết được, hai ngày trước biết được tin Ôn Nhu đến Trấn Quốc Công phủ náo loạn, khiến cha giận điên lên, đánh thương đại nương, càng lo lắng, chỉ sợ bản thân đi sai một bước liền cũng bị Ôn Nhu nắm thóp.

(Luna: Không hiểu vì sao ở đây la gọi là đại nương có lẽ bị ép chăng?)

Mà nàng đoán không ra tối nay Ôn Nhu thỉnh nàng dùng bữa là ý gì, là phát hiện sự thực muốn bắt muốn bắt chặt nàng? Hay là nàng cái gì cũng không biết, chỉ đơn giản như thị nữ Duẫn nhi là muốn cùng nàng ăn bữa cơm?

” Xem tam muội muội nói gì vậy, tỷ tỷ bất quá là nghĩ vào Bạch vương phủ tới nay vẫn không có thể cùng tam muội muội hảo hảo mà ăn một bữa cơm, cố ý gọi tam muội muội đến cùng tỷ tỷ ăn bữa cơm mà thôi.” Ôn Nhu giả bộ tốt bụng nâng Ôn Nhan đang chiến chiến căng căng, ôn hòa cười nói, “Huống hồ tam muội muội là người trong nhà, có cái gì mà nói là kham không nổi chứ?”

Ôn Nhu vừa nói, một bên để Duẫn nhi đưa Ôn Nhan vào phòng, sau đó lại cười nói với Ôn Nhan: “Tam muội muội xem, tỷ tỷ cố ý phân phó đầu bếp làm một chút thức ăn ở nhà, cùng tam muội muội ngồi ăn, niệm tướng vị đạo của nhà một chút, tam muội muội mau mau ngồi xuống.”

” Muội muội tạ tỷ tỷ nâng đỡ.” Ôn Nhan nhìn dáng dấp thân thiện của Ôn Nhu, không giống như là nhìn ra cái hình dạng gì, liền cũng rộng lòng, hàm chứa cười ngồi xuống cái ghế bên cạnh Ôn Nhu.

Đợi hai người ăn xong bữa tối, Duẩn nhi bưng lên nước chè xanh tịnh miệng, Ôn Nhu mới đang cầm trà khẽ cười nói: “Không biết tam muội muội có thích bữa cơm này không?”

” Cơm rất là ngon miệng, sẽ cùng đại tỷ tỷ ăn, muội muội ăn càng hương vị ngọt ngào.” Ôn Nhan vuốt mông ngựa, bất luận có thể đạt được cơ hội tín nhiệm gì của Ôn Nhu nàng sẽ không bỏ qua.

” Ai, chỉ tiếc, tỷ tỷ muốn lưu tam muội muội ngày sau mỗi ngày đều cùng tỷ tỷ dùng bữa là điều là không thể rồi.” Ôn Nhu khẽ thở dài một cái, làm ra một bộ đáng tiếc hận.

Ôn Nhan cả kinh quỳ trên mặt đất, sợ hãi thương tâm nói: “Đại tỷ tỷ là muốn đuổi muội muội đi sao? Có đúng hay không muội muội chộc giận đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ phải đánh đuổi muội muội?”

” Tam muội muội mau đứng lên, làm thế này làm gì?” Ôn Nhu rất là kinh ngạc duỗi tay đỡ Ôn Nhan, “Tỷ tỷ bất quá là muốn vì tìm cho tam muội muội một hôn sự tốt, làm sao có thể nói là muốn đuổi tam muội muội đi chứ?”

Ôn Nhan rất là kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng Ôn Nhu phát hiện chuyện nàng cùng Lý An Âm hợp mưu, “Hôn sự tốt? Tỷ tỷ nói cái gì? Muội muội không hiểu?”

” Vậy tam muội muội cũng mau đứng lên, nghe tỷ tỷ nói hết lời.”

Ôn Nhan đứng lên, Ôn Nhu nắm tay nàng, tay nàng mu bàn tay của nàng cười nói: “Qua hai ngày nữa, chính là sinh nhật của đương kim thánh thượng, đến lúc đó trong cung thiết yến, hoàng hoàng thân quốc thích cùng văn võ bá quan cũng sẽ nhập yến, các công tử trẻ tuổi chưa có thể thất cũng sẽ nhập yến, tỷ tỷ là muốn, đến lúc đó tam muội muội cùng tỷ tỷ tiến cung, mượn cơ hội này vì tam muội muội tìm một mối hôn sự tốt.”

Ôn Nhan thiên nhớ vạn tưởng cũng sẽ không nghĩ ra được Ôn Nhu nói đến chuyện hôn sự, dĩ nhiên thật là hôn sự tốt, có thể đi vào cung tham gia hoàng yến không phải hoàng thân quốc thích thì chính là văn võ bá quan, mà vô luận là gả cho con cháu của hoàng gia, hay là gả cho gia đình con cháu của hoàng gia, đều tuyệt đối có thể gọi là hôn sự tốt, như vậy tìm Ôn Nhan đập mạnh và loạn nhịp, nhất thời không phản ứng kịp.

“Thế nào? Tam muội muội không muốn sao?”

” Không, không phải!” Lúc này Ôn Nhan mới đã tỉnh hồn lại, vội vã quỳ xuống, “Đại tỷ tỷ quan tâm chung thân đại sự muội muội như vậy, muội muội thụ sủng nhược kinh, chỉ không biết phải như thế nào báo đáp đại tỷ tỷ mới tốt!”

” Tỷ muội một nhà, nói báo đáp gì chứ, vì tam muội muội tìm một hôn sự tốt, đây cũng là chuyện tỷ tỷ nên làm.” Lần này, Ôn Nhu không có cúi người đỡ Ôn Nhan, khỏe miệng tràn ra một nụ cười hài lòng.

” Muội muội tạ qua đại tỷ tỷ! Tạ qua đại tỷ tỷ!” Ôn Nhan dập đầu một cái thật kêu rồi mới đứng lên.

” Ngày mai tỷ tỷ liền để Duẩn nhi tặng một chút y sam cho muội muội chọn.” Ôn Nhu bày ra dáng đáp rất là quan tâm, “Còn có, ngày ấy tỷ tỷ đưa cho muội muội chiếc nhẫn, cũng nhất định phải nhớ mang theo, nghìn vạn lần đừng quên.”

” Muội muội biết được.”

Tốt, điều thứ nhất cá cần câu rồi!

49. Chương 49: Oan Gia Ngõ Hẹp

Ngày thứ ba giờ ty, Túc Dạ đã chuẩn bị xe ngựa, ở ngoài đại môn của vương phủ chờ Ôn Nhu, thời gian Ôn Nhu mang theo Ôn Nhan xuất hiện, Túc Dạ không giải thích được, đợi Ôn Nhu vững vàng ngồi lên xe ngựa, Túc Dạ tự mình người đánh xe, lái xe vững vàng hướng hoàng cung chạy.

Thời gian đến cửa cung, Ôn Nhu thoáng xóc màn xe nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy rất nhiều xe ngựa hoa lệ cũng chạy đến hoàng cung, tâm trạng không khỏi cảm khái, không hổ là sinh nhật đế vương, riêng là đội hình xe ngựa này, là biết được độ xa hoa của buổi tiệc rồi.

Nhưng mà, thời gian Ôn Nhu đem mình buông xuống, Túc Dạ đột nhiên ghìm ngựa, trong mã xa Ôn Nhu phản ứng nhanh chóng lập tức bắt được song linh, tốc lực phản ứng Duẫn nhi cùng Ôn Nhan lại không nhanh như nàng vậy, đều bắt ổn ngã về trước, té xuống ghế.

“Là xe ngựa của ai, cũng dám cùng xe ngựa của Thanh Vương gia cướp đường?” Còn không Ôn Nhu hỏi Túc Dạ đã xảy ra chuyện gì, liền nghe được âm thanh bên ngoài xe ngựa truyền đến cực kỳ chói tay, nghe giọng nói kia, rõ ràng là người cao hơn một bậc.

Túc Dạ vốn là lái xe bằng tốc độ nhẹ nhàng, đột nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa chạy nhanh cướp đường của hắn, Túc Dạ không muốn sinh sự, dây cương lách một bên nhường đường, ai ngờ chiếc xe ngựa kia cũng y như hắn, hắn nhường đường rồi, đối phương lại chen sang đây, cuối cùng xe ngựa của đối phương chặn trước mặt, khiến Túc Dạ không thể không ghìm xe ngựa dừng lại.

Nguyên bản Túc Dạ vẫn còn ở nghĩ ngợi rốt cuộc là xe ngựa của hai mà cường như thế, không ngờ hắn còn chưa mở miệng, đối phương đã mở miệng trước, nguyên lai, là Thanh vương, cái này liền không kỳ quái.

Nhưng mà, nhưng trong lòng Túc Dạ thì một ngàn một vạn lần tức giận, Thanh vương này nhất định là biết được đây là xe của Bạch vương phủ, mới cố ý như vậy, thật là muốn đem gia đạp dưới đất, Túc Dạ tuy rằng lòng có tức giận không hề cam tâm, hận không thể đi tới hảo hảo giáo huấn Thanh vương một trận, thế nhưng gia có cản dận, chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện xuống xe ngựa, hướng phía xe ngựa của Thanh vương chấp tay hành lễ nói: “Bạch vương phủ Túc Dạ gặp qua Thanh Vương gia, không biết xe ngựa của Thanh Vương gia ở đây, Túc Dạ mạo phạm Thanh Vương gia, mong rằng Thanh Vương gia chớ trách.”

“A. . .” Tiếng cười khinh thường của Thanh vương Lãnh Hoảng từ trong xe ngựa hoa lệ truyền đến, “Nguyên lai là xe trong phủ của đại ca, chỉ không biết trong ngày thường đại ca là giáo huấn nô tài như thế nào, để cho các người nô tài này trước mặt chủ tử xưng tên gọi họ.”

” Gia luôn luôn hiền lành đối với hạ nhân, đối với chuyện xưng hô, gia chưa bao giờ quẫn thúc.” Túc Dạ rất là phần nộ, hai tay xuôi bên người đã nắm chặt thành quyền, tận lực ngăn chặn lửa giận trong lồng ngực.

” Đại ca cứ như vậy, chỉ sợ Bạch vương phủ đều loạn rồi.” Thanh vương cười đến càng chẳng đáng, còn muốn nói những lời nghe không được, lại bị thanh âm ôn nhu cắt đứt.

” Chuyện của Bạch vương phủ không nhọc Thanh Vương gia phí tâm.” Thanh âm của Ôn Nhu lạnh lùng, “Túc Dạ, Xe ngựa của Thanh vương gia không có đường nên đã coi trọng đường của chúng ta, chúng ta liền đem đường này nhường cho Thanh Vương gia, nếu không lại có có người muốn nói Bạch vương phủ ta không hiểu lễ nghi.”

(Luna: câu nói thứ hai của Ôn Nhu phải nhờ bạn Tử Minh bên DDLQD giúp đỡ == ta khóc với nó sáng giờ)

Thanh vương? Ngược lại thật có ý tứ rồi, cái này có thể nói hay không nói là oan gia ngõ hẹp? Nàng từ nhỏ cùng Thanh vương có hôn ước, hàng ngày vì lễ nghi giáo hóa chưa từng cùng vị hôn phu này gặp qua một lần, vốn một lòng đợi đến lúc cập kê có thể cùng hắn cử án tề mi, ai có thể nghĩ hắn cư nhiên cùng thân muội muội mình tốt như vậy, hắn đang buồn bực không biết nên hủy hôn ước với nàng thế nào, vừa vặn nàng cùng người bỏ trốn làm thỏa mãn ý của hắn, hủy bỏ hôn ước cũng là bởi vì nàng, nàng không lời nào để nói, nhưng liền ép nàng gả cho Bạch vương không thể sống được bao nhiêu năm nữa, nếu không phải hắn cùng thân muội muội mình tư tình, nàng lại sao phải gặp người khác tin người khác, cùng người đó bỏ trốn?

Chung quy nói, là hắn có lỗi với nàng trước, mà vốn là Ôn Nhu chết rồi, hôm nay Ôn Nhu nàng lại không có ý định liền bỏ qua cho đồ vô sỉ đơn giản như vậy, cuộc đời nàng ghét nhất đó là loại nam nhân vô liêm sỉ ăn cây táo, rào cây sung này.

” Người nào dám vô lễ đối với Thanh Vương gia?” Thanh vương vẫn không nói gì, câu nô tài liền lên tiếng nói chuyện chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.

Chỉ nghe tiếng cười của Thanh vương cũng không có, thay vào đó là âm thanh âm trầm, “Đều biết thân thể đại ca không tốt, vào đông không thể ra ngoài, hoàng yến này chỉ sợ cũng không thể tới tham gia, không biết là người phương nào ngồi trong xe này?”

” Hồi Thanh Vương gia, người trong xe là Vương phi.” Túc Dạ không ngờ tới Ôn Nhu cứ nhiên sẽ giúp Lãnh Triệt nói chuyện, lại nói sắp đến giờ rồi, gia dặn dò vạn sự phải chịu đựng, nhiều chuyện do miệng lưỡi mà ra, cũng không thông báo Vương phi mọi chuyện phải nhẫn.

Một người như vậy, nắm quyền của Đại Di trong tay!

Hiện nay nhìn như vậy, Vương phi thật không là người của Thanh vương.

” Bạch vương phi?” Thanh vương cười nhạt, “Một nữ nhân đã từng làm ra chuyện cùng người bỏ trốn khiến thế tục gièm pha này, cũng xứng với danh xưng Bạch vương phi sao?” Trong tiếng cười của Thanh vương, mơ hồ hỗn loạn rồi tức giận, hẳn nhất định là vạn lần không ngờ người tổn hại hẳn chính là người hẳn xem thường, nữ nhân hẳn đã từng vứt bỏ!

” Thanh Vương gia nói gì vậy, hiện tại Ôn Nhu là Bạch vương phi, theo lý thuyết, Thanh Vương gia cũng phải gọi Ôn Nhu một tiếng ‘Tẩu tẩu’, huống hồ, mặc dù Ôn Nhu có thể cùng Bạch vương gia kết hảo, cũng do Thanh Vương gia thành toàn, nếu muốn nói Ôn Nhu không xứng làm Bạch vương phi, vậy chẳng nói là Thanh Vương gia mất bị mù sao, chọn sai người chỉ hôn cho Bạch vương gia.” Muốn vũ nhục nàng, đừng nói cửa, đến khe cửa cũng không có.

” Người ——”

” Ha ha, Thanh Vương gia không thoải mái sao? Nói không ra miệng rồi sao? Mau để cho cẩu nô tài của người bưng trà đưa nước làm trơn hầu đi, chớ để đến hoàng yến cổ họng đa.” Không đợi Thanh vương câu nói xong kể tiếp, Ôn Nhu liền phản bác lại.

” Người người người —— người cũng dám mắng Thanh Vương gia là ——” Cẩu nô tài tức giận kích động đến đứng lên, chỉ vào xe ngựa của Ôn Nhu nói lớn, muốn lấy lại mặt mũi cho Thanh vương, nói đến bên mép lại phát hiện không thể nói.

Ôn Nhu không nói gì thêm, cẩu nô thích vì Thanh Vương gia tìm chỗ ngồi, Ôn Nhu ngược lại cũng ngược lại cũng không ý kiến.” Đồ ngu xuẩn.

” Người đến! Giúp bốn vương tháo xe của phụ nhân vô sỉ này!” Thanh vương giận dữ, cách màn xe hướng thị vệ cầm đao bên cạnh xe ngựa ra lệnh, sau đó lại hướng cẩu lái xe ra lệnh: “Vào cung!”

Xe ngựa của Thanh vương hướng hoàng cung chạy, bọn thị vệ vây quanh xe ngựa của Ôn Nhu.

” Đây là xe của Bạch vương phủ, các người ai dám?” Túc Dạ tiến lên một bước, ngăn cản thị vệ vây quanh, thực sự là khinh người quá đáng! Không nên ép hẳn xuất thủ!

” Mệnh lệnh của Thanh Vương gia, không dám không nghe theo!” Bọn thị vệ cũng là y mệnh lệnh hành sự, cũng không phải là chuyện người tình ta nguyện, “Bạch vương phi, đắc tội!” Dứt lời, tiến lên liền muốn dỡ xe ngựa xuống.

” Nếu là các người còn dám bước đến một bước, liền đừng trách ta không khách khí!” Nhân thân của Túc Dạ âm trầm tức sát, hai tay chậm rãi nổi lên nội lực.

” Túc Dạ, mặc kệ bọn chúng.” Ngay khi Túc Dạ phải động thủ, Ôn Nhu xốc màn xe lên, nhảy xuống xe ngựa, “Chúng ta tiến cung là được.” Thị vệ này cũng là phụng mệnh hành sự, không đến mức cùng bọn chúng tại đây liều mạng.

” Vương phi ——” Như vậy có * * phân, cái này tại sao có thể?

Đang lúc Túc Dạ do dự, một miếng vải gấm hắc sắc buông xuống xe ngựa ở phía sau chạy đến, dừng lại bên cạnh thân Ôn Nhu.

Trong xe ngựa truyền đến giọng nam ôn nhuận, “Nếu là Bạch vương phi bất khí, mời lên xe ngựa của tại hạ.”

Ôn Nhu chỉ cảm thấy thanh âm nam tử này rất dễ nghe, giống như đã từng đã nghe qua ở đâu.

50. Chương 50: Đế Vương Di Quốc

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu xoay người nhìn xe ngựa đen trước mắt, thản nhiên nói: “Đa tạ hảo ý của công tử, chỉ là Ôn Nhu cùng công tử không nhận thức, Ôn Nhu cùng muội muội lại là nữ tử ngồi chung xe ngựa với công tử, chỉ sợ người khác đàm tiếu.” Nàng nhớ bản thân chưa từng quen biết với sĩ gia tử đệ và hậu duệ quý tộc, trước mắt người không lộ diện kia xuất phát từ ý gì phải giúp nàng.

“Bạch vương phi nói không phải không có lý, trái lại tại hạ thất lễ rồi.” Nam tử trong xe ngựa tao nhã cười, “Chỉ là Bạch vương phi đi bộ vào cung như vậy sợ là có phần **, tại hạ còn một chiếc xe ngựa đi theo, mong rằng Bạch vương phi không chê, ngồi xe ngựa đó của tại hạ.”

Ôn Nhan đứng ở bên cạnh thân Ôn Nhan từ lâu vì lộ diện trước mắt bao người mà xấu hổ giấu mặt, mà Ôn Nhu lại vẫn nói muốn đi bộ vào cung, đây chẳng phải là còn chưa tham gia hoàng yến, mặt mũi đã bị ném đi rồi sao, lúc này nghe nói có xe ngựa có thể ngồi, đầu còn quản được đối phương là người phương nào, xuất phát từ ý gì, rất sợ Ôn Nhu cự tuyệt, khẩn trương đến nỗi lập tức kéo lấy ống tay áo của Ôn Nhu.

Chỉ thấy Ôn Nhu mỉm cười, “Như vậy, liền đa tạ công tử, đợi lúc hoàng yến, Ôn Nhu nhất định hảo hảo cảm tạ công tử.”

“Vốn là người một nhà, Bạch vương phi trái lại khách sáo.” Nam tử cười đến ôn hòa, sau đó hướng gia đình nhà mình phân phó nói: “Vân Trung, đi vì Bạch vương phi lấy xe ngựa.”

Người một nhà? Đáy lòng Ôn Nhu nổi lên nghi vấn, lại biết lúc này không phải thời gian truy vấn thân phận đối phương, mắt thấy càng ngày càng nhiều xe ngựa chạy đến phương hướng của hoàng cung, chỉ sợ nếu không lên xe đến đối phương cũng bị miệng lưỡi thiên hạ dèm pha, cả cười từ chối đi theo gia đình làm người đánh xe: “Đã là hảo ý của công tử, nếu lại để cho người của công tử thay Ôn Nhu làm người đánh xe đó là Ôn Nhu được voi đòi tiên được một tác tiến một thước, hảo ý của công tử, Ôn Nhu tâm lĩnh, việc người đánh xe liền không phiền công tử phí tâm.”

“Nếu Bạch vương phi nói như vậy, tại hạ liền theo Bạch vương phi, vậy chờ một hồi, chúng ta gặp trong hoàng yến.” Nam tử nói xong, chỉ để lại âm thanh cười khê âm âm, xe ngựa liền tiếp tục hướng đến cửa cung.

Từ đầu đến cuối, nam tử cũng không hề lộ diện.

Ôn Nhu cũng không dừng lại lâu nữa, leo lên xe ngựa, một người đem dây cương xe ngựa giao vào trong tay Túc Dạ, liền lui xuống, Túc Dạ hướng người đó khê gật đầu tỏ vẻ biết ơn, liền nhảy lên vị trí người đánh xe, xe ngựa rất nhanh khởi hành.

“Túc Dạ, có biết mới vừa rồi trong xe ngựa là người phương nào?” Đợi đến xe ngựa bình ổn, Ôn Nhu mới nhàn nhạt mở miệng hỏi, nàng thủy chung đoán không ra thân phận của đối phương, mặc dù là cùng Trần Quốc Công phủ có chút quan hệ, nhưng là có bao nhiêu người gặp qua nàng nhận biết nàng? Xem xe ngựa của hần tinh mỹ như vậy, không giống xe ngựa của văn võ bình thường, nếu nói là con cháu hoàng gia, đến Thanh vương đã từng cùng nàng hôn ước nàng cũng chưa từng thấy qua, chớ nói chi là đám con cháu hoàng gia khác, rốt cuộc, là ai?

“Hồi Vương phi, xe ngựa mới vừa rồi, là Huyền Vương gia.”

“Huyền vương?” Huyền vương Lãnh Li? Đệ nhất giai công tử nổi danh khắp Di quốc? Trái lại nàng hiểu hần “Người một nhà” là ý gì rồi, “Vậy Huyền vương cùng Vương gia trong ngày thường là chỗ quen biết tốt.” Nếu là cùng Thanh vương “Tình như thủ túc”, vậy liền phải hảo hảo quan sát rồi vì sao hần đem xe ngựa cho mượn lại còn giúp nàng giải vây.

“Hồi Vương phi, gia cùng Huyền Vương gia trong ngày thường nếu là vô sự, thường cùng một chỗ luận bàn tài đánh cờ.”

“Àn.” Ôn Nhu khê vuốt cằm, không hỏi thêm nữa.

Một bên Ôn Nhan chung thủy đều ở đây chăm chú nghe Ôn Nhu cùng Túc Dạ đối thoại, mới vừa nghe nói nghe thanh âm nam tử tao nhã dễ nghe kia là đệ nhất giai công tử của Di quốc Huyền vương, trong lòng càng đối với Ôn Nhu vừa đổ kị vừa hận, nhin không được ra tiếng: “Đại tỷ tỷ là như thế nào cùng Huyền Vương gia quen biết?”

Vừa nghĩ tới người cứu các nàng khỏi khốn cảnh chính là Huyền vương, Ôn Nhan nhin không được nghĩ thường ngày đầu đường cuối ngõ truyền dung mạo của Huyền vương, không tự chủ đỏ mặt.

“Làm sao vậy tam muội muội? Thế nào trong lúc bất chợt đỏ mặt?” Ôn Nhu tự nhiên là nhìn ra suy nghĩ trong lòng Ôn Nhan, cười nói, “Tam muội muội có đúng hay không ái mộ Huyền vương?”

“Đại, đại tỷ tỷ, cái này, cái này cũng không thể nói lung tung. . .” Ôn Nhan không nghĩ tới Ôn Nhu vừa mở miệng, sẽ nói đụng vào thâm tâm của nàng, vừa sợ vừa thẹn đến lời nói cũng không rõ ràng.

“Cái này cũng không đến mức không thể nói, Huyền Vương gia là đệ nhất giai công tử của Đại Di chúng ta, cô nương ái mộ Huyền Vương gia, sợ là nhiều đến nỗi đếm không hết, tam muội muội nếu nói là ái mộ Huyền Vương gia, tỷ tỷ cũng không cảm thấy nói gì là thẹn thùng.” Ôn Nhu cố ý dừng một chút, “Chỉ là thân phận của Huyền Vương gia, sợ là. . .”

Ôn Nhu không có đem lời nói hết ra, chỉ là con mắt thâm ý nhìn Ôn Nhan, Ôn Nhan chôn mặt xuống, thấp giọng nói: “Cứ cho là đại tỷ tỷ không nói, muội muội cũng biết thân phận của mình.” Thân phận của nàng, cũng chỉ có thể xem như là người đứng từ xa nhìn sao đây trên trời vậy, xa xa nhìn Huyền vương mà thôi.

“Tam muội muội không cần hối hận, nếu tỷ tỷ nói tìm một hôn sự tốt cho tam muội muội, nhất định sẽ không để tam muội muội ủy khuất.” Ánh mắt Ôn Nhu rạng rỡ chớp động, “Có lẽ là so với Huyền Vương gia tốt hơn thì không nhất định.”

Ôn Nhan kinh hãi, Ôn Nhu cười nhạt một tiếng, không để ý Ôn Nhan nữa, nhắm mắt lại.

Hoàng cung.

Đế vương Lãnh Hạo một thân hoàng sa tanh tú long văn thêu chỉ bạc, trên đỉnh đầu đội ngọc quan bốn tấc, lúc này hắn đang ngồi ở trước ngự án thư, cầm trúc tử minh hoàng trong tay, chậm rãi tinh tế xem lướt qua nội dung ở giữa, cuối cùng sẽ chậm chậm ấn đó chấm mực phê lên trúc tử, mày kiếm cau lại khi thì giãn ra.

Đế vương Lãnh Hạo, không có tuấn dật như Bạch vương Lãnh Triệt, không có tao nhã của Huyền vương Lãnh Li, không có phách như Tử vương Lãnh Tịch, không có âm trầm như Lam Lãnh Trạch, cũng không có cuồng ngạo như Thanh vương Lãnh Hoảng, nhưng mà hắn có con người màu hổ phách, lại có lãnh tính cùng cơ trí của đế vương nhất định có.

” Vương Thượng, người đã một đêm không nghỉ ngơi rồi, hôm nay là sinh nhật của ngài, nếu người không nghỉ ngơi một chút, sợ chống đỡ không được rồi.” Tiểu thái giám tiểu An tử đứng ở một bên cúi đầu nhìn mí mắt bầm đen Lãnh Hạo, cẩn thận đi phía trước một bước, lo lắng quan tâm nhỏ giọng nói rằng.

” Trẫm biết.” Lãnh Hạo có chút không kiên nhẫn khoát khoát tay, sau đó tựa như nhớ tới cái gì, mới ngẩng đầu đề thấp giọng hướng tiểu thái giám hỏi, “Được rồi, hôm qua thái hậu đưa tới mấy nữ tử, vạn lần không được để cho các nàng biết được mỗi đêm cùng các nàng hoan lạc không phải trẫm, còn có người nọ, nhìn kỹ.”

” Nô tài hiểu rõ, việc này nô tài đều đã sắp xếp xong xuôi, chỗ của thái hậu tuyệt không phát hiện.” Tiểu An tử cũng giảm thấp xuống âm lượng trả lời.

” Thuốc để các nàng uống chưa?”

” Hồi Vương Thượng, đều uống.”

” Không khiến cho các nàng nhìn ra mảnh khoe?”

” Không có, đều làm rất tốt.”

Lãnh Hạo hài lòng gật đầu, “Tiện thể ban cho nữ tử này một chút, làm cho các nàng biết trước mặt thái hậu phải nói thế nào.”

“Vâng, cái này không cần Vương Thượng căn dặn, nô tài hiểu rõ.”

Lãnh Hạo không nói gì thêm, chỉ đầu lại nhìn trúc tử.

Tiểu An tử cong môi muốn nói cái gì, nhìn Lãnh Hạo chuyên chú không dám mở miệng, cau mày, cuối cùng vẫn là cuối cùng vẫn là nhịn không được nói: “Vương Thượng, long tháp của người, làm người bản rồi.”

” Lộ ra một bộ tháp mà thôi, tính làm gì, chỉ cần có thể giấu diếm được thái hậu, có bản bao nhiêu, trăm cũng có thể ngủ bên trên.” Bỗng nhiên, mâu tử trầm tĩnh của Lãnh Hạo trở nên âm lãnh.

” Nô tài hiểu rõ rồi.” Tiểu An tử cúi đầu cúi đầu, không nói thêm nữa.

Toàn bộ ngự thư phòng an tĩnh chỉ nghe tiếng hít thở nhợt nhạt.

” Thái hậu giá lâm ——”

Lãnh Hạo cấp tốc đem trúc tử trong tay khép lại, cầm lên một trúc tử khác, tiểu An tử vội vã đem đồng trúc tử kia đến bên tường trái trước mành, vén lên một bức họa cổ, mở mật thất đem trúc tử giấu vào, lại bước nhanh đến cửa của ngự thư phòng, mở cửa.

Vừa vặn, thái hậu khó khăn lắm đi tới trước cửa ngự thư phòng, trái tim đang treo lơ lửng của Lãnh Hạo đặt xuống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nich-sung-chi-ton-cuong-phi>